Frank de Felitta
DENİZİN ÖFKESİ

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitabı:

İlişki

altın kitaplar
yayınevi

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı : Şubat --- 1981
Altın Kitaplar Basımevi

Frank de Felitta

Denizin Öfkesi

(Sea Trial)

Dilimize Çeviren :

Füsun DORUKER

(C) Copyright : Frank de Felitta / Kesim Ajansı
Altın Kitaplar — 1981

Güneş ve Eğlence dergisi,
14 Aralık 1949

İ L Â N

Bu mevsimde güneşi parlak, havası nefis
KARAYİP'lerin berrak sularında
konforlu ve özel bir yatla
iki haftalık eşsiz bir tatil
GEZİSİ İSTER MİSİNİZ?

Tecrübeli, dost canlısı yat sahibi çift,
Ancak bizim ulaşabileceğimiz
doğa güzellikleri
Ve
Gün batımı başlayan eğlence
saatleri...
Sağlık ve mutluluğa kaldırılan
kadehler
Ya da arzularsanız dinlendirici
sessizlik.

Özel zevklerinizi yazın.

YALNIZCA ÇİFTLER...

P.K. 212 Coral Cables
FLORİDA

1

Olmayacak, diye düşündü Phil ve saatine baktı. Neredeyse beş. Kuzey iklimine göre hazırlanmış giysileriyle Flamingo Otelinin bahçesinde, sıcak Florida güneşi altında terleyerek bekliyordu.

«Sevgilim...»

Phil döndü. Beyaz dantel bluzlu, mavi etekli, geniş kenarlı hasır şapkalı genç bir kadın bahçeye girmişti.

«Tracey...» diye mırıldandı Phil.

Koşarak birbirlerinin kollarına atıldılar. İncecik bluzunun altından sıcaklığını hissedebiliyordu genç adam.

«Geleceğine inanamamıştım,» dedi.

«Ben de öyle, ama işte burdayım.»

Phil sevgilisinin yüzünü öpücüklere boğduktan sonra avuçlarına alıp gözlerine baktı.

«Bir içki ister misin? Karnın aç mı?»

«Hayır. Hemen gidelim.»

«Pekâlâ. Bir taksi bulmamız gerek.»

«Valizimi danışmaya bırakmıştım.»

«Daha sonra ilgileniriz.»

Phil bir taksi çevirdi ve birkaç dakika sonra körfezin parlak sıcaklığı arkalarında kaldı.

«Tekneyi gördün mü?» diye sordu Tracey.

«Evet. Çok güzel dekore etmişler.»

«Kaptan nasıl biri?»

«Yaşlıca bir adam. Çok neşeli.»

Tracey usulca Phil'in göğsüne yaslandı. Onun neler düşündüğünü anlıyordu. Dikiz aynasından şoförün kendilerini izlediğini farketti. Kalabalık caddeler yerlerini önce meyva sergilerine, sonra da büyük, serin bahçelere bırakmıştı.

Taksi durunca aşağıya inen Tracey tropikal ağaçların çevrelediği sığ gölü gördü.

Phil gülümsedi. «Endişelenme. Bizi burada kimse tanımıyor.»

«Kaptana isimlerimizi verdin mi?»

«Bizi Mr. ve Mrs. Williams olarak tanıyor.»

Suya inen merdivenlerin altında küçük bir motor bağlıydı. Beyaz gömlekli, uzun boylu, iri yapılı adam elini uzattı.

«Kaptan Jack,» diye tanıştırdı Phil. «İşte karım Tracey.»

Kaptan içtenlikle gülümsedi. Elli yaşını çoktan geride bırakmış olduğu belliydi ama güçlü kolları ve göğsü, açık denizlere alışkın olduğunu gösteriyordu. Yakışıklı yüzü derin çizgilerle kaplanmıştı.

«Tanıştığımıza çok sevindim, Mrs. Williams.

Adım John McCracken'dir. Dostlarım bana Jack der.»

«Merhaba Kaptan Jack,» dedi Tracey tedirginlikle.

Küçük tekneye yerleştiler ve kaptan motoru çalıştırıp sakin gölde ilerlemeye başladı.

Gölü çevreleyen söğütlerin arasından kuş cıvıltıları geliyordu. Girdikleri dar kanalın bir tarafında, ağaçların gölgesine gizlenmiş beyaz tekneler vardı.

«Bir rüya gibi,» diye mırıldandı Tracey.

Üç saat içinde Florida'ya gelmiş, Phil ile buluşmuştu ve bu inanılmaz güzellikteki sularda yol alıyordu. Her şey öylesine çabuk gerçekleşmişti ki, genç kadın bir bakıma şaşkına dönmüştü. Kocası Rusya yakınlarındaki buzluk bölgede yer alan hava kuvvetlerinin radar tesislerinde bir göreve gitmişti. Ocak ayının ortalarına kadar telefon edebileceği bir yere dönmeyeceği kesindi. O zamana dek Tracey bu hızlı yaşamını sürdürebilirdi.

McCracken motoru yavaşlatıp palmiye ağaçlarından duvarlarla birbirinden ayrılmış güzel evlerin sıralandığı kıyıya yaklaştırdı. Her tarafa derin bir sessizlik, güzellik hüküm sürüyordu. Kaptan motoru durdurdu ve küçük tekne sessizce ilerlemeyi sürdürdü.

«İşte burda Mrs. Williams!» dedi McCracken. «Kalbinizi kuş gibi uçuracak kadar güzel değil mi?»

Penny Dreadful adlı tekne komşuların me-

raklı bakışlarından uzakta, ağaçların serin gölgesinde nazlı nazlı sallanıyordu. Bembeyaz gövdesinde palmiyelerin arasından süzülen güneş ışıkları kıpırtılı daireler çiziyordu. Kabinlerin koyu kırmızı ahşap kaplaması teknenin keskin, güçlü hatlarına apayrı bir güzellik katmıştı.

Tracey'nin tahminlerinden daha büyüktü. «Çok güzel,» dedi genç kadın. «İçine bakabilir miyiz?»

«Tabii Mrs. Williams. İki hafta için yuvanız olacak. Onu tanımalısınız.»

McCracken halatı bağlayarak tekneye çıktı ve onların çıkmasına yardım etti. Mutluluğu yüzünden belliydi.

Tracey sendeleyerek yirmi beş metrelik teknenin beyaz güvertesine çıktı. Palmiyelerin gölgesi kapılara ve korkuluklara vurmuştu. Dümen dolabının yanından geçip aşağıya, ana salona indi. Salonu kaplayan cila kokusu yaklaştıkça artıyordu.

Aşağısı oldukça serindi. Her taraf koyu kırmızı ahşap kaplamayla süslenmişti. Salonda büyük bir bar, antika silahların durduğu bir vitrin, büyük bir kitaplık, model gemilerin sergilendiği bir masa ve iki büyük, rahat görünüşlü kanepe vardı. Tam ortadaki büyük masanın çevresine dört sağlam kaptan iskemlesi yerleştirilmişti. Haritalar, denize ait şemalar duvarları süslüyordu ve aralarındaki lumbozlardan beyaz güverte görünmekteydi.

Phil tekneyi bildiği kadarıyla tanıtmaya çalışıyordu. McCracken'lerin kamarası teknenin baş tarafındaydı, kendilerininki de en arkada yer almıştı. Kamaraların arasındaki dar koridor salona açılıyordu. Salonun gerisindeyse minicik mutfağın dolapları ve paslanmaz çelik eviyesi göze çarpıyordu.

Kalacakları kamara daha koyu bir ağaçla kaplanmıştı ve lumbozlardan yansıyan gölün yeşil ışıkları tavanda parlıyordu. Geniş yatağın üzerinde iki ekose battaniye ve dantelli yastıklar, ayakucunda oldukça eski bir sandık, duvarda bir lamba, iki tane kılıç vardı.

Phil, «Anlaşılan kaptan koleksiyon yapıyor,» dedi.

Büyük şifonyerin üzerinde eski denizcilik aletleri, pusulalar, Batı Hint Adalarının çok eski haritaları fırtınaya karşı duvara tutturulmuştu.

«Harika,» diye fısıldadı genç kadın.

«Şuna bir bak.»

Lavabonun yanındaki lumbozun altında, Gotik harfleriyle markası yazılmış kocaman bir rom fıçısının üzerinde en aşağı yüzyıllık bir lamba vardı ve hâlâ çalışıyordu.

«Yeni motelleri andıran bir kamara olacağından korkmuştum.»

«O kadar sessiz ve temiz ki.»

Oymalı kapı tokmakları, yatağın başucundaki eski İspanyolca yazı Tracey'nin dikkatini çekmişti.

Sessizlik elle tutulacak gibiydi. Söğütleri kıpırdatan hafif rüzgârın sesi bile duyulmuyordu. Oyuncak bebek gibi duruyordu Tracey bu dekorun içinde.

Phil usulca yaklaşıp ona sarıldı ve elini bluzunun içine soktu. Derin bir sevgi, bir açlıkla uzun uzun öpüştüler.

«Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum,» diye mırıldandı Tracey.

«Hiçbir şey düşünmeyelim. Yeterince düşündük şimdiye dek.»

«Sonsuza kadar kalalım burada.»

Ama büyü bozulmuştu. Tracey etekliğini düzeltip bluzunun düğmelerini ilikledi. Phil saçlarını düzeltti ve tekrar öpüştüler.

«Sanırım kaptan bekliyor.»

Beraberce güverteye çıktılar. Güneş batmaktaydı ve akşam serinliğiyle canlanmıştı her taraf.

«Ona âşık oldunuz mu?» diye sordu kaptan.

«Efendim?» dedi Phil,

«Çok harika bir tekne değil mi? Yirmi yedi metrelik bir deniz harikası. Bir okyanus rüzgârı kadar temiz ve sert.»

«Nefis bir tekne,» diye onayladı Phil. «Tam aradığımız gibi.»

«Dekor karımın fikriydi. Çok güzel değil mi?»

«Rüya gibi,» derken kaptandan hoşlanmaya başladığını farketmişti Tracey.

McCracken dikkatle genç kadına baktı. Kendine özgü güzelliğinden hoşlanmış gibiydi.

«Evet. Rüya gibi bir güzellik. Gelin bizim eve gidelim. Güzel bir yolculuğa içelim.»

Serin, nemli otların arasındaki beton yolu işaret etti kaptan. Bahçe ışıklandırılmıştı ama palmiyelerle taflanlardan başka bir şey görülmüyordu. Phil ile Tracey el ele tutuşup suyun kenarındaki söğütlerin kokusunu içlerine çektiler.

McCracken kapıda durakladı.

«Karımın adı Penny'dir, teknemizin ikinci kaptanı.»

Phil gülümsedi ve kaptan kapıyı açtı. Salonun arka duvarındaki klima aygıtı çalışıyordu ama içersi yine de sıcak sayılırdı. Raflarda madalyalar ve kupalar vardı. Evin arka bölümlerine giden koridoru yelkenli gemi tabloları süslüyordu. Makrame askılar içinde çiçekler yeşillendiriyordu salonu. Şöminenin yanındaki antika eşyalar ve oyma masalar ailenin zenginliğini ortaya çıkarıyordu.

«Penny,» diye seslendi kaptan. «Mr. ve Mrs. Williams geldi.»

Evin arka tarafından yaşına göre genç görünüşlü, güneş yanığı tenli, parlak gözlü bir kadın çıkageldi. Gülümseyerek konuklarıyla tokalaştı. Sesi Phil'in tahminlerinden daha derin ve yumuşaktı.

«Ben Penny McCracken'im. Tanıştığımıza çok sevindim.»

«Nasılsınız?» diye mırıldandı Phil.

Kaptan boğazını temizledi. «Tekneyi sevdiler, Penny. Ben de onları sevdim. Sanırım buna içebiliriz.»

«Ah, evet, elbette,» dedi Penny neşeyle. «Yeni konuklarımıza içelim.»

Kaptan kristal kapaklı dolabın içindeki şişeleri karıştırdı, sonunda dörtköşe siyah bir şişede karar kaldı. Dört kısa kadehle yanlarına yaklaştı.

«Lütfen oturun, Mr. Williams.»

Koyu renk, yumuşak kanepeye yerleştiler ve önlerindeki ceviz sehpaya kadehleri bırakan kaptan koyu altın rengi sıvıyla doldurdu. Kadeh tokuşturup birer yudum içtiler. Öylesine sertti ki, Tracey öksürüğünü zor tuttu.

«Jamaika romu,» dedi kaptan.

Phil gülümsedi. İyi bir yolculuk olacaktı.

«Tekneye sizin adınız mı verildi?» diye sordu Tracey.

Penny arkasına yaslanıp gülmeye başladı. «Bir bakıma evet.»

«Önce **Güzel Penny** adını vermeyi düşünmüştüm,» diye açıkladı kaptan. «Karımın şerefine.»

«Ve benim pahalı zevklerimin,» diye tamamladı Penny.

«Ama sonra faturayı görünce kararımı değiştirerek **Korkunç Penny** adını verdim.»

Kaptanın konuşmasından nereli olduğunu

çıkarmaya çalışıyordu Phil. İngilizler gibi vurguluyordu sözcükleri ama aksanı kesinlikle Amerikandı.

«Balayında mısınız?» diye Penny gülümsedi.

«Tam değil,» dedi Phil. «Bir bakıma ikinci balayı diyebiliriz.»

«**Penny Dreadful** rahat edilmesi için yaratıldı zaten.»

Kaptan kadehlerini tekrar doldurdu.

«Denizci misiniz, Mr. Williams?»

«Ana yelkenle floğu ayıramam birbirinden.»

«Her ikisi de teknemizde bulunmadığına göre bu konuda rahatlayabilirsiniz.»

«Ya siz Mrs. Williams?» diye sordu Penny. «Daha önce hiç çıktınız mı tekneyle?»

«Pek fazla değil. Yani çocukken gölde gezerdik.»

«Ama açık denizde değil?»

«Hayır. Bu ilk kez olacak.»

Penny dikkatini çekmek için kocasına baktı.

«Bir miktar dramamine alsak iyi olur. Ne dersin?»

«Haklısın. Ama konuklarımızın ilk günü uyuyarak geçirmelerini hiç arzulamam.»

Phil artık iyice rahatlamıştı. Kaptanla karısının daha resmi davranacaklarını sanmıştı ama gizli saklıları olmadığı belliydi. Karı kocanın birbirini çok iyi anladığı ve sevdiği açıkça görü-

lüyordu. Yaşama aynı uyumlu açıdan bakıyorlardı.

«Koşullardan memnun musunuz, Mr. Williams?» diye sordu kaptan tatlılıkla.

«Elbette. İki hafta iki bin dolar. Bence çok iyi.»

Salonu kaplayan sessizlikte yalnızca klima aygıtının hafif hırıltısı duyuluyordu. İçki onları biraz daha yaklaştırmıştı sanki. Phil uzanıp Tracey'nin elini tuttu.

Uzun bir süre sonra McCracken yaşlı bir köpek gibi kıpırdanıp doğruldu ve rom şişesine uzandı. Tracey başını sallarken, Phil ikramı kabul etti.

«Bu işe şans eseri başladık,» diye açıkladı kaptan. «Karımla yalnız çıkıyorduk yolculuklara, sonra dostlarımızı davet etmeye başladık. Daha sonra da bu gezileri meslek haline getirdik ama bunu para kazanmak için değil, yabancılarla tanışıp dostluk kurmak için yapıyoruz.»

«İki hafta için bile olsa yaşamınızı paylaşacağınız kimselerle birlikte olmak işin en zevkli yanlarından biri,» dedi Penny.

«İşte buna içilir,» diye Phil güldü.

«İyi bir tekneye ve güzel havalara.» Kaptan kadehini kaldırdı.

«Ve soylu kaptanlarımıza,» diye atıldı Tracey.

Bu sözlere sevinen McCracken sırıtarak baktı ve içkilerini bitirip ayağa kalktılar.

«Kaptan Jack,» dedi Phil tokalaşırlarken. «Bu gece teknede kalıp kalamayacağımızı merak ediyorduk.»

Kaptanın sert hatları mutlu bir gülüşle aydınlandı. «Onu sevdiniz değil mi? Elbette kalabilirsiniz.»

«Ücretini öderiz.»

«Önemli değil. Hangi otelde kalıyordunuz?»

«Flamingo,» dedi Phil ve cebinden anahtarını çıkardı. «Oda numarası 12 D. Karımın valizi danışmada.»

«Sabahleyin bütün eşyalarınız kapınızın önünde olacak.» dedi kaptan.

«Ve bir şeyler atıştırmak isterseniz,» diye söze karıştı Penny. «Mutfakta bulduğunuz her şeyden yararlanabilirsiniz.»

«Sabah çok erken demir alacağız,» dedi McCracken onları kapıya kadar geçirirken. «Ama istediğiniz kadar uyuyabilirsiniz.»

Phil ile Tracey sarmaşdolaş serin bahçenin beton yolundan aşağıya indiler. Tekneye varınca Tracey sordu.

«Ne düşünüyorsun?»

«Sanırım anladılar.»

«Sence önemli mi?»

«Hayır.»

Haklı, diye düşündü Tracey. Hiçbir şeyin önemi yok. Hayattaki yeni stratejisi buydu. Phil ile bu ilişkiye girdiğinden beri kaderi değişmişti. Her şeyin gelişini gördüğü halde durdurmak

için bir çaba harcamamıştı. Her şey sona erince de yeniden eski yaşamına dönecekti. Belki gerçek, o büyük evdeki oldukça resmi yaşamdı ama şimdi bu sonu bilinmez ilişkiyi yeğliyordu. Phil ile ne sorular, ne de yanıtlar vardı. Yalnızca iki haftalık bir yolculuktu bu. İkisi de böyle olmasını istiyordu zaten.

Karanlıkta aşağıya indiler. Işıkların nerede olduğunu bilmedikleri için el yordamıyla kamaralarının kapısına ulaştılar. Phil kapıyı açınca ayın mavi siyah ışınlarının yatağı aydınlattığını gördüler.

«Görebiliyor musun?» diye fısıldadı genç adam.

«Evet.»

Tracey'nin gözleri loşluğa alışmıştı. Karanlık sulardan esen rüzgâr perdeleri oynatıyordu.

«Oh Phil, ne kadar güzel...»

Lumboza yaklaşıp perdeleri çekti ve McCracken'lerin evi aradaki boşluktan görünür oldu yalnızca. Phil ona yaklaşıp kollarına aldı. Tracey gözlerini kapatınca sığ gölün kıyılarına vuran dalgaların boğuk sesi geldi kulağına.

«Phil...»

Giysiler hışırdadı. Eteği yere düştü ve bluzunun düğmeleri çözüldü. Genç kadının dik, küçük göğüsleri ayışığında parlıyordu.

«Phil duş yapmam...» Sesi titriyordu.

Genç adam aldırış etmeden onu kucakladı

ve kendilerini yatağın üzerinde, battaniyelerin arasında buldular.

Penny Dreadful dalgaların etkisiyle yavaş yavaş sallanıyordu.

2

Phil başını kaldırınca, yalnızca karanlığı gördü ama **Penny Dreadful** hareket etmiş, sığ gölden çıkıyordu. Sarkan söğütlerin, soğuk otların, kıpırdayan suların serin havası geliyordu burnuna. Sessizce uzanıp perdeyi çekti. Tekne açık denize doğru ilerliyordu. Ama uyku merakını yenince genç adam tekrar karanlıklara daldı.

Çok uzun bir süre sonra yeniden uyandı. Bu kez lumbozdan gelen güneş ışığı ayaklarını bir çembere almıştı sanki. Dışarda geriye doğru giden ağaçların tepeleri görünüyordu.

«Gidiyor muyuz?» diye mırıldandı Tracey.

«Saatlerdir yol alıyoruz.»

Tracey göğsüne yaslandı. Bir süre uzaklardan gelen kuş cıvıltılarını dinlediler. Phil usulca genç kadını öptü.

«Sanırım hâlâ ara kanallardayız.»

«Okyanusun kokusunu alıyorum.»

Derin bir soluk aldı Phil. «Haklısın hava tuzlu.»

Aralarındaki çarşafı çekince Tracey'in çıplak göğüsleri, midesi, bacakları kendisine yapıştı. Genç kadın soluğunu tuttu ve hiç konuşmadan onu uzun uzun öptü.

«Sanırım sahil boyunca ilerliyoruz,» diye mırıldandı Phil boğuk bir sesle.

Tracey ona biraz daha sokuldu ve âdeta onu ısıtıp eritti. Sanki güneş bala dönüşmüş ve onları tatlılığıyla sarmıştı. Gerçi güçlerinin yittiğini sanıyorlardı ama Tracey ona sımsıkı sarılıp durmamacasına adını fısıldayınca bir kez daha aşkın mutluluğuna daldılar.

Perdelerin arasından yolunu bulan bir ışık parçası halının üzerinde dans ediyordu. İpnotize olmuş gibi onu izleyen Tracey, başka bir ışık parçasının kendi evlerindeki halıda dans edişini anımsadı. Özellikle seviştikten sonra böyle ufak tefek ayrıntılar o güzel kış öğleden sonrasını anımsatmaya yetiyordu.

Merdivenlerin yanındaki heykelin ve halının üzerinde oynaşan güneş ışığına bakarken, konuşmaların kesildiği bir anda Phil Sobel'in dikkatle kendisini incelediğini farketmişti. Sonra Larry ile Vietnam'daki ordunun dağılışını tartışmayı sürdürdüler. Phil meraklı, heyecanlı ve alaycıydı ama Larry her zamanki gibi sakin ve araştırcı. Kolejden beri politika ikisinin tartışma konusu olmuştu zaten. Gü-

neşin yumuşak sıcaklığında Tracey genç adamın düşüncelerinin uzanıp kendisini kavradığını hissetmişti. Larry hiçbir şey görmemişti. Hem düşünüp, hem de hissedemezdi. Phil dudaklarında bir küçük çocuk gülüşüyle tartışmaya kendini kaptırmış, bir yandan da onu izliyordu. Onun ne denli dikkatli olduğunu anlamıştı Tracey.

Birçok kez yemeğe gelmişti. Her seferinde başkentten gelen son haberleri arkadaşça bir havada tartışmışlardı. Larry politikada tutucuydu ve senatoyu savunurdu. Phil ise kuşkuculuğundan dolayı söylenen hiçbir şeye inanmazdı. Aylar geçtikçe genç adamın ziyaretlerini dört gözle beklediğini farketmişti Tracey. Ve bunu farkettiği anda endişeye kapılıp geldiği zamanlar evde bulunmamaya çalışmıştı.

Bir keresinde bir fırtınada beraberce oturup Larry'nin gelişini beklemişlerdi. Boş sokağa bakarlarken sinirli, garip bir sessizlik kaplamıştı ikisini de. Sanki Phil ilk önce onun konuşmasını bekleyerek işkence yapıyordu. Sonra inanılmaz bir açıklıkla duygularını sıralayıvermişti. Tracey'nin de aynı duyguları taşıdığını iddia etmişti ama genç kadın itiraz edince ansızın susuvermişti. Ve Tracey'nin endişeleri Larry geldiği zaman bile geçmişti. Yemek süresince arzulamanın ipnotizma gibi olduğunu düşünüp durmuştu. Artık kaderini kontrol edemeyecekti.

New York'da soğuk, pis bir akşamüstüydü. Tracey seçimini yaparken minik kar tanecikle-

ri kara damlara inmeye başlamıştı. O lüks otelin lobisini, pencereden görülen pırıl pırıl kent ışıklarını, Phil'in söz ve davranışlarını hayal meyal anımsıyordu şimdi. Yalnızca içtikleri kırmızı şarap ve kendi esansının kokusu aklından çıkmamıştı. Phil'in yanında suçluluk duygusuna kapılmayıp tersine rahatladığını hissederek şaşırmıştı. Genç adam görünmek istediği kadar neşeli, deli dolu değildi. Tracey ile sevişirken arzularını sevgiyle yumuşatmasını bilmişti.

Phil ile beraber olmak için Florida'ya doğru gelirken, Tracey onu istediği gibi sevebileceğini umuyordu. Sonra, belki de onu kalbinden söküp atabilecek ve rahatça eski yaşamına dönecekti.

«Haydi güverteye çıkalım,» dedi Tracey usulca.

Yeni beyaz şortuyla deniz mavisi tişörtünü giyen Phil, bu eski denizci eşyalarıyla dolu kamarada kendini bir garip hissetmişti. Tracey de bu yolculuk için aldığı yeni giysilerine bürünüp yatağın ayakucundaki bavulunu kapattı ve beraberce merdivene doğru yürüdüler.

Ağır, sıcak, beyaz ışıkla parlayan bir deniz karşıladı onları. Sağ tarafta Florida'nın, bitkileri neredeyse suya kadar inen boş kıyıları vardı.

«Günaydın Mr. Williams!»

Kaptan Jack dümen dolabından el salladı. Kasketinin gölgeliği yüzünü iyice gölgelemişti.

«İyi uyudunuz mu?»

«Bebek gibi,» dedi Phil. «Saat kaç?»

«Yedi buçuk.»

«O kadar erken mi?»

«Sabah erken olur denizlerde, Mr. Williams. Yanıma gelmez misiniz?»

Tracey'nin yukarı çıkmasına yardım etti Phil. Dümen dolabının içi dışardan görüldüğünden daha büyüktü ve üçü rahatça sığdılar. McCracken'in kuvvetli kolları kaidesinde antika yazılar bulunan eski bir dümene yaslanmıştı. Eski tip bir pusula, rulo halindeki haritaları yerleştirmeye yarayan delikleri olan antika bir harita masası ve yepyeni parlak modern araçlarla donatılmıştı burası. Ne zamana ait olduğu anlaşılmayan kocaman bir pirinç çan her türlü ışıkta parlayacak şekilde yerleştirilmişti.

«Eski bir gemi çanı,» diye açıkladı kaptan. «XVIII. yüzyıl başlarına ait. İngiliz yapısı. Pek büyük bir gemi değilmiş anlaşılan. Hakkında ancak bu kadarını biliyorum. Miami'de müzayededen almıştım.»

Phil karanlık bir ekran üzerinde sağdan sola giden yeşil çizgiyi işaret etti.

«O, altımızdaki okyanus tabanının resmidir. Derinliği gösterir. İsterseniz numaralara çevirebilirim.»

Siyah bir düğmeye basınca kayan çizginin üzerinde yeşil ışıklı numaralar belirdi. Okyanusun derinliği on iki metre kadardı.

«Ya bu nedir?»

«Radyo. Verici istasyonların sinyallerini alır.»

Phil parlak aygıtlara hayranlıkla baktı.

«Bu radardır,» diye sürdürdü sözlerini kaptan. «Şu da teknenin hız göstergesi.»

«Harika,» dedi Tracey. «Güvenim gitgide artıyor.»

«Peki 'oto' ne demek?» diye sordu Phil.

Kaptan gülümsedi. «Rotayı saptayıp konsolun bu bölümünü 'oto'ya getirirsiniz, motorlar istenilen hız ve yönde çalışır. Ve sürekli pusula kontrolü yaptığı için rüzgâr ve akıntıya göre gidişi düzeltir.»

Phil ıslık çaldı.

«Gördüğünüz gibi,» dedi kaptan. «Bugünkü tekneler artık neredeyse kendi kendilerini yönetiyorlar. Aletlerin ne işe yaradıklarını anladıktan sonra, iki hafta içinde **Penny Dreadful**'u kullanabilirsiniz.»

«Ben mi? Asla,» diye itiraz etti Phil. «Akıntılar ya da rüzgârlar hakkında hiç bilgim yok.»

«Limanlar çok korunmalıdır. Size verdikleri bilgileri izlersiniz ve kötü havalardan kaçınırsınız. Eski günlerde insan sağlığını, hatta bazen yaşamını tehlikeye atıyordu. Şimdi her şey daha güvenli. Ve bence daha sıkıcı.»

McCracken üzüntüyle aygıtlara baktı. Parlak, yepyeni aletlerin ortasında, kalın beyaz kaşları, kaba iri vücuduyla pek uyumlu bir görünüm oluşturduğu söylenemezdi.

«İyi sabahlar!»

Penny McCracken güneş gözlükleriyle kırmızı eşarbının altına gizlenmiş onlara el sallıyordu.

«İyi sabahlar,» dedi Tracey. «Kahvaltıyı kaçırdık mı?»

«Kahve yarım saat sonra hazır.»

Aşağısı daha serindi. Mavi gök lumbozlardan ve açık kapıdan içeri doluyordu. Penny büyük beyaz ocağı yakıp sarı çaydanlığı üzerine koyarken, Tracey ile Phil kahverengi yastıklı banklara yerleştiler.

«Önce nereye gideceğiz?» diye sordu Tracey merakla.

«Kaptanın biraz alışverişi var,» dedi Penny. «Yakıt, taze meyva, konserve filan alacak.» Kulpları asma desenleriyle bezenmiş, üstleri tropiklerde yükselen mehtabı gösteren iki büyük fincan kahveyi önlerine yerleştirdi.

«Sonunda kafeine kavuştum,» dedi Phil kokusunu içine çekerek.

«Gerçek kahve değil bu,» dedi Penny. «Kaptanın kaynattığı bir cins kepek. Dolaşıma iyi geliyor.»

Phil fincanı dolduran karışıma dikkatle baktı. Kabarcıkların içinde kepek tanecikleri yüzüyordu. Tracey usulca masanın altından bacağını sıktı.

«Haydi iç, sevgilim. Dolaşımına iyi gelecek.»

«İhtiyacım yok ama,» diye mırıldanan Phil dikkatle bir yudum içti.

Kepek kahvesinin süzme balı anımsatan tatlımsı bir tadı vardı. İki yudumda fincan boşalmıştı.

Sabah saatleri tembellikle geçip gitti. Öğle yemeği tam on ikide kıç salonda hazırdı. Meyva kompostosu, yağ sürülmüş esmer ekmek dilimleri üzerinde jambon dilimleri ve yanındaki soğuk Norveç birası çok hoşlarına gitmişti.

Alışveriş merkezlerini, benzin istasyonlarını, modern yatları görmek istemediğini anlıyordu Phil. Yanında oturan Tracey'nin varlığı ve açık lumbozdan gelen ılık rüzgâr çok uzun bir süre için ona yeterli olacaktı. İki saat kadar sonra başka bir motor sesi daha duyuldu ve **Penny Dreadful** yavaşladı. Güvertede alçak sesle konuşulanları duyabiliyordu Phil.

«Yanaşıyoruz!» dedi Tracey bir lumbozun perdesini aralayarak.

«İzninizle,» diyen Penny önlüğünü çıkarıp güverteye çıktı.

Tekne dönerken Phil dalgalarla birlikte yükselip alçalan yosun yığınlarını görebiliyordu ancak. Görünürde ne bir kent, ne yatlar, ne de bir liman vardı. Ağaçların arasında bir baraka ve suya doğru meyleden tahta bir iskele görünüyordu yalnızca. Sahilde bir sürü adam tahta sandıkları tekneye yüklüyorlardı.

«Ne kadar berbat görünüşlü bir yer,» diye fısıldadı Tracey.

«Hayal ettiğin lüks yat limanlarına benzemiyor, değil mi?»

Kaptan barakanın önünde durmuş yelpazelenerek çalışanları izliyordu. Sert, sıcak kumların üzerine konserve kutuları, tel parçaları, şişe kırıkları saçılmıştı. Güverteye çıktıkları anda sıcaktan Tracey'nin bluzu ıslanıp bedenine yapıştı ve genç kadın düşünmeksizin üst düğmelerini iliklediı.

«Ne biçim bir yer burası?» diye mırıldandı Phil.

5. Cadde giysileri içinde kendilerini biraz gülünç bularak ter içinde çalışanların yanından geçip kaptana yaklaştılar.

«Mr. Williams,» dedi kaptan. «Eğer sahilde ilginizi çekecek bir şey olsaydı, size söylerdim.»

«Yalnızca dolaşıyorduk, kaptan.»

«Pekâlâ. Ama burası küçük bir depodur yalnızca. Çok sıcaktır ve yorucu işler yapılır.»

Tel örgü kapının ardından kutular, variller, makine parçaları arasında sarı gözleri düşünceyle kırpışarak oturan zenci adamı gördü Phil..

«Mr. Williams!»

Penny deponun yanında durmuş yüklenenlerin listesini kontrol ediyordu: Komutlarına uyan yarı çıplak adamlar kutuları tekneye taşıyorlardı.

«Sahile indiğinize göre çalışmak zorundasınız,» dedi kadın. «Kural böyle.»

Phil şaşırmıştı. Tracey endişeyle ona baktı.

Ama Penny gülümseyerek bir demet bambuya benzer bitki sapları uzattı. «Uçlarını emin.»

Sapların içinden bal tadı geliyordu. Kaptanın kepek kahvesini anımsadı Phil. Dayanılmaz sıcakta oynaşan çocukluk yazlarının uzak anıları geldi aklına.

«Ve sizin için, Mrs. Williams.» Küçük pembe muzlar uzattı. Keskin bir tatlı kokusu yayılıyordu ortalığa.

«Bu muzlar Batı Hint Adalarında yetişir,» diye açıkladı Penny.

Bir muzu soyan Tracey şimdiye dek yediklerinden daha tatlı ve olgun olduğunu farketti. «Harika bir tadı var!» Gözleri zevkle büyümüştü.

Sandıkların arasında dolaşan Penny arkasını dönüp onların hâlâ orada durduklarını görünce şaşırdı.

«Hepsi bu kadar, Mr. Williams. Akşam yemeğine kadar serbestsiniz.»

«Ne? Ah teşekkür ederim. Yani sağolun.»

Phil elindeki şekerkamışı demetiyle onu selamladı ve Tracey'nin ardından depo saçağının gölgesine sığındı. On beş dakika yüzlerine konan sinekleri kovalayarak çalışanları izlediler. Sıcak ve parlak güneş rahatsız ediyor-

du. Ayaklarının arasında dev karıncalar dolaşmaya başlamıştı.

«Pek harika bir başlangıç sayılmaz,» dedi Phil.

Tracey usulca elini tuttu.

«Tekneye dönmek ister misin?»

«Evet.»

Kamaraya girince Phil kapıyı sıkıca örtüp Tracey'in soyunmasını izledi. Genç kadın sandaletlerini çıkarmak için eğilince küçük göğüsleri sarkıp titremeye başlamıştı. Midesi hafifçe dışarı çıkmıştı. Kamara öylesine sessizdi ki, birbirlerinin kalp atışlarını duyabiliyorlardı.

Phil lumbozlara yaklaşıp perdeleri çekerek kopçaladı. Soyunup loş ışıkta çırılçıplak dolaşmaya başladı. Erkeğin böyle uluorta dolaşması genç kadının yanaklarını kızartmıştı. Sonra Phil yanına yaklaştı.

«Phil,» diye fısıldadı gülerek. «Ter içindeyim...»

Şekerkamışını ona uzattı Phil. Acımsı tatlı, yapışkan tadı çok hoşuna gitmişti. Tracey gözlerini kapatıp kendini onun kollarına bıraktı. Bir süre sonra solukları düzene girdi. Gözlerini açınca loş ışıkta birbirine karışmış görüntülerini aynada gördü. Tracey zevkle esneyerek arkaya doğru büküldü ve sıkıca Phil'in kolunu tutttu. Genç adamın arzusunun her geçen dakika biraz daha arttığını hissediyordu. Sonra kucaklanıp sessizce banyoya götürüldüğünü farketti.

Duygularının zamansız dünyasında kaybolup sessizce kokulu sabunlar ve losyonlarla birbirlerini yıkadılar. Serin dalgalar halinde üstlerinde kayan suyun sesi kulaklarına gök gürültüsü gibi geliyordu. Tracey bitkin bir hale gelince kalın beyaz bir havluya sarılarak tekrar kucaklanıp bir bebek gibi yatağa taşındı.

Uyandıkları zaman ışık değişmişti. Lumbozların dışında sinekler vızıldıyordu. Kompresör çalışmadığı için yalnızca tekneye ve dermeçatma iskeleye çarpan dalgaların sesi duyuluyordu. Güverteden gelen sesleri Phil'in ayırt edebilmesi epey zaman aldı. Ne İngilizce, ne de İspanyolcaya benziyordu konuştukları dil. McCracken'in yabancı bir dilde öfkeyle bir şeyler anlattığını tahmin etti. Sonra Tracey de yavaş yavaş uyandı.

«Hâlâ burada mıyız?» diye sordu genç kadın şaşırarak.

«Korkarım evet.»

Tracey yerinde doğrulup perdelerin arasından dışarıya baktı. Koyu maviye bürünmüştü gökyüzü ve simsiyah bulutlar yaklaşıyordu. Ara sıra ufuk hattında çakan şimşeklerin beyaz parıltısı göze çarpıyordu.

«Neyi tartışıyorlar?» diye sordu Tracey.

«Herhalde para. İnsanlar hep bu konuda tartışır, tatlım.»

Tracey garip bir ifadeyle yüzüne bakarken, Phil giyinmeye başlamıştı bile. Perdeleri arala-

yıp tekrar dışarı bakınca, kaptanın elini kolunu sallayarak bir şeyler anlattığını gördü.

«Belki teknede kalmamız daha iyi olur,» dedi genç kadın.

«Niçin? Çekinecek ne var ki?»

Yukarıya çıkıp iskeledeki olayı izlemeye başladılar. McCracken iskeledeki battaniyelerin üstüne serilmiş makine parçalarının başında duruyordu. Fenerlerin ışığında terden ıslanmış gömleği ve cildi pırıl pırıl parlıyordu. Yüz ifadeleri belli olmayan işçiler, hiç hareket etmeden duruyorlardı etrafında. Arkalarındaki depo karanlıklara karışmıştı ve palmiyeler gitgide koyulaşan gurubun önünde simsiyah siluetler haline gelmeye başlamışlardı.

McCracken geri gelip teknenin korkuluğuna yaslandı. Gözlerinde delice bir parıltı vardı.

«Bir şey mi var, kaptan?» diye sordu Phil.

Kaptan sertçe baktı yüzüne. «İş anlaşmazlıkları konusunda bilginiz var mı?» diye sordu kuru bir sesle.

«Bir iki tanesine karışmıştım.»

«Bu ayılar motorumu mahvetti.»

Phil sonuçları düşündü. Birkaç dakika içinde iskele biraz daha karanlığa gömülmüştü. Aşağıda işçiler suratları asık, hiç konuşmadan ve kıpırdamadan duruyorlardı. Tracey güverteye çıktı.

«Distribütörün canına okudular,» diye kükredi kaptan birdenbire. «Arasına bir cıvata dü-

şürdüler. Aklınız alıyor mu?»

«Şey kazalar her zaman...»

«Kaza değil, Mr. Williams. Yalnızca dikkatsizlik.»

Phil dikkatle baktı ona. Bir endişe dalgası göğsünü sıkmaya başlamıştı. Teknenin etrafında dalgalanan karanlık sulara çevirdi gözlerini.

«Yeni bir distribütörden tam olarak **ne kadar uzağız?»** diye sordu usulca.

«Bir tane getirtiyorum. Dıştan takma motorlu sandalla.» dedi McCracken, «**Sandalla!»**

Gece âdeta elle tutulur bir karanlıkla çevrelerini sarmaya başlamıştı. McCracken dönüp öfkeyle adamlara baktı.

«Eski günlerde suçlu yakalanıp denize atılırdı.»

Phil sırıttı. «Ama bu distribütörü onarmaz ki.»

«Hayır,» diye homurdandı kaptan. «Ama aptal herifin bir daha aynı hatayı yapmasını önler!»

Birlikte kuru bir kahkaha attılar. İşçiler onları izliyorlardı. Korkuluğa yaslanan Tracey fenerlerin sudaki akislerine dalmıştı.

«Çok uzun sürecek mi?»

«Korkarım birkaç saat, Mrs. Williams,» dedi kaptan. «Gerçekten çok üzgünüm...»

«Aldırmayın kaptan,» diye atıldı Phil. «Sizin hatanız değil.»

«Teşekkürler.» diye homurdandı McCrac-

ken. «Şu herifler... Mekaniği ancak deneyip başaramayıp tekrar deneyerek öğrenirler.»

Uzun bir dakika bekleyişin garip sessizliği aralarına doldu. Sahilde adamlar Kuzey Denizine bakan deniz kuşları gibi hareketsiz oturuyorlardı hâlâ. Ay ufukta yükselince teknenin kara gölgesi sulara vurdu.

Kaptan bir süre Phil'i süzüp merakla bir kaşını havaya kaldırdı. Göğsünde kavuşmuş kolları vahşi bir güç veriyordu.

«Deri işindeydiniz değil mi?» diye sordu durup dururken.

«Evet. Süet, değişik deriler... Kadın giysileri.»

«Sanırım kışın işleriniz çok yoğundur.»

«Özellikle bayramlarda. Ama aslında işlerimiz aylar önce tamamlanır.»

Kaptan uzun uğraşlardan sonra piposunu yakmayı başarıp kaşlarını çatarak tekrar Phil'e döndü.

«New York'la görüşmek ister miydiniz?» diye sordu. «Barakada telefon var.»

«Yoo hayır,» diye güldü genç adam. «İşle şimdilik ilgim yok. Tatildeyim.»

«Ya acil bir durum olursa?»

«Acil durumlar her an vardır zaten, kaptan. Ama hallederler. Doğrusunu isterseniz kimse benim nerede olduğumu bilmiyor.»

McCracken içini çekip sustu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

«Pekâlâ, Mr. Wiliams. İş yaşamınızla ilginizi tümüyle kesmiş gibisiniz. Gezinizden memnun kalacağınızı umuyorum.»

«Ben de.»

Phil sorguya çekildiği duygusuna kapılmıştı. Belki de hayal gücü aşırı çalışıyordu ama yine de bundan hoşlanmamıştı. Tracey endişelendiğini hiç göstermiyordu. Sahildeki adamlar boş sandıkların üzerine yerleşmeye başlamışlardı. İçlerinden biri koyu renkli bir şişeyi başına dikmişti. Penny McCracken teknenin arka korkuluğuna yaklaştı.

«Kaptanla ben bu geziye bir gün daha eklemeyi kararlaştırdık. Boşa geçirdiğiniz bugün için...»

Phil duygulanmıştı. «Ziyanı yok,» diye mırıldandı. «Aslında hoşumuza gitti...»

«Israr ediyoruz,» diye ekledi kaptan. «Konu kapanmıştır.»

Birkaç dakika ne diyeceğini bilmeden durdu dördü de. Sonra Penny aşağıya inip kahverengi bir içki dolu dört küçük kadehle geri döntü.

«Yavaş yavaş için,» diye uyardı.

İnsanın boğazını kavuran tatlı, sert bir içkiydi. Tracey öksürdü. Bir, iki dakika içinde Phil'in başı dönmeye başlamış, sarhoş olmak isteğine kapılmıştı birdenbire.

«Yeni distribütörümüzün şerefine,» dedi Tracey.

McCracken'ler kadehlerini kaldırdılar.

Aradan bir saat geçmesine rağmen kuzeyden yaklaşan bir motor sesi duyulmadı. Adamların çoğu sandıklara yaslanıp uyumuştu. Penny ayağa kalktı.

«Gidip akşam yemeğini hazırlayayım.»

«Ben istemem,» dedi Phil. «Kahvaltıyı beklemeyi tercih ederim.»

«Ben de,» diye onayladı Tracey. «Yemek yenemeyecek kadar sıcak.»

«Biraz uyuyun. Sabah olmadan yola çıkarız,» diye atıldı kaptan. «Garanti ediyorum.»

Kamaranın serinliğinde Tracey durakladı. Aklına son andaki ayarlamaları takılmıştı. Kocasının eve telefon edip kimseyi bulamayınca, komşuyu arayacağını düşünüp kız kardeşine gideceğini söylemişti ama iki kardeşinden hangisi olduğunu belirtmemişti. Larry herhalde ikisini de aramazdı. Ama ya ararsa? Acaba onlara telefon edip kendini güvenceye alması gerekir miydi? Boston'da canının sıkılıp geri döndüğünü anlatabilirdi gerekirse. Her şey ne kadar karışıktı... Ya Larry daha erken dönerse? Peki, güneş yanığını nasıl açıklayacaktı? Belki bir sağlık kulübüne gittiğini söyleyebilirdi.

«Ne düşünüyorsun?» diye sordu Phil.

«Hiçbir şey,» dedi Tracey çoraplarını çıkarırken.

«Gelişimizden hoşnut değil misin?»

«Saçmalama.»

«Yani onların hatası değil demek istedim.»

«Ben de onların demedim ki.»

Phil yanına uzandı. Altın rengi içki üzüntüsünü kovalarken arzuları kabarmıştı. Tracey'nin yanında oluşundan mutluydu. Perdelerin arasından kamaraya dolan serin esinti yüzlerini, ellerini, ayaklarını okşuyordu. Uzak denizlerin, mercan adalarına vuran koyu renk dalgaların kokusunu getiriyordu.

«Açık denizde kahvaltı etmek çok zevkli olacak,» dedi Tracey.

«Kaptanı duydun. Garanti etti.»

Tracey yanağını göğsüne yaslayıp ona sokuldu ve biraz sonra uykuya daldı. Phil'in göğsünü ısıtan soluğuna uygun olarak beyaz geceliğinin altında göğüsleri inip kalkıyordu. Sonra ay biraz daha yükseldi ve lumbozdan odaya dolup genç kadının yüzüyle bacaklarını gümüşe boyadı. Phil onun yüzünü okşayarak uykuya daldı.

Düşünde iki oğlunun Long Island'daki yazlık evlerinin bahçesinde emeklediklerini gördü Phil. Kızgın güneşin upuzun gölgelerinde iki çocuk sakatlar gibi duraklayarak merdivenlere doğru ilerliyorlardı. Babalarını arıyorlardı. Phil ter içinde uyandı. Kamaranın içi soğumuştu. Duvardaki antika İspanyol altın liraları dışardaki fenerlerin ışığında parlıyordu. Lumbozdan bakınca, sahilde uyuyan iki işçiyi gördü. McCracken'ler güvertedeki şezlonglarda uyuyorlardı.

Phil tekrar yattı ve başka bir düş gördü.

iki oğlu denizdeydi. Bir köpekbalığı hızla onlara yaklaşıyordu. İrkilerek uyandı. **Penny Dreadful** haraket ediyordu. Motorun kısık, ritmik gürültüsü geldi kulağına.

Anlaşılan distribütör geldi, diye düşündü genç adam. Motorun ninniyi andıran sesine kendini bırakacağı zaman başka bir ses beynine işledi. Ne dediği anlaşılmayan boğuk, melodik bir erkek sesi.

Tracey derin uykudaydı. Phil yataktan kalkıp sabahlığını giydi ve kapıyı usulca aralayıp dışarı çıktı. Ana salonu sabahın ilk ışıkları aydınlatmaya başlamıştı. En uzaktaki lumboza yaklaşıp dışarı baktı.

Kaptan McCracken güvertede, ufkun mavi pembe çizgisinde kara bir suliet gibi duruyordu. Ufak boyutta, kullanılmaktan yıpranmış bir kitap vardı elinde. Uçsuz bucaksız denize doğru konuşurken, dimdik vücudu öne doğru eğilmişti.

«... **Denize teknelerle açılanlar, büyük sularda dolaşanlar, derinliklerde Tanrı'nın yarattıklarını görürler...**»

Phil usulca koridoru geçip yatağına girdi. Tracey uykusunda ona tekrar sokularak mırıldandı. «Hareket ediyoruz.»

«Evet,» dedi Phil. Yeniden uyumak için zorladı kendini ama uyku gelmek bilmiyordu.

3

Penny Dreadful, Golf Stream'e yaklaşırken, su damlacıkları burnundan içeriye giriyordu. Dümenin başında duran Tracey pek neşeliydi. Büyük tekne onun yönetiminde mavi yeşil sulara doğru ilerliyordu.

«Sabırlı olun, Mrs. Williams,» dedi kaptan. «Arabadan daha ağır hareket eder.»

«Ne tarafa?» diye seslendi Tracey.

«Beş derece doğu.»

«Öylesine güçlü ki.»

Arkalarında duran Phil bira şişesinin üzerinden onları izliyordu. Denizin sonu yok gibiydi. Ufukta hiçbir şey görünmüyordu. Birkaç beyaz köpüklü dalga tekneye çarparak mavi sulara gömüldü.

«Nefis bir tekne,» dedi Phil beğeniyle.

«Ah, evet, çok klasiktir,» diye karşılık verdi McCracken, «1920'lerde ünlü bir ustanın e-

linden çıkmış. Parlak akrilikleri ve fiberglasları yeğleyenler var şimdi, ama ben eski, kullanışsız ahşaptan memnunum. Elbette bu günkü güvenlik koşullarına uydurabilmek için bazı değişiklikler yaptım ama eski güzelliğini bozmamaya özen gösterdim.»

Phil başını salladı. Güneş yüzünü ısıtırken serin bir rüzgâr yanaklarına canlılık veriyordu. Sonsuza dek burada kalabilirim, diye geçirdi içinden.

«Bir de sen dene sevgilim,» dedi Trancey.

Gözlerini açtı Phil. «Yeni bir süvari mi gerekli?»

Bira şişesini yere bırakıp dümen dolabına girdi. Ahşap panel üzerindeki göstergeleri komik bulacak kadar sarhoştu.

«Biraz doğuya, Mr. Williams,» dedi kaptan.

«Hadi bakalım,» diye mırıldandı genç adam. «Şu yöne doğru olmalı.»

Birkaç dakika içinde tekneyi kontrol altında tutmayı başarmıştı. Sonra dümeni kaptana bırakıp güneş kremi almak için aşağıya indi.

Yukarı çıkınca Tracey'nin bluzuyla şortunu çıkarmış, üst güvertede güneşlendiğini gördü. Penny bir şezlonga uzanmıştı. Saçlarını bir omzuna atmış, gözlerini kapatmış, güneşten iyice yanmış cildini biraz daha koyulaştırmak için yatıyordu.

«Biraz krem sürsen,» dedi Phil.

Tracey kremi yüzüne, boynuna sürerken

Phil yanına diz çöküp kulağını öptü. Genç kadın gülümsedi.

«Yüzmek ister misin?» diye sordu Phil.

«Şimdi mi?»

«Tabii. Kaptanla konuşurum.»

Beyaz kasketinin altından kendisini süzen kaptana yaklaştı.

«Öğle yemeğinden önce biraz yüzme olanağımız var mı?»

«Elbette.»

McCracken jigleyi çekti. Motorlar sustu. Tekne ağır ağır dalgaların etkisiyle sallanarak olduğu yerde kaldı.

«İyi yüzer misiniz?» diye sordu kaptan beyaz şortunu çıkarırken.

«Fena sayılmaz.»

«Burada sular biraz serttir. Dingiyi indiririz. Onda dinlenebilirsiniz.»

McCracken'ler dingiyi bağlı olduğu yerden çözüp suya indirdiler. Tracey ile Phil teknenin merdiveninden dikkatlice indiler.

«Acaba burada köpekbalığı var mı?»

Phil güldü. «Herhalde kaptan bizi köpekbalığı dolu sularda yüzdürmez değil mi?»

Tracey çekinerek durakladı.

«Sorun nedir?» diye sordu kaptan tek eliyle dingiyi teknenin yanında tutarken.

«Karım burada köpekbalığı olup olmadığını merak ediyor.»

«Okyanusun her tarafında köpekbalığı vardır.»

«Yani burada korkusuzca yüzebilir miyiz demek istedim?» dedi Tracey çekinerek.

«Sanırım. Eğer bir yerinizi kesip kanatırsanız, derhal sudan çıkmanızı salık veririm.»

McCracken dingiyi yirmi beş metre kadar uzağa götürdü. Tracey birkaç saniye ayaklarını suda oynatıp birdenbire kendini sırtüstü dalgalara bıraktı. Son basamakta duran Phil genç kadının ardından suya atladı.

«Harika,» dedi usulca. «Altımızda en az bir kilometre su var.»

«İçinde de binlerce canlı yaratık dolaşıyor.»

Beraberce dingiye doğru yüzmeye başladılar.Yolu yarılayınca durup dinlendiler.

«Su üstünde durmaya çalışırken beni öpebilir misin?»

«Bütün dünya bizi izlerken olmaz.»

Phil dönerek etrafında olup bitenlerle hiç ilgilenmeden dingide oturan kaptana baktı.

«İkinci kaptan nerede?»

«İşte orda. Şimdi atlayacak.»

Penny McCracken merdivenin üstünde durmuş, bonesiyle açık turuncu mayosunun üstünü düzeltiyordu. Dizlerini bükmeden havaya sıçradı ve bıçak gibi suya daldı.

«Gördün mü?» diye mırıldandı Tracey. «Bahse girerim şampiyon yüzücü.»

«Stili çok güzel.»

Penny güçlü kulaçlarla onlara yaklaştı.

«Niçin dingiye kadar yüzmüyorsunuz? Dinlenmek için iyi bir yerdir.»

Phil, «İyi fikir,» diyerek yola çıktı.

Başını kaldırınca Penny'nin dingiye varmış ve kenara tutunup kocasıyla konuşmakta olduğunu gördü. Dalgaların arasında zarif kulaçlarla yüzen Tracey'ye bakarken, birkaç gün içinde güneşten saçlarının açılacağını ve cildinin koyulaşacağını düşündü. Döndükleri zaman ne gibi dertlerle karşılaşacaklardı acaba? Gelecekteki sorunları aklından silmeye çalışarak kendini okyanusun sonsuz sularına bıraktı.

«Yardım edeyim mi, Mr. Williams?» diye sordu kaptan.

«Hayır teşekkürler,» dedi Phil dingiye çıkarken.

Gerçi cildi daha açıktı ama kasları kaptandan daha gelişmişti. Penny'nin yan gözle kendisini süzdüğünü farkediyordu. Eğilip Tracey'nin çıkmasına yardım etti. Genç kadın saçlarını sallayarak kurutmaya çalıştı.

«Gördüğünden daha uzakmış.»

«Birkaç gün sonra bundan daha uzak mesafeleri yüzmeye alışırsınız,» dedi Penny.

Gerçi dingide dört kişi epey kalabalık sayılırdı ama karşılıklı ayaklarını uzatarak rahatça oturmayı başarmışlardı. Kısacık da olsa yüzdüğü mesafe Tracey'yi yorup uykusunu getirmişti. Gözlerini kapatarak başını Phil'in bacağına yasladı.

Phil, «Siz atlet miydiniz?» diye sordu Penny'ye, «Yani yarışlara filan katıldınız mı?»

Penny hafifçe kızararak yanıtladı. «Yıllarca önce, Mr. Williams. New York eyaleti adına yarışmıştım.»

McCracken bir ayıbalığı gibi dingiyi hiç sarsmadan suya indi.

«Nasıl kürek çekeceğinizi ikinci kaptan sizlere gösterir. Küçük bir hilesi vardır.»

«Bizi terk mi ediyorsunuz?»

«Görevim beni çağırıyor.»

Kaptan beceriksiz fakat güçlü kulaçlarla tekneye doğru yüzmeye başladı. Ya yüzmeyi kendi kendine öğrenmiş ya da uzun yıllar önce bir kaza geçirmiş, diye düşündü Phil. Kaptan sağ ayağını güçle vurduğu halde sol bacağı suyun içinde hafifçe sallanıyordu. Ama hiç yorulmadan yolu yarılamıştı bile.

«Kocanız da yarışlara katılır mıydı?» diye sordu Phil.

«Hayır ama çok dayanıklıdır,» dedi Penny garip bir sesle. «Ama ben daha hızlıyım.»

Usul usul sallanan dingi hepsinin uykusunu getirmişti. Phil güneşin sıcaklığıyla gözleri kapanırken bacağında Tracey'nin yüzünün yumuşaklığını hissediyordu.

Penny eliyle gözlerine siper yaparak tekneye baktı. «Sanırım kaptan bizi çağırıyor. Kürek çekmek ister miydiniz?»

Phil gözlerini açtı. Kolları, omuzları ateş

gibi yanıyordu. Deniz çevrelerinde tembelce dans ediyordu. Oturduğu yerde doğrulurken hiç enerjisi kalmamış gibiydi.

«Kaptan küçük bir hilesi olduğunu söylemişti,» diye mırıldandı uykulu bir sesle.

«Çok kolay.» Penny kürekleri yerine taktı. «Bileğinizi çevireceğiniz zamanı iyi ayarlayacaksınız yalnızca.»

Kürekleri birkaç kez ileri geri oynatıp son anda çevirerek dingiye nasıl yön vereceğini gösterdi. Phil küreklere asıldı. Küçük dingi olduğu yerde iki yana sallanmaya başladı.

«Bu nesnelerin takma motorları yok mu?»

«Birçoğunda vardır. Ama kaptan Jack fazla mekanik şeylerden hoşlanmaz. İşte alışıyorsunuz. Ritmini bulduktan sonra çok kolaydır.»

Phil durdu, tekrar başladı. Bütün gücüyle bu ritmi yakalamaya çalışıyordu. Ama kürekler yine de dingiyi olduğu yerde sallamayı sürdürdü. En sonunda ağır ağır yol almaya başladılar.

«Yüzsem galiba daha çabuk gideceğim,» diye takıldı Tracey.

«Bu iş bütün öğleden sonra sürse bile hiçbir yere kımıldayamazsınız, küçük hanım,» dedi Phil.

Penny, «Kürekler sudan çıkınca çevirin,» diye açıklıyordu. «İşte oldu. Şimdi yine çevirin. Bekleyin. Çevirin. Çevirin ve çekin. Başardınız!»

Birkaç dakika içinde Phil tekneye yanaşmıştı.

«İyi çalıştınız, Mr. Williams,» dedi Penny gülerek. «Öğle yemeğini hak ettiniz.»

Yemek salonunda güneş ahşap kaplama duvarları aydınlatıyor, masadaki bardakları pırıl pırıl parlatıyordu. Masanın tam ortasında büyük bir meyva kâsesi vardı ve dört tabağa dumanı tüten bir deniz ürünü yemeği servis yapılmıştı.

«Mımm,» diye kokladı Phil beğeniyle.» Pavurya mı?»

«İçinde başka şeyler de var,» dedi Penny, «Bir de salatayı deneyin.»

Tracey çatalını salata tabağına batırdı. «Tanrım!» dedi ağzı dolu dolu. «Harika bir şey bu. Çeşit çeşit balık var içinde. Üç cinsinin tadını ayırt edebilirim.»

«İyi bildiniz,» diye yanıtladı Penny koyu kırmızı meyva kokteylini içerken. «Biraz önce arkadaşlarının arasında yüzüyordunuz.»

Tracey gülmeye başladı. Yemeklerin hepsi iştah açıcıydı. Phil ikinci kez doldurulması için tabağını uzatırken, Penny masaya sıcacık küçük ekmekler getirdi.

Karınları doyduktan sonra McCracken vitrine yaklaşıp küçük bir şişe brandi çıkarıp soran gözlerle Phil'e baktı.

«Elbette kaptan,» dedi Phil.

McCracken üst raftan dört küçük kadeh

alıp masaya döndü. Phil kadehini saçları güneş ışığında alev alev parlayan Tracey'ye kaldırdı.

«Sağlığına sevgilim.»

«Senin de,» dedi genç kadın hafifçe kızararak.

Bir dakika sonra kaptan sorar gibi boğazını temizledi. Phil ikinci kadeh içkiyi reddetti. Penny tabakları toplamaya başlamıştı. Yalnızca meyva kâsesi vardı masada. Genç adam bir portakal alıp soydu.

«Bu balıkları ve meyvaları yemek bizim hakkımız,» dedi kaptan kalın siyah piposunu yakarken.

«Efendim?» diye sordu Phil.

«Canlı türleri değişik zamanlarda türer. Bir gün gelecek dünyada insan olmayacak.»

«Pek anlayamadım, kaptan.»

«Çok basit, Mr. Williams. Bir zamanlar dünya yüzünde insan yokmuş ama şimdi var. Birkaç milyon yıl sonra her şey yine bambaşka olacak.»

«Sanırım haklısınız.»

Phil ile Tracey kaptanın felsefesiyle içlerinden alay ederek bakıştılar.

«Balıkları ve meyvaları yemek öyleyse nasıl bizim hakkımız oluyor?» diye sordu Tracey. «Onların görüş açısına göre canavarca bir davranış bu.»

McCracken suratını asarak piposundan bir nefes çekti ve söndüğünü farkederek ocağın üstündeki uzun kibritle tekrar yaktı. Anlaşılan

felsefe tartışmalarına pek alışık değildi ve Tracey'nin kendisinden daha kıvrak zekâlı olduğunu farketmesi fikirlerini açıklama zevkini engellemişti.

«Onların görüş açısı yoktur,» dedi sonunda. «Yalnızca egemen yaratıkların görüşü geçerlidir.»

«Eminim köpekbalıkları ve ahtapotlar buna karşı çıkacaktır,» dedi Tracey gülümseyerek.

«Bırakın itiraz etsinler, Mrs. Williams. İnanın bana, dünyayı yöneten yalnızca zekâdır. Bu nedenle onlar bizim salata tabaklarımızda bulunurlar, biz onlarınkinde değil. **Penny Dreadful**'u yaratan da zekâydı. Bir zamanlar yaşam savaşı verilen yerlerde spor yapmamızı yalnızca zekâ sağlıyor bize.»

Penny bu tartışmayı daha önce de dinlemiş gibi hafifçe gülümseyerek masadaki kırıntıları topluyordu. Phil onun gülüşünü paylaşınca kaptan kızardı.

«Belki bir gün dünyayı yöneten zekâ olmayacak,» diye konuştu Tracey. «Belki başka bir şey çıkacak.»

«Örneğin?»

Omuzlarını silkti genç kadın. «Hayal bile edemediğim bir şeyi nasıl isimlendirebilirim. Ama bir zamanlar yaratıkların türlerini, üreme yetenekleri yönetiyordu. Sonra değişme yeteneği onun yerini aldı. Şimdiyse zekâ. Belki birkaç milyon yıl sonra başka bir özellik çıkacak ortaya.»

«Ama şimdilik kurallar yapan zekâdır,» diye sonuçlandırdı konuşmayı kaptan. «Oynadığımız oyunun kurallarını.»

Tracey, Phil'in portakalından bir dilim alırken, «Ve oynamaktan hoşlandığımız oyunun,» diye ekledi.

«Çok doğru,» dedi kaptan dostça.

Phil bu konuşmaları âdeta bir sis perdesi ardından izliyordu. Acaba Tracey de kaptanı benim gibi komik buluyor mu, diye düşünüyordu bir yandan. Sarhoş olmak gibiydi bu. Uzun bir süre hararetle konuşursunuz ve birdenbire tüm sözlerin birbiriyle ilgisi olmadığını anlarsınız.

«Ne tütünü kullandığınızı sorabilir miyim?» dedi Phil birdenbire.

İrkilen kaptan başını kaldırdı. Aklı hâlâ bir an önce konuştukları konudaydı anlaşılan.

«Sizi rahatsız mı ediyor?»

«Hayır, hayır. Tam tersine. Hiç böyle kokanını duymamıştım daha önce.»

«Bir Jamaica karışımıdır. Güney Amerika'dan gelen bazı tütünlerle yerlilerin karışımı. Pek sert değil ama içimi güzeldir.»

«Mümkünse denemek isterdim.»

«Tabii, Mr. Williams,» dedi kaptan hoşlandığını belli ederek ama ikram etmek için bir harekette bulunmadı.

Tracey esnedi. «Önce güneş ve yüzme...» dedi uykulu bir sesle. «İzninizle gidip biraz uyumak istiyorum.»

«Dinlenmeniz iyi olur, Mrs. Williams.» diye onayladı kaptan iskemlesinden hafifçe kalkarak.

Penny kendi kamarasına çekildi ve biraz sonra Phil cam bölmelere vuran duşun sesini duydu. McCracken başını çevirince genç adamı lumbozdan dışarıyı seyreder buldu.

«Mr. Williams...»

«Efendim?»

«Eğer benimle beraber güverteye gelirseniz, size biraz tütün verebilirim.»

«Pekâlâ.»

McCracken kamarasına gidip fildişi saplı bir pipoyla döndü. Birlikte yukarı çıktılar.

Güneş hâlâ sıcaktı ama hafif bir rüzgâr çıkmıştı. Phil gömleğini çıkarıp kollarını ve omuzlarını güneşin sıcaklığına terketti. Kaptan dümen dolabına gidip motoru çalıştırınca, tekne canlandı ve jigleyi tümüyle çekinceye kadar minik dalgalar oluşturarak ilerledi. Sonra iki yanından beyaz köpükler uçuşmaya başladı.

Kaptanın ardından dümen dolabına giren Phil pipoyu ateşledi. Kuru, esmer tütünün insanın kanını hızlandıran bir tadı vardı.

«Beni biraz garip mi buluyorsunuz?» diye sordu kaptan.

«Ne? Elbette hayır. Niçin sordunuz?»

«Sanırım konuşurken karınızla bakışıyordunuz.»

Bu adam garip olduğu kadar kartal gibi keskin gözlü, diye düşündü Phil.

«Daa şu. Bilmeniz gerekir ki, karım ahlâk felsefesi öğrenimi yapmıştır. Ve bir süre de öğretmenlik yaptı.»

«Felsefeci mi yani?»

«Hayır yalnızca araştırmacı. Tanıştığımız zaman bir kitap hazırlıyordu,» diye yalan söyledi Phil.

«Ahlâk felsefesi üzerine mi?»

«Evet.»

«Basıldı mı?»

«Sanmıyorum. Yani bazı bölümleri dergilerde filan yayınlandı ama kitap haline gelmedi. Hayır basılmadı.»

Phil pipodan bir nefes daha çekip oyalandı. Çok kötü bir yalancı olduğunu biliyor ama niçin bu yalanı söylediğini anlayamıyordu. McCracken küçük keskin gözleriyle onu inceliyordu.

Bir süre iki erkek havadaki tuzu tadarak güneşin sıcaklığını hissedip sonsuza dek uzanan denizi beğeniyle seyrederek sessizce oturdular. İlk kez yanlarında kadınlar olmadan güvertede oturuyorlardı. Dostluklarına rahatlatıcı bir samimiyet katılmış gibiydi.

«Hava çok güzel,» dedi Phil sonunda.

«Sözlerime kulak verin, Mr. Williams. Bir gün gelecek denize daha yakın olmak isteyeceksiniz.»

«Olanaksız değil bu.»

«Kuzeyde paradan başka hiçbir şey yok.» Sesinde alışılmamış bir sertlik ve acılık vardı.

«Ve bir gün bu da yeterli olmayacak.»

Phil kaptanın ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Yine bir felsefe tartışmasının açılacağından korkuyordu.

«Ama bazı iyi yanları da var.»

«Ne gibi?» diye sordu kaptan.

«Tiyatrolar. Sanat. Toplum... yani orada çalışan kişiler.»

McCracken yanıtlamadan önce dümeni otomatik bağlantıdan ayırıp kumandayı eline aldı.

«Emin olun, Mr. Williams, bir gün yaşamı başka türlü göreceksiniz.»

Phil omuzlarını silkti.

Uzaklarda, mavi göğün ufuk hattında birbirlerini kovalayan kara bulutlar görünmeye başlamıştı. Teknenin çevresindeki dalgaların parlaklığıyla oynaşır gibi siyah gölgeler peşlerinden geliyordu.

«Yağmur var, Mr. Williams. Çok uzaklarda. Sanırım biz rastlamayacağız.»

Uzun bir süre sonra Phil bulutların biraz daha kardığını ama küçüldüğünü farketti. Omuzları fazla yanmasın diye kaptan ona bir gömlek vermişti. Bütün bir öğleden sonrayı hiçbir şey yapmadan geçirmekten memnundu.

«Karınızla ilgilenseniz iyi olacak,» diye

önerdi kaptan. «Hanımlar akşam yemeğinden önce hazırlanmak için biraz süre isterler.»

Phil saatine göz attı. «Haklısınız kaptan. Saatler uçup gitmiş. Gidip onu uyandırayım.»

Kamarada Tracey incecik çarşafın altında uyuyordu. Şeffaf geceliğinden kalçaları ve göğüsleri görülebiliyordu. Phil usulca elini bacağına koyunca, gözleri açıldı.

«Belki inanmayacaksın ama neredeyse akşam yemeği vakti geliyor.»

Yıkanıp giyindiler. Phil saçlarını tararken konuşmaya başladı.

«Hayatım, eğer kaptan sorarsa, bazı bölümleri dergilerde yayınlanmış bir ahlâk felsefesi kitabı hazırlamaktasın.»

«Niçin böyle söyledin ona?»

«Sorular sormaya başlayınca köşeye kısıldım. Ne dediğimi düşünmeden ağzımdan çıktı.»

«Hay allah, mezun olduğumdan beri bu konuya hiç eğilmemiştim.»

«Bir şeyler atıverirsin,» diye alay etti Tracey. «O zamanlar da yaptığın gibi.»

Havalanan bir yastık başına çarptı ve Phil gülerek tekrar saçlarını düzeltti.

Yemek salonunda hiçbir hazırlık görünmüyordu. Mutfakta da tencereler filan yoktu. Yalnızca üzerinde bir bıçak ve kan damlacıkları olan bir kesme tahtası vardı ortalıkta.

Penny üzerinde bej bir elbiseyle kendi kamarasından çıktı. Saçları özenle taranıp topuz

biçiminde toplanmıştı.

«Bizimle birlikte güvertede yemek yer misiniz?»

«Güvertede yemek!» dedi Tracey. «Ne kadar parlak bir fikir!»

«Hava serinleyebilir,» diye uyardı Penny. «İsterseniz bir şal alın.»

«Haklısınız, teşekkürler.»

Penny güverteye çıkarken, Phil genç kadının beyaz örgü şalını almak için kamaraya gitti. Tracey madeni merdivenle mutfağa giden dar koridorun kesiştiği yerde duruyordu. Yan tarafındaki dolaplarda yangın söndürücüler, balıkçılık gereçleri, yağmurlu hava giyecekleri, özenle yerleştirilmiş pensler ve tornadalar vardı. Bulunduğu yerden koridorun sonundaki kaptanın kamarasının yarı aralık kapısı görünüyordu.

Güneş batmak üzereydi ve ışıklar da henüz yakılmadığı için Tracey karanlık koridorda dikkatle ilerleyip kamaraya vardı. Birdenbire kaptanın orada olabileceğini düşünerek endişelendi. Kapının aralığından içeri bakınca boş olduğunu gördü. Duvarlarda antika tabancalar ve bıçaklar vardı. Camlı kütüphanedeyse yine eskilerden kalma kırmızı deri ciltli kitaplar görünüyordu. Maun yazı masasının üzerindeki kalemlikte birkaç tüy kalem vardı ve bir tanesinin ucu hâlâ ıslaktı. Duvara tutturulmuş eski bir deniz haritasının Büyük Bahama Adalarına ait olduğunu gördü Tracey. Belki de bir düzine ka-

dar koyu renkli kıvrımlı çizgi vardı üzerinde. Bu bölgelere yapılmış olan yolculukları belirtiyor herhalde, diye düşündü.

«Tracey,» diye fısıldadı Phil koridordan. «Neredesin?»

Genç kadın kapının önüne çıkıp parmağını dudaklarına bastırdı ve yaklaşmasını işaret etti.

«Bak!» dedi usulca. «Eski bir film dekoruna benziyor. Biliyorsun, hani Errol Flynn filmleri gibi.»

«Haydi yürü. Odaları araştırırken yakalanmak istemem. Üstelik bizi bekliyorlar.»

Tracey isteksizce koridora çıktı ve merdiveni tırmanırlarken tekrar dönüp fısıldadı. «Seyir defterini görmedin.»

«Hangi seyir defteri?»

«Masanın üzerinde tüy kalemin yanında duruyordu. Ve kalem hâlâ ıslaktı. Anlaşılan yazmayı biraz önce bitirmiş.»

«Yani?»

«Garipsemedin mi?»

«Hem de nasıl!»

«Hiç meraklı değilsin, senin derdin de bu.»

Dümen dolabına yaklaşırken ön güvertede, küçük bir masada oturan McCracken'leri gördüler. Beyaz örtünün üzerinde bardaklarla tabaklar parlıyor, dumanı tüten bir güveç ve bazı mezeler uzaktan bile seçilebiliyordu. Çeşitli kırmızı tonlarındaki bulutlar soluk kesen bir fon yaratmıştı.

«Oh, harika değil mi?» diye fısıldadı Tracey.

Masaya yaklaştıkları zaman kaptan hemen ayağa kalktı.

«İyi akşamlar,» dedi Penny. Boş iskemlelerden birini işaret etti. «Oturmaz mısınız, Mrs. Williams?»

«Teşekkür ederim.»

Kadehlere doldurulan beyaz şarap da akşamın dinlendirici havasına çok iyi uymuştu. Masa düzeninin dört eşit kişi için değil, kaptanın herkese hükmedeceği bir biçimde yapıldığı Phil'in dikkatini çekti. McCracken sırtını batan güneşe vermiş oturuyordu. Arkasından turuncu bulut kümelerinin saçakları görülüyordu. Yüzü granitten oyulmuş gibi sert bir anlam kazanmıştı.

«Kötü bir şey mi var, kaptan?» diye sordu Phil.

«Bir fırtına kopma olasılığı var.»

«Tehlikeli olur mu?»

«Eğer şiddetli değilse hayır.»

Tracey, «Şiddetli bir fırtına mı bekliyorsunuz?» diye sorarken, garip heyecanı sesinden belli oluyordu.

Kaptan omuzlarını silkti, «Bunu düşünüyordum.»

«Yani kasırga demek istiyorsunuz.» dedi Phil.

«Olabilir Mr. Williams, olabilir.»

«Büyük fırtınaların başladığı bölgeye yakın bulunuyoruz,» dedi Penny ifadesiz bir sesle tabaklarına soslu kılıç balığı koyarken.

«Ama mevsimi değil,» diye ekledi kaptan aceleyle.

«Yine de fırtınalar bunu bilmiyorlar, öyle değil mi?» dedi Phil.

«Tam üstüne bastınız, Mr. Williams. Ama tehlikeli olacağını sanmıyorum. Fırtınanın çıkacağı da kesin değil. Yalnızca çıkma olasılığı var.»

«Eğer fırtına patlarsa,» diye söze karıştı Penny. «Bir limana sığınmamız gerekir. Herhalde Nassau'ya gideriz.»

Phil ile Tracey bakıştılar.

«Bundan hoşlanırsınız sanırım, Mrs. Williams,» diye sözlerini sürdürdü Penny. «Biraz alışveriş yapma fırsatınız olur. Bildiğiniz gibi Nassau açık pazardır.»

«Yoo hayır,» dedi Tracey hemen. «Bütün o büyük kentlerden uzak kalmayı yeğlerim. Her yerden uzak olmaktan hoşlanıyorum.»

Kaptan, Phil'e göz kırptı. «Ağırlığınca altın edecek bir hanım. Bundan ders almalısın, Penny.»

Penny gülümseyerek oturdu. Phil tabağındaki yemeğin çekiciliğine dayanamayıp çatalını eline aldı. İlk lokmalarını iştahla çiğnerken, Tracey'nin hafifçe koluna dokunduğunu hissetti. McCracken'lar sessizce dua ediyorlardı.

Phil lokmalarını güçlükle yutup çatalını bıraktı ve ona bitmek bilmez gibi gelen bir süre ellerini bitiştirip başını eğdi. Tracey kahkahalarla gülmemek için başını çevirdi. Sonra kaptan duasını bitirip yemeğe başladı. Phil'in yüzünün kızardığını farketmişti.

«İyi misiniz, Mr. Williams? Yüzünüz bana biraz kırmızı gibi geldi.»

«Şeyy... benim fırtına konusundaki tartışmalara alerjim vardır.»

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra McCracken karısına döndü.

«Oldukça ilginç bir alerji, Penny. Daha önce duyduğumu hiç anımsamıyorum.»

Tracey dayanamayıp peçetesiyle ağzını örterek kahkahalarla gülmeye başladı.

«Birkaç kuşaktır ailemizde var,» dedi Phil.

«Sanırım Mr. Williams şaka yapıyor,» diyerek gülümsedi Penny.

«Anlıyorum,» dedi kaptan kararsızca.

Birkaç dakika sonra ufuk iyice morardı. Doğuda ilk yıldızlar parlamaya başlamıştı. **Penny Dreadful** sakin sularda yavaşça ilerliyordu. Bulutlar gözden kaybolmuş gibiydi. Bir fırtına kopacağına inanmak hayli güç, diye düşünüyordu Phil.

«Bana kalırsa denizde bir fırtına yaşamak heyecanlı olur,» dedi Tracey. «Yani bir kasırga değil de ufak bir şey.»

«Şöyle küçük, sevimli bir fırtına,» diye alay etti Phil.

«Ne demek istediğimi gayet iyi anladın.»

«Sanırım ay yükseliyor,» dedi McCracken.

Tracey arkasını döndü. Doğu tarafındaki ufuk çizgisinde gümüş beyazlığında yeni ay denizden çıkar gibiydi.

«Deniz insanın sonsuzluğu kavramasını öğretiyor,» dedi genç kadın. «Çoğunlukla üzerinde durulmayan bir konu bu.»

«Ama okyanusun da sonu vardır,» dedi kaptan.

«Ama bir de büyüklüğünü düşünürseniz, kaptan... Görüş perspektifleriniz değişiyor.»

«Evet öyle, Mrs. Williams.»

«Ne zamandan beri denizdesiniz, kaptan?» diye sordu Phil.

McCracken durakladı. «Yaşamım boyunca demem gerekir. Çünkü ben denize açıldığım gün yaşamaya başladım.»

«Ya ondan önce?»

«Çeşitli yerlerde yaşayıp çeşitli işlerde çalıştım. Ama bunlar çok gerilerde kaldı.»

«Yalnızca büyüklüğü değil, Mrs. Williams,» diye söze karıştı Penny. «Yalnızlığı, tekbaşınalığı da unutmamalısınız. Sizi çevreleyen bir güç gibi. Bu da insan yaşamındaki perspektifleri değiştiriyor.»

«Hepimiz oyuncağız,» dedi kaptan sesinde garip bir acılıkla. «Öğle yemeğinde tartıştığımız kurallara göre oynarız ve oynatılırız.»

«Olabilir, kaptan,» dedi Tracey. Ahlâk fel-

sefesi konusunda kitap hazırlamış biri gibi görmeye çalışıyordu kendini. Ve kaptanın yalnızca kaşlarını çattığını farkedince rahatladı.

Ay iyice yükselmişti. Tekneye vuran mavi beyaz ışığı Tracey'nin çıplak kollarını aydınlatmıştı.

«Bir süre karanlıkta gitmek güzel olmaz mı?» diye sordu genç kadın. «Yani bir, iki dakika için? Yıldızların altında bir tekne...»

«Ne yazık ki, yasalar bazı ışıkların bütün gece yanık kalmasını emrediyor,» dedi kaptan.

«Ama kaptan,» diye atıldı Penny. «Yalnızca bir dakika. Haydi git söndür.»

McCracken karısına baktı. Sonra gülümseyerek hanımların arzusunu yerine getirdi. «Pekâlâ ama yalnızca birkaç dakika için.»

Dümen dolabına giren kaptan güverte ışıklarını söndürdü ve Tracey karanlığın içinde daha koyu renkteki gölgeleri gördü. Okyanus kopkoyu laciverde dönüşmüştü ve güverteyle kabinin beyaz çizgileri güç de olsa seçilebiliyordu. Kaptan masaya döndü.

«Gördünüz mü?» dedi alçak sesle. «Okyanus asla karanlık olmaz.»

Uzak dalgaları ışıldatan ayışığı suların sonsuz karanlığı üzerinde dolaşıyordu. Sanki mavi bir ışık gece göğünü aydınlatmaktaydı.

«Şu gümüş rengi noktalar nedir? Ta ilerde, ufukta?»

«Su yüzeyindeki kayalıklardır, Mrs. Williams,» dedi kaptan.

«Sanki parlıyorlar.»

«Orada ayışığı son derece parlak. Rakip tanımaz.»

Tracey içini çekerek uzanıp masanın üzerinden Phil'in elini tuttu. Bir süre kimse konuşmadı. Herkes Atlantik'i seyre dalmıştı. Phil ufak tefek dertlerinden sıyrıldığını hissediyordu. Yalnızlığın içinde her şeyden arınmış gibiydi. Uzanıp kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Boşalan şarabın sesi çevrelerindeki okyanusun usul fısıltısı yanında çok gürültülü geldi kulağına.

«Bu havaya girdiğimize göre,» dedi McCracken birdenbire ve yeniden dümen dolabına gidip motorları susturdu. Tekne sanki yıldızlara asılıp kalmıştı.

«Hissediyor musunuz?» diye fısıldadı Penny. «Yalnızlığı? Görkemli değil mi? Niçin bir daha geri dönemediğimizi herhalde anladınız.»

«Burada kişi kendini yaşamdan daha büyük görebilir.» dedi kaptan masaya dönerken.

Epey şarap içmişler, saatler geçmişti. Phil usulca Tracey'nin elini sıktı. Birkaç dakika daha yıldızları izleyerek oturdular, sonra Phil uykusunun geldiğini belirtti.

«Sanırım kürek çekmek epey yordu beni. İzninizle, kaptan, kamaramıza çekileceğiz. Ha-

yatımın en güzel yemeği için de ayrıca teşekkür ederim.»

«İyi uykular, Mr. Williams.»

Acele ettiğini göstermemeye çalışarak ve ayrıca böyle bir geceyi sona erdirdiği için utanarak Tracey ile birlikte biraz güvertede dolaşıp alçak sesle konuştular, sonra aşağıya indiler. Kamaranın kapısı kapandığı anda birbirlerinin kollarına atılmışlardı.

İnanılmaz bir sessizlik vardı kamarada. Ara sıra tekneye çarpan minik bir dalganın hışırtısından başka hiçbir şey duyulmuyordu. McCracken'ler herhalde hâlâ güvertede, eski devirlerin denizcileri gibi yıldızların altında oturuyorlardı.

Öpüşmeye ara vermeden birbirlerini soydular. Olağanüstü arzularına ve dayanıklıklarına akıl erdiremeden gece boyunca seviştiler. Ne yorgunluk, ne uykusuzluk duyuyorlardı. Motorlar tekrar canlanıp tekne ağır ağır yol almaya başladığında saat üç olmuştu. Tracey yüzüne düşen saçlarını eliyle tararken, Phil banyodan çıktı ve gülümseyerek yatağın kenarına oturdu. Genç kadın yerinde doğrulup ona sarıldı ve teknenin sallantısına uyarak uzun bir süre sarmaşdolaş yattılar.

Güneşin ilk ışıkları kamaraya dolarken, Tracey'nin elleri sevgilisini usul usul kendine doğru çekiyordu. Solukları gitgide sıklaşmaya başlamıştı.

Kapasitelerine şaşarak bir kez daha seviştikten sonra duş yapıp giyinerek yeni güne hazırlandılar.

4

Penny Dreadful soğuk mavi okyanusta, Golf Stream'in kenarında yol alıyordu. Gerçi güneş her tarafı ısıtıyordu ama esen serin bir rüzgâr beyaz dalgalı okyanusu ve teknenin sıcak güvertesini canlandırmıştı. Phil gözleri güneş gözlüklerinin ardında kapanmış, tahtaların üzerine uzanmış, midesine ve bacaklarına vuran güneşin ısısından yararlanmaya çalışıyordu.

Tracey de biraz ötede koyu mavi bikinisiyle, geniş kenarlı şapkasını gözlüklerine kadar indirmiş, teknenin sallantısında huzuru bularak yatıyordu.

«Mr. Williams!»

Phil başını kaldırıp dümen dolabına baktı.

Motorları durduran kaptan güverteye iniyordu. Elinde uzun, yeşil bir ok vardı. Phil ya-

nına gidince bir ucundaki tetik mekanizmasını farketti.

«İyi bir nişancı mısınız, Mr. Williams?»

«Denediğimi söyleyemem.»

McCracken zıpkını yerine yerleştirip tabancanın ucundaki kısa ipi çengele taktı.

«Dikkat ettiniz mi? Aşağıya doğru doldurursunuz ama ayaklarınıza nişan almayın.»

Kaptanın ısrarıyla Phil birkaç kez bunu denedi. Bir tüfekten daha hafifti ama bir bakıma çıplak bir görünüşü vardı.

«Geri teper mi?» diye sordu Phil.

Kaptan başını salladı. «Yalnızca burnunuzu uzak tutun.»

«Ne avlayacağız?»

«Aşağıda ne bulursak, öyle değil mi?» diyerek göz kırptı kaptan.

«Aşağıda mı? Yani denizin dibinde mi?»

«Elbette.»

«Ama ben hiç...»

«Öyleyse deneme vaktiniz gelmiş.»

McCracken dolaptan dalış araç gereçlerini çıkardı. Maske Phil'in yüzünü sıkmıştı ve alnıyla yanaklarında ince bir ağrı oluştu. Sırtında tüp ve ayaklarında paletlerle yürümesi hayli zordu. McCracken merdivenden inmesine yardım etti.

Ufku, güneşi, havası olmayan bir dünyaya daldılar. Sürekli yeşil bir alacakaranlık sarmıştı çevrelerini.

Kaptan elinde zıpkınla önden gidip Phil'e gelmesi için işaret etti. Okyanusun dibi epey aşağılardaydı ve kumların üzerinde ufacık ışık dalgaları seçilebiliyordu. McCracken birdenbire durup çizgili balıkları işaret etti. Balıklar yeşil karanlığın içinde oradan oraya yüzüyorlardı. İçlerinden yalnızca biri, bir tiyatro aksesuarı gibi hareketsiz duruyordu karşılarında. Zıpkın bir anda balığa saplandı. McCracken ipi çekince ağır ağır onlara yaklaştı.

Phil zıpkının tüfekten çıkışını bile görmemişti. Kaptan balığı zıpkından kurtarıp eliyle midesini ovuşturup iyi bir yemek olacağını anlattıktan sonra yanındaki torbaya atıp tüfeği yeniden kurdu.

«Sıra sizde,» diye işaret etti tekrar yüzmeye başladıkları zaman.

Phil bundan kaçınıyordu ama kaptan tüfeği avuçlarına sıkıştırdı. Suyun altında tüfeğin ağırlığı uçup gitmişti sanki. Elindeki aletin bir insanı bile kolayca öldürebileceğini düşününce genç adamın kolları ağırlaştı. Ve birdenbire garip bir güvene kavuştu. Tehlikelerin, katillerin ve kurbanların bulunduğu bambaşka bir dünyaya dalmıştı sanki. McCracken'ın gözetiminde kurban olmayacağından emindi.

McCracken biraz ilerisini işaret etti. Sırtlarında güneş ışığı parlayan gümüş rengi balıklar koşuşturuyor, arkalarında dişsiz bir ihtiyarı andıran asık suratlı bir balık ağır ağır dibe doğru iniyordu. Başka çizgili balıklar da yeşil ka-

ranlığın içinden çıkıp Phil'e baktılar. Birbirleriyle konuşur gibi oynuyordu ağızları. Phil tetiği çekti. Zıpkın fırladı. İpin sonuna geldi ve çekiş gücüyle tüfek elinden kurtuldu.

McCracken tüfekle zıpkını toplayıp Phil'in ardından su yüzüne çıktı. Genç adam utanarak mesafeyi iyi hesaplayamadığını anlattı.

«İpi çözebilirim,» diye güldü kaptan, «Ama o zaman bir sürü zıpkını yitirebilirim.»

Zaman hızla akıp gidiyordu. Phil bir balığı yaraladı ama kuyruklarını vurup kaçmadan önce onları avlayacak kadar iyi nişan alamadığını farkediyordu. McCracken bir tane daha avladı ve tekneye döndüler.

«Üzülmeyin,» dedi Phil'in omzuna vurarak. «Epey denemek gerekir. Tekrar ava çıkarız. Söz veriyorum.»

Ön güvertede Penny usulca Tracey'nin koluna dokundu.

«Mrs. Williams?»

«Efendim?» diye mırıldandı Tracey gözlerini açarken.

«Balıkları temizlememe yardım eder misiniz?»

«Balık mı?»

«Evet, kaptanla kocanız bir çift nefis levrek yakalamışlar.»

Tracey doğrulup gözlerini ovuşturdu. Kollarını kavuşturarak dizlerine dayayıp parlak denize dikti gözlerini.

«Mutfakta bekliyorum.»

«Pekâlâ, geliyorum.»

Penny peynir rendeliyordu. Bir iskemlenin üzerinde balık ayıklamak için gerekli olan aletler vardı. Su dolu bir kovanın içindeyse hâlâ kuyruklarını oynatan balıklar görünüyordu.

«Canlı bunlar!» dedi Tracey irkilerek.

«Son dakikaya kadar canlı kalırsa daha iyi olur. İşin sırrı budur.»

«Zavallı hayvanlar.»

Penny kocaman bir tencerenin içine peynir, doğranmış soğan, çeşitli baharatlar ve biraz da şarap koydu. Tracey ara sıra kuyrukları oynayan balıklara bakıyordu.

«Son dakikaları geldi değil mi?» diye sordu. «Ne kadar acı.»

Penny gülümsedi. «Son dualarını okumak ister miydiniz?» Siyah saplı, geniş ağızlı bir bıçak uzattı.

Tracey eliyle bıçağı iteledi. «Hayır lütfen. Yapamam.»

«Nasıl yapılacağını ben gösteririm. Hiç acı duymazlar.»

«Yapmamayı yeğlerim.»

Penny kovaya uzanıp kuyruğunu sallayan levreği tezgâhın üzerine çıkardı. Bıçağı eline alıp tek bir darbeyle başını gövdesinden ayırdı. Tezgâha yayılan kanlar eviyeye akmaya başladı. Penny'nin elleri ve önlüğü de kan içinde kalmıştı.

«Bütün derdimiz ölümü saklamamız,» dedi Penny. «Sanki gizemli bir olaymış gibi.» Yan

gözle Tracey'ye baktı. «Ne oldu, Mrs. Williams? Solgun görünüyorsunuz?»

«Balıkların kanı olduğunu unutmuşum.»

«Kan görmek sizi rahatsız mı ediyor?»

«Evet,» diyerek arkasını döndü Tracey.

Penny öteki balığı kovadan çıkardı. Islak kuyruğu saçlarına değince Tracey dehşetle irkildi.

«Çok güzel bir balık,» dedi Penny.

Kuyruğun tahta tezgâha vuruşunu duydu Tracey. Sonra uzun bir sessizlik. Penny işleri ağırdan alıyordu sanki. Dayanılacak gibi değildi. Derken kuyruğun hareketi bitti ve kanı eviyeye damlamaya başladı. Penny'nin tezgâhı yıkadığını duyunca Tracey dönüp baktı.

«Bu işi çok iyi yapıyorsunuz.»

«Deneyimliyim. En önemlisi dalgalı denizdeyken parmağınızı kesmemektir.»

Penny kafaları ayrılmış balıkları eline aldı. «İçlerini temizleyebilir misiniz?»

«Sanırım.»

«Kanları kalmadı.»

Balıkları bir tepsiye koyup Tracey'nin yanındaki iskemleye bıraktı. Yüzgeçlerini nasıl kesip pullarını nasıl sıyıracağını gösterdi.

«Bütün iç organlarını çıkarın ama kemiklerine dokunmayın.»

Tracey gösterildiği şekilde ayıklamaya başladı. Penny'nin sesinde sanki buyruk veren bir otorite vardı.

«Kendinize doğru sıyırmayın.»

Balığın iç organları bıçağın ucuna takılmıştı. Tracey bıçağı kovanın kenarına çarparak temizledi. Ve organlar döne döne dibe çöktüler.

Penny tencereye baharatlar atmaktaydı. Bir parmağını dudaklarına dayamış düşünüyordu, sonunda rafa uzanıp küçük bir paket hindistancevizi aldı. Bir an düşünüp tencereye biraz attı.

«Siyah kısımlarını mutlaka çıkarın,» dedi tenceredeki sosu karıştırırken. Açık sarı sosu pişmeye bırakıp balıklar için büyük bir tencere çıkarırken sordu.

«Çocuğunuz var mı?»

«Hayır.»

«Karar sizin mi, yoksa Tanrının mı?»

Sorunun çocukça saflığı karşısında gülümsemekten kendini alamadı Tracey.

«Bizim,» dedi en sonunda.

Penny un çuvalını aşağıya indirdi ve ellerini yıkarken bir an durup düşündü; sonra kaynayan sosa biraz tuz attı.

«Her zaman unuturum tuzu.»

Tracey gülümsedi. «Sanırım anımsanacak kadar egzotik değil.»

Dışarda hava serinlemiş ve grileşmişti. Penny bir süre lumbozdan dışarıya baktı. Gözleri ufka dikilip kalmıştı.

«Kaptanla benim bir oğlumuz vardı. Savaşta öldü. Vietnam'da. Ama bizimle olduğu yıllar için mutluyuz.»

Tracey yanıtlamadı.

«Sabahları onu görmek, yıkamak, büyümesini izlemek, öğrendiğini, değiştiğini, kişilik kazandığını farketmek yaşamımızın en büyük mutluluğuydu. Bunsuz yaşayabileceğimizi sanmıyorum.»

Tracey yanağından bir hayali balık pulunu sildi ve balıkları sessizce temizlemeyi sürdürdü.

«Özellikle kış aylarında,» diye devam etti Penny. «Pencerede durup kar yağışını izlemesini seyrederdim. Kar yağarken hepimiz mutluluk içinde yaşardık. Hayır, böyle bir sevinç olmadan yaşayamazdık.»

Penny ellerini kurulayarak geri çekildi.

«Şimdilik bu kadar yeter. Bir fincan meyva kokteyli içer misiniz? İçinde biraz şarapla?»

«Ben... şey, içmesem daha iyi. Temiz havaya ihtiyacım var.»

«Nazik bir bünyeniz var anlaşılan. Öyleyse yine kocanızın yanına gidebilirsiniz. Eminim size neler olduğunu merak ediyordur.»

Tracey çıktı. Güvertede denizden esen rüzgâr oldukça serin ve sertti. Phil üzerine ince beyaz bir ceket giymiş, kabinin yanındaki şezlongda oturuyordu.

«Harika bir yemek yiyeceğiz,» dedi Tracey alaylı bir sesle. «Kaptanla senin sayende.»

«Kaptana teşekkür et. Levrekleri o yakaladı.»

Tracey yanındaki şezlonga uzanıp güneş gözlüklerini taktı.

«Ve cenazelerini ben kaldırdım. Hayatımda hiç balık ayıklamamıştım! Balıkların kanı olduğunu biliyor muydun?»

Phil başını yana eğdi. Neredeyse kestirmeye başlayacaktı. Genç kadın yarım saat kadar düne oranla daha koyu mavi görünen dalgaları seyretti ve anlaşılan sonunda kendisi de uykuya dalmıştı ki, McCracken'in sesiyle gözlerini açtı.

«Mrs. Williams? Çok özür dilerim ama levrekler daha fazla bekleyemez.»

Tracey saçlarını gözlerinden uzaklaştırıp gözlüklerini çıkardı ve uyanması için Phil'i dürttü.

«Kaptan Jack,» dedi Phil kelimeleri ağzının içinde yuvarlayarak. «Tekneniz insana uyku veriyor.»

«Aslında temiz hava, güneş ve sürekli dalgalar getiriyor uykunuzu.»

«Ve geceleri pek fazla uyumamak,» diye ekledi Tracey. Ama Phil'in bakışlarını farkedemedi.

McCracken gülümsedi. «Belki biraz daha egzersiz yapsanız iyi olur... Her neyse benimle birlikte aşağıya iner misiniz?»

Yemek salonu mavi beyaz kareli örtü ve ona uygun mavi desenli tabaklarla neşeli bir havaya bürünmüştü. Kurutulmuş deniz yosunları minik seramik kâselerin içinde salonu süslüyordu.

«Golf Stream'dan çıktık,» dedi kaptan Tracey'nin iskemlesini çekerken. «Sanırım bunu farketmediniz.»

«Hayır,» dedi Phil.

«Galiba suyun rengi değişti,» dedi Tracey.

«Gördün mü, Penny? Gerçek bir denizci. Evet suyun rengi değişti. Acaba hangi renge döndüğünü söyleyebilir misiniz?»

«Sanırım mavi yeşilden koyu maviye dönüştü.»

«Bravo!»

Penny balık tenceresini masaya getirip süslü bir nihalenin üstüne koydu.

«Mrs. Williams çok iyi bir öğrenci. Bu yemeği hazırlarken bana yardım etti.»

«Öyle mi?» dedi kaptan neşeyle, «Fevkalâde!»

Peçetesini düşüren Phil almak için eğilince, masanın altından McCracken'lerin ayaklarıyla birbirlerini okşadıklarını gördü.

«En önemlisi araştırmak ve emirlere uymaktır,» diyordu kaptan, Phil doğrulurken. «Bir tek tayfanın bir emri yerine getirmemesinin, bazen bir düzine kişinin hayatına malolan olaylara yol açtığı çok olmuştur.»

«Umarım ben asla böyle bir sorumluluk yüklenmem,» dedi Tracey gülümseyerek.

Kaptan balığı kesmeye başlarken, «Umarım,» dedi.

Penny şarapları doldurdu. «Ya Mr. Williams nasıldı?»

«İyi. Çok iyi,» dedi kaptan. «Kendisine herhalde altı numara verebilirim. Çok az kişi ilk denemede altıdan fazla alır. Şimdi, tavsiye ederim sosunu önce biraz ekmekle deneyin. Eğer fazla baharlı gelmezse rahatlıkla yiyebilirsiniz.»

Phil küçük bir lokma almasına karşın, yemeğin baharatı ağzını yaktı ve gözleri sulandı. Hemen meyva kokteyline uzandı.

«Uyarılmıştın!» diye güldü Tracey.

«Biraz sonra alışırsınız,» dedi McCracken gülümseyerek. Koca koca lokmaları birbiri ardından atıyordu ağzına. «Tropik adalarında deniz ürünlerini nasıl tadlandırdıklarını görseniz şaşırırsınız.»

«Doğrusu çok nefis,» dedi Phil.

Yemeklerini sessizlik içinde bitirdiler ve Phil arkasına yaslanıp ceketinin cebinden iki çarpık puro çıkardı.

«Kaptan buyurun,» diyerek uzattı. «New York'tan geliyor.»

«Banа mı?»

«Gerçi üstüne oturulmuşa benziyor ama özellikle bu biçimde yapılırlar.»

Phil puroları yakarken kaptan güldü.

«Bunları güvertede içersek sanırım ikinci kaptan daha memnun olacak.»

«İyi fikir. Benim de biraz hareket etmem gerek.»

Masadan kalkarlarken Phil sözcükleri vurgulayarak sordu. «Geliyor musun sevgilim?»

Tracey, masadaki tabakları toplayıp Penny'ye uzatmaktaydı.

«Bir dakika sonra oradayım.»

Yüzünde bir gölge gibi dolaşan hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışan Phil purosundan bir nefes çekip kaptanın ardından güverteye çıktı.

Tracey ise Penny'nin gözetiminde tabakları toplayıp masayı, tezgâhı sildi ve Penny bulaşıkları yıkarken salonu toplayıp önlüğünü çıkardıktan sonra erkeklerin yanına gitti.

Kaptanın şezlongları yerleştirdiği üst güverteye çıkmasına yardım eden Phil alçak sesle homurdandı.

«Mutfak yardımcılığı ilanlarında yoktu.»

«Oh sevgilim kızma bana. Yardım etmek hoşuma gidiyor.»

«Ama alışkanlık haline getirme. Sürekli beklerler sonra senden.»

Tracey şezlongun üzerinden yastığı alıp yere oturdu ve ayaklarını uçsuz bucaksız denize doğru uzattı. Otomatik dümene bağlı olarak ağır ağır yol alan tekneyi izlercesine koyu renkli bulutlar dolaşıyordu ufukta.

«Gördüğünüz gibi, Mr. Williams,» dedi kaptan dümen dolabından çıkarken. «Zekâ. Her şey eninde sonunda hayatta kalma mücadelesine dönüşür. Eski denizciler bunu çok iyi bilirlerdi.»

Phil için çekti. Denizin ortasında geveze bir ev sahibiyle beraber olmak, kentteki bir

kokteyl partide tanışmaktan çok daha kötüydü. Buradan kaçmak olanaksızdı.

«Evet kaptan anlıyorum,» dedi Phil yalnızca.

Penny sesini çıkarıp düşüncelerinin akışını bozmadan oturuyordu kocasının yanında. Her ikisinin de gözleri okyanusun uzak bir noktasına dalmış gibiydi. Gerçi çok rahat bir halleri vardı ama sulardaki herhangi bir değişikliği farkedecek kadar keskindi bakışları.

«O günler bambaşkaydı,» dedi kaptan sonunda.

«Elbette. İskorpit. İsyan. Korsanlar.»

McCracken itirazlara karşı koyar gibi kaldırdı elini.

«O zamanlar hiç... hiç... nasıl söyleyeyim? Hiç sahtelik yoktu.»

«Anlayamadım kaptan.»

«Korunma yoktu. Uygarlık yoktu. Yani açık denizlerde demek istiyorum.»

«Kurallar vardı. Yasalar vardı.»

McCracken başını kaşıdı. «Düşüncelerimi açıklayamıyorum galiba. Bir insan denize açılınca bütün sınırlar kaybolurdu. Çevreye karşı zekânın ve azmin mücadelesi başlardı.»

«Ve diğer insanlara karşı,» diye ekledi Penny.

Kaptan, «Evet,» diye sürdürdü sözlerini. «Ve diğerlerine karşı. Ne telsiz ne karadaki merkezlerle bağlantı vardı. O günlerin açık de-

nizlerinde kişi yalnızdı. Yalnızca çıplak güç ve zekâ.»

Phil öksürdü ve sönen purosunu denize fırlattı.

«Bense oyunu modern yöntemleri için kullanırım. Dediğiniz gibi 'çıplak güç ve zekâyla' yönetilen bir gemide bulunmayı pek arzulamam.»

McCracken ışıldayan gözlerini ona çevirdi. «Çünkü bunu hiç denemediniz, Mr. Williams. Yalnızlığın, tehlikelerin ya da yenginin heyecanını bilmezsiniz!»

«Sanırım bunlar yaşamımda büyük bir eksiklik oluşturuyor,» diye karşılık verdi. Phil hafif alaycı bir sesle.

«Elbette, Mr. Williams.» Kaptan tekrar gevşeyip başını öbür yana döndürdü. «Elbette.»

Birkaç dakika sessizce oturdular. Tracey, Phil'in tedirginliğini hissetmiyor gibiydi. Belki de gözlüklerinin altında uykuya dalmıştır, diye düşündü Phil. Hava biraz serinlemişti. Küçük beyaz bulutlar güneşi örtmeye çalışıyordu.

«Size bir örnek vereyim,» dedi kaptan.

Güçlükle çakmağını bulup sönük purosunu yakarken, Phil elleriyle aleve siper yapıp ona yardım etti.

«Karasakal,» dedi kaptan.

«Şu korsan mı?»

«Donanmanın korsanlardan korktuğu

günlerdeydi. Ve korkmakta da haklıydılar. Karasakal onlardan daha kurnaz ve acımasızdı. Onu yakalamaya çalışan bir sürü iyi denizci köpekbalıklarına yem olmuştu.»

«Ne kadar feci,» dedi Tracey.

Phil dönüp gülümsedi. «Senin uyuduğunu sanmıştım, hayatım.»

«Uyuyordum. Sonra köpekbalıklarından söz edildiğini duydum.»

«Kocanızla çok ünlü bir korsandan söz ediyorduk, Mrs. Williams. Karasakal'dan. Beş metre öteden kokusunu alırdınız. Giysileri kir ve kanla kaplıydı. Boyu bir seksenden uzundu. Yakaladığı denizcileri hadım ederdi. Kadınların çoğu yaklaşmasından korkarak kendini öldürürdü.»

Tracey titredi. Bluzunu bikinisinin üzerine giyip omuzlarını örttü.

McCracken arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve hızla teknenin yanından akıp giden sulara dikti gözlerini. Öylesine dalmıştı ki düşüncelerine, yanında oturan Phil'in varlığını unutmuş gibiydi.

«Ahlâk anlayışı sıfırdı. Kendi tayfalarına karşı bile. En küçük bir kusurlarını görünce tekne dibi temizletirdi. Ve sarhoş olunca bütün kusurlar gözüne çarpardı.»

«Tekne dibi temizlemek nedir?» diye sordu Tracey.

«Ne? Ha, adamın ellerini bir ipe, ayaklarını başka bir ipe bağlarsınız ve suyun içinde tekne-

nin altından yandan yana çekip midyeleri temizlersiniz.»

Phil irkildi. «Midye mi? Ama uçları sivridir.»

McCracken omuzlarını silkti. «İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Ama herhalde tüm tekneyi sarmalarını önleyebilirsiniz. Tabii her seferinde başka bir adama ihtiyacınız olur.»

Tracey koskoca teknenin altından geçirilip midyelerin şeritler halinde kestiği vücutları gözünün önüne getirince fena olup başını çevirdi.

«Niçin isyan etmezlerdi?» diye sordu Phil. «Bana kalırsa.»

«Çünkü tayfaların hiçbir hakkı yoktu. Bununla birlikte bazıları isyan etti ama başlarına gelenleri Mrs. Williams'ın önünde anlatmak istemem.»

Phil kaptanın eski denizcilik öykülerine ilgi duyduğunu farkederek şaşırdı. Tracey'ye bakmadan bile, onun bu gibi konulardan hiç hoşlanmadığını bildiği için rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

«Söyleyin bana, kaptan, bu iblise ne oldu? Böyle bir canavarın huzur içinde ölmüş olacağına inanamam.»

«Bunun kötülükle ilgisi yok ki, Mr. Williams. Gayet basit. Karasakal'ı kendisinden daha zeki bir adam yakaladı.»

Uzun bir sessizlik. McCracken purosunun son dumanlarını çekiyordu içine. Sonunda gü-

verteden aşağıya fırlatıp sulara gömülüşünü izledi gözleriyle. Penny ise hiç konuşmadan, ilgiyle dinleyip devam etmesi için cesaret vererek oturuyordu yanında.

«Kamaranızdaki o eski denizci kılıcını hiç elinize aldınız mı, Mr. Williams?»

«Hayır.»

«Normal bir insan için çok ağır bir silahtır. Bir savaşta bir kez kullanılmak üzere yapılmıştır. Belki de iki. Hepsi o kadar.» Eliyle boynundan midesine doğru bir hareket yaptı. «Güçlü bir adam bir vuruşta karşısındakinin omzunu, boynunu ve göğsünü ikiye ayırabilir.»

Phil başını salladı.

«Mesele şu. Karasakal ve tayfaları buradakinden iki kat daha ağır ve otuz santim daha uzun kılıçlar kullanıyorlardı. Ve böyle bir kılıçla size vurulduğu zaman...»

«Devam etme cesaretini bulamazsınız.»

Kaptan dikkatle bakarak Phil'in şaka yaptığına karar verdi ve boğazını temizleyip sözlerini sürdürdü.

«Onlar çok güçlü insanlardı, Mr. Williams. Ve çok acımasız.»

Dönüp bir süre doğudan yükselen bulutları seyrettikten sonra sordu. «Siz ne yapardınız, Mr. Williams?»

«Ben mi?»

«Eğer Karasakal'ı yakalayıp getirme görevi size verilmiş olsaydı ne yapardınız?»

Phil kararmış gözlerinin kendisini dikkatle

incelediğini farkedlyordu. Zekâ diye adlandırdığı ama daha çok zulme yaklaşan bir şeyi arıyordu McCracken.

«Şey... sanırım işin sırrı zekâdır,» dedi Phil. «Anlatmak istediğiniz bu değil mi?»

McCracken altın dişlerini göstererek güldü. «Fevkalade, Mr. Williams, öğreniyorsunuz. Belki ben pek iyi bir öğretmen değilim ama siz öğreniyorsunuz.»

«Teşekkür ederim.»

«Haklısınız. Karasakal'ı yakalayan Maynard, tayfalarına meçle dövüşmesini öğretti.»

«Yani şu ince, küçük eskrim kılıçları mı?»

«Tam üstüne bastınız.»

Phil bir süre düşünerek gözlerini kırptı, sonra başını salladı.

«Meç çok hafiftir,» diye açıkladı McCracken. «Uzun bir süre kullanabilirsiniz.»

«Yani?»

«Denizci kılıcı çok ağırdır. Karasakal yapısındaki bir insan için bile ağırdır. Sekiz, on kilo. Bir dakikadan fazla sallamaya kalkışırsanız kolunuz yerinden kıpırdamaz. Yorgunluktan titremeye başlarsınız. Duraklarsınız. Ve silahı öbür elinize geçirirsiniz.»

Phil bekledi.

«Ve silahın el değiştirdiği, kişinin korumasız kaldığı an meçi savurursunuz. Ciğerini delersiniz. Damarını kesersiniz. Kör edersiniz.»

Bunları gözlerinin önünde canlandırmaya çalışan Phil başını salladı.

«Böyle mi oldu?»

«Evet,» dedi McCracken. «Bulunduğumuz noktanın yakınlarında. Maynard onu cezir zamanı yakalayıp gemisine atladı ve dövüşmeye başladı. Bunu başarabilmek korkunç bir irade gerektirir. Adamlarınız kanlı cesetler halinde bacaklarınızın arasında yuvarlanırken dövüşmek... Ama sonunda Maynard kazandı. Zekâ, Mr. Williams. Bu kadar basit bir plan.»

«Hayret!»

«Değil mi?»

Kaptanın öyküsü, rüzgârın sesi, teknenin gidişi Phil'i garip bir biçimde büyülemişti. McCracken'in güçlü kişiliği dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

«Mr. Williams,» dedi kaptan usulca.

«Efendim?»

«Biraz hareket edelim mi? Ne dersiniz?»

«Formunda değiliz gibi geliyor bana.»

«Saçma!» dedi McCracken gülerek. «Haydi, kalkın.»

Kaptanın sesindeki belirsiz otoriter ifade, Phil'in hemen itaat edip ardından dümen dolabına doğru yürümesine neden oldu. McCracken sol taraftaki küçük dolabı açınca rengarenk deniz topları, güneş şemsiyeleri, Hawai tipi gömlekler, voleybol ağı gibi malzemeler ortaya çıktı.

«İşte ağ burada,» dedi kaptan. «Ben topu ararken siz onu alın.»

«Pek koşabileceğimi sanmıyorum. Yemek öylesine...»

«İşte top.» dedi kaptan beyaz topu eline alıp yumruklayarak durumunu kontrol ederken. «Havası da mükemmel. Gelin benimle.»

Arka güvertedeki bayrak direğinde ve kabinin kenarında birer çift kanca vardı. Kaptan ağı bunlara tutturdu.

«Oldukça kolay değil mi? Endişelenmeyin. Top suya batmaz.»

Motoru durdurup Tracey'yi çağırdı ve ikisi eşleşip Phil ile Penny'ye karşı geçtiler. Sandaletlerini çıkarıp rengarenk gömlekleri giyince güverte bir anda canlanıverdi. Uzun bir süre beyaz top ağın üzerinden gidip geldi ve bir ara kaptan peşinden suya atlamak zorunda kaldı. Tracey'yi kucaklayıp yüksekten gelen bir topu Phil'in tam alnına isabet ettirmesini sağlayınca maç sona erdi.

«Kazandık!» diye bağırdı Tracey.

«Canlandırıyor değil mi?» diye sordu McCracken. Tokalaşmak için ağın altına geldiği zaman yüzü neşeyle kızarmıştı.

«Harika!» diye onayladı Phil. «Yaşamım boyunca kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.»

Beyaz tekneyi çevreleyen mavi sonsuzluğa bakarken, yaşamının sürekli bir parçası olduğuna inandığı endişe ve sorumluluklardan kurtulduğunu hissediyordu Phil. Yaşam dolu gençlik

günlerine geri dönmek gibiydi bu.

Akşamüstüne doğru hava iyice serinlemişti. Koyu renkli yosunlar mercan kayalıklarının arasında dalgalarla oynuyordu. Suyun altında kalanlarsa uyuyan köpekbalıkları gibi hareketsiz durup dalgaların geçişlerini izliyorlardı.

«Sanırım isteğiniz gerçekleşecek,» dedi McCracken elinde bir iple yanına gelerek.

Phil okuduğu romanı kapatıp sordu.

«Ne demek istediniz, kaptan?»

«Minik bir fırtına,» dedi kaptan muzip bir gülüşle. «Tam karınızın ısmarladığı gibi.»

Phil başını kaldırdı. Güneş hâlâ parlıyordu ama küçük bulutlar balıklar gibi etrafına kümelenmişti.

«Ya karım nerede?»

«Aşağıda. İkinci kaptanla beraber temizlik yapıyorlar.»

«Temizlik mi?»

«İsteyince bir tekne hakkında ne kadar çok şey öğrenebileceğinizi biliyor musunuz?»

«Dinleyin kaptan...»

«Sıcak duş için kullandığınız suyu motorun ısıttığını biliyor muydunuz?»

«Hayır. Kaptan McCracken—»

«Ama karınız biliyor. Çünkü öğrendi. Üstelik en güç yoldan.»

McCracken genç adama ürkütücü bir duygu veriyordu. Phil öylesine gevşemişti ki, kuzeyde sürekli takındığı ciddi ve kesin tavırlar

çok uzak geliyordu. Öne eğilip kitabını yere bıraktı.

«Fikir kendisinindi, Mr. Williams. Benim size söylememi istedi.»

Bakışları meydan okur gibiydi.

«Anlaşılan tatilini geçirmek için garip yollara buluyor,» diye mırıldandı Phil sonunda.

McCracken güçlü, içten, dostça bir kahkaha attı.

«Kimi için görev olan başkaları için eğlence sayılabilir. Bazıları için dinlenme olansa diğerleri için belki can sıkıntısıdır.»

İri yağmur damlalarıyla ıslanmaya başlayan kitabını işaret ederek kendini savundu Phil.

«Ben okumayı yeğlerim.»

«Hepimiz yeğleriz,» dedi kaptan neşeyle. «Vakit olunca. Şimdiyse biraz çalışmamız gerek.»

«Biz mi?»

Etrafı plastikle kaplı kalın ipi gösterdi McCracken.

«Dinginin bağlantı ipi eskimiş. Değiştirmeme yardım eder misiniz? Tabii eğer okumanız bittiyse.»

Damlalar sıklaşmaya başlamıştı. Phil sırtından kazağını çıkarıp bırakabileceği kuru bir yer aradı.

«Dümen dolabına koyun, Mr. Williams.»

Serin damlalar güneşten yanmış omuzlarına inmeye başlamıştı. Dingiyi metal kancaya

bağlayan ip gerçekten yıpranmıştı. Gücünü ve tehlikelerini sakin görünüşü altında gizleyen deniz, kalın ipi kancanın içinde bıçakla kesilmiş gibi lif lif ayırmıştı.

«İçinden geçirip bana atın,» diye emretti McCracken.

Phil güçlükle ipi delikten geçirdi ve ağır dingiyi yerinde tutmaya çalıştı. Gerçi McCracken'den gizlemeye çalışıyordu ama formdan düşmüş olduğunu çok iyi biliyordu. Kaptan ipi yerine bağlayıncaya kadar kolları kesilmişti genç adamın. Soluk soluğa kalmış ve nabzı yükselmişti.

«Karım nerede?»

«Sanırım buraya doğru geliyor.»

Phil döndü. Tracey üstüne çok büyük gelen sarı bir muşamba, büyük çizmeler ve gözlerine kadar inen bir şapka giymişti. Çok zavallı ve aptal bir görünüşü vardı. Bir çocuk gibi kararsız ve şaşkındı.

«Bu da senin!» dedi yine kocaman bir sarı muşamba uzatarak.

Ellerinin çalışmaktan kızarıp sertleştiğini farketti Phil. Neşeli bakışlarının ardında korku ve kararsızlık okunuyordu. Yağmurluğu giymesini söylerken önce kendisi giyerek örnek olmaya çalıştığını anlatmak ister gibiydi. Ve birdenbire komik görünmekten korkmaya başlamıştı.

«Sarı,» dedi Phil alıcı gözüyle yağmurluğa bakarak. «En sevdiğim renk.»

«Haydi giy. Yağmurun çok sert olduğunu söylüyor Penny.»

«Off, bu kadar da sert olamaz ya.»

«Haydi giy üstüne. Utanma.»

«Hiçbir şey beni utandırmaz,» dedi Phil uzun siyah çizmeleri ve geniş kenarlı şapkayı giyerken. Tracey eliyle ağzını örtüp gülerken Phil homurdandı.

«İkinci yardımcı kaptan bana gülemez!»

Dikkatle genç kadının yüzüne bakınca, solgunluğunun ve hatlarının gerginliğinin aşağıdaki yorucu çalışmadan ileri geldiğini anladı.

«Seni de üçüncü yardımcı yaptılar,» dedi genç kadın. «O nedenle benden emir alacaksın.»

«Öyle mi? Ama törende ben yoktum.»

«Bulunmamanın sonucu bu işte.»

Tracey genç adamın yağmurluğunun kopçalarını kapatırken ellerinin kendi yağmurluğunda bulduğu bir aralıktan içeri girdiğini farketti. Phil usulca göğüslerini okşamaya başladı.

«Üçüncü yardımcının bunu yapmaya izni yok,» dedi Tracey.

«Beni harb divanına mı vereceksin?»

«Evet.»

«Aşağıya inip davaya başlamak ister misin?»

Tracey gülerek elinden kurtuldu ve güverte boyunca koşmaya başladı. Islak saçları geniş kenarlı şapkanın altından çıkmıştı. Phil yağ-

murluğa çarpan damlaların sesinden yağmurun hızlandığını farkediyordu. Arkasını dönünce McCracken'leri üstlerinde mayoları, kenarlı şapkaları ve tenis pabuçlarıyla dümen dolabının kapısında durmuş konuşurken gördü. Onlar da en az bizim kadar komik görünüyor, diye geçirdi içinden. Bu serin ve temizleyici yağmurla birlikte tüm zerafet ve gösteriş de yokolmuştu. Kararan denizde ilerleyen zeki, uygar yaratıklardı artık.

Tracey şapkasını çıkarıp kahkahalar atarak yüzünü yağmura çevirdi.

«Bir fırtına,» diye haykırdı neşeyle. «Gerçek bir fırtına.»

Mutlu bir yorgunluğu vardı. Şu anda tek dünyası Phil sayılırdı. Evini ne kadar ender anımsadığını düşünmek genç kadını şaşırtmıştı. Suçluluk duygusuna kapılarak hayalinde kocasını çalışma masası başında canlandırmaya çalıştı. Sıcak tatlı bir sahne yaratmak istiyordu ama belirenler yalnızca karanlık bir kış gecesi ve bekleyişti. Acaba neyi bekleyip durmuştu? Kendisiyle dış dünya arasındaki cam zırhtan kurtulmayı mı?

Yüzüne vuran şiddetli bir yağmur dalgası kocası Larry'nin hayalini alıp götürdü. Neşeyle çığlıklar atarak Phil'e koşup sıkıca sarıldı.

5

Sabaha karşı saat üçte fırtınanın şiddetinden uyandılar. Teknenin her tarafı titrerken, sular camlara vuruyor, rüzgâr çığlıklar atıyordu.

«Korkuyorum,» diye fısıldadı Tracey.

Phil dirseği üzerinde doğrulup perdenin arasından dışarı baktı. Kapkaranlık deniz güverteye kadar yükselmişti. Elini Tracey'nin omzuna koydu. «Tayfun değil.»

Birdenbire teknenin burnundan korkunç bir gürültü gelince, Tracey kendini kollarına attı.

«Ne oldu?»

«Sanırım güverte koltuklarından biri yuvarlandı.»

«Sanki tekne ikiye ayrılmış gibi geldi bana.»

Phil usulca burnunun ucunu öptü. «Niçin gidip kendimize bir çay demlemiyoruz? Göre-

ceksin orada daha rahat edeceğiz.»

Başını salladı Tracey. Ayakta durabilmek için eşyalara tutunup güçlükle giyindiler ve koridora çıktılar. Mutfak tezgâhının üzerinde ufak bir lamba yanıyordu ve teknenin sallandığını hissederken, her şeyin kımıldamadan durduğunu görmek Phil'i şaşırtmıştı. Sonra lambanın dolaba tutturulduğu için tekneyle birlikte sallandığını ve bu nedenle gölgelerin kımıldamadığını anladı. Dikkatli adımlarla yemek masasına yaklaştılar.

«Sen burada otur,» diye fısıldadı Phil.

Tracey ayaklarını sıkıca yere basarak oturdu. Teknenin tam ortasında sallantı azalmıştı. Bir beşik gibi uyku verircesine kıpırdıyordu yalnızca. Yukardan esen rüzgârın uğultusu geliyordu kulaklarına.

«Romantik değil mi?» diye fısıldadı Tracey.

«Acaba ihtiyar kaptan Jack nerede?»

«Herhalde anadireğe çıkmış, donanımı kontrol ediyordur.»

Kahkahalarla güldüler. **Penny Dreadful** birkaç kısa gün içinde kendi tekneleri olmuştu sanki. Duvarlar, mutfak, kamara onların yüzen evlerinin birer parçasıydı. Sanki yıllardır burada yaşıyorlardı.

«Güverteye çıkalım mı?»

«Çıldırdın mı? Bu fırtınada mı?»

«Tabii,» diye sırıttı Phil. «Bir daha ne zaman denizde bir fırtına yaşayacaksın?»

«Denize uçarım herhalde.»

Phil'in dolapta asılı yağmurluğu giyip geniş sarı kenarlı şapkayı başına yerleştirmesini izledi.

«Hemen dönerim.»

«Dikkatli ol. Tutunmadan yürüme.»

Phil merdivenleri tırmandı. Kapıya yaklaşınca fırtınanın gürültüsü arttı. Bir an durakladıp kapıyı itti ve kapı beklenmedik bir güçle elinden kurtulup ahşap bölmeye çarptı.

Kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Her taraf su içindeydi. Dalgalar güverteye çarpıp duvarlardan aşağıya süzülüyordu. Hiç böyle bir manzara görmemişti daha önce. Hem ürkütücü, hem de uyarıcı bir görünümdü bu. Rüzgâra karşı korunmasız durunca, soluk almak güçleşmişti ama yerini değiştirmek aklına gelmiyordu.

Tepelere kadar yükselen dalgalar tekneye çapıp aşağıya iniyordu. Herhangi biri teknenin burnunu bir anda denizin altına alabilirdi. Yüzünü eliyle koruyup ileriye bakınca burunda hayal meyal iki şekil gördü. Yüzüne çarpan tuzlu sular gözlerini açmasını engeller gibiydi. Tekrar dikkatle bakınca bez yığınları olduğuna karar verdi.

Kara bulutlar tüm göğü kaplamış gibiydi ama bir yerlerde güneş doğuyor olmalıydı, çünkü deniz siyah değil koyu griydi. Kabin duvarına paralel olarak kapıdan dümen dolabına giden ipi gördü Phil. Ellerini ipten çekmeden dikkatle birkaç adım attı.

Hemen hemen beş metre kadar ilersinde, fırtınanın tam ortasında McCracken'ler duruyordu. Şapkalarını çıkarmış, yüzlerini açık denize çevirmişlerdi. Phil çizmelerine dolan suya aldırış etmeden gözlerinde tuzlu suyu temizledi. McCracken'ler hâlâ hiç kımıldamadan, el ele diz çökmüşlerdi. Bir adım daha attı ve kaptan birdenbire başını çevirince kabin duvarının arkasına saklandı. Uzun bir süre sonra başını çıkarmaya cesaret edince de, işlerinin bitmiş olduğunu anladı. Usulca öpüştükten sonra ayağa kalkmaya hazırlandılar.

Phil aceleyle geri döndü ve kapıyı açarken son bir kez karanlık geceye baktı. McCracken'ler fırtınaya karşı başlarını eğmiş yürüyorlardı. Phil'i görmemişlerdi. Hâlâ el eleydiler.

Kapıyı kapattıktan sonraki sessizlikte kulakları uğuldamaya başlamıştı. Daha sonra yağmurluğundan sızın suyun sesini farketti. Tracey merdivenin altından ona bakıyordu.

«İyi misin?»

«Ne? Ah evet, iyiyim.»

«Biraz tost yaptım.»

«Çok iyi,» dedi Phil ellerini ovuşturarak.

Yağmurluğunu asarken kaptanın sızan suları farkedeceğini düşünerek endişelendi. Ama niçin endişelenmeliydi ki? Rastlantı sonucu görmüştü onları ve utanacak bir şey yapmıyorlardı. Ama yine de Phil endişelerinden kurtulamayarak ayaklarının dibinde biriken sulara bakıyordu.

«Yukarısı tehlikeli değil mi?» diye sordu Tracey.

«Hayır. Güvertenin ortasına bir ip germişler. Tutunup yürüyebilirsin.»

Phil masaya oturup küçük tostların üzerine reçel sürüp yemeye başladı.

«McCracken'ler yukarda.»

«Tanrıya şükür. Fırtınada orada olmalarını isterim doğrusu.»

Phil tostunu yutup tereyağ tabağına uzandı.

«Dua ediyorlardı.»

«Dua mı?»

«Diz çökmüşlerdi.»

Tracey güldü.

«Komik olan nedir?»

«Eğer bir kaptan fırtına sırasında dua ederse, durum çok kötü demektir.»

«Fırtına olsun olmasın, o ikisi sürekli dua ediyor.»

Gülümsedi genç kadın. «Bence dindar olmak iyi bir şey. Bir zamanlar ben de dine bağlıydım. Çok uzun zaman önce.»

«Yasalara aykırı değil, sanırım,» diyerek omuzlarını silkti Phil.

Islak bir rüzgâr ıslığıyla birlikte McCracken içeri girdi. Merdivenin ortasına gelip onları görünce şaşkınlıkla durakladı. Üzerinden suları süzülen yağmurluğunu ve şapkasını çıkardı. Beyaz saçları tuzlu suyla matlaşıp yapışmıştı.

«Biraz erken kalkmışsınız değil mi?»

«Bir yumurta çırpıcısının ortasında uyumak oldukça zor,» dedi Phil.

«Görüyorum, kendinize çay yapmışsınız.»

«Evet,» dedi Tracey. «İster misiniz?»

«İkinci kaptanın haberi var mı?»

«Hayır. Niçin?»

McCracken kaşlarını çattı. Aşağıya inip çizmelerini çıkarttı. Yağmurluğunu astığı yerde epey su birikmişti.

«Aslında haber vermeniz gerekirdi.»

Phil ile Tracey bakıştılar. Genç kadın omuzlarını silkip çayını içti ve arkasına yaslanıp ayaklarını uzattı. Ama McCracken konuyu kapatmadı.

«Mutfakta olup bitenleri bilmesi gerekir. Biliyorsunuz, burası onun sorumluluğunda.»

«Pekâlâ, etrafı temizleriz.»

«Bir ceza olabilir,» dedi kaptan kendine bir fincan çay doldururken. «Çok ufak bir ceza.»

Masaya oturup gözlerini ovuşturdu. Çok yorgun bir hali vardı ve yüzü fırtınadan kızarmıştı. Fincanı avuçlarının arasına alıp ellerini ısıttı.

«Ceza mı?» diye sordu Phil.

Kaptan gülümseyerek baktı ona. «Çay çok güzel değil mi? Venezuela'dan geliyor.»

«Ne cezası?»

«İyi çay alabilmek için gerekli kişiler tanımalısınız. Ben doğrudan doğruya plantasyon-

lardan alırım. İyi yaprakların bir bölümünü bana ayırırlar.»

«Kaptan.»

«Evet?»

«Mutfağı kullandığımı ikinci kaptana söylememeye ne dersiniz?»

McCracken bir süre şaşkın gözlerle Phil'e baktı. «Ha şu. Peki dinleyin. İşiniz bitince ortalığı temizlerseniz, sizi ele vermem.»

«Teşekkürler,» dedi Phil gizlemediği bir huysuzlukla.

Tracey ona bir sigara uzatıp yaktı. Dumanını savururken merakla kaptana baktı.

«Fırtınaya yakalanmayacağımızı söylediğinizi sanmıştım.»

«Tayfun demiştim. Tayfuna yakalanmadık. Bu yalnızca bir esinti.»

«Bunlar radarda görünmez mi?» diye sordu Phil.

Kaptan boğazını temizleyerek, «Görünürler,» diye itiraf etti. «Ama birdenbire ortaya çıkarlar. Geniş bir alana yayılırlar. Kaçacak yer olmaz.»

«Tayfuna dönüşme olasılığı var mı?» diye sordu Tracey.

«Her zaman bu olasılık vardır, Mrs. Williams.»

Tracey titredi. «Bir tayfun yaşamak istediğimi pek sanmıyorum.»

«Hiç kimse istemez,» diyerek masadan kalkıp yağmur giysilerine büründü kaptan. Aynı

anda birçok şeyi düşünüyormuş gibi bir hali vardı. Sonra Tracey'ye döndü.

«Eğer durum kötüye giderse, on beş mil kadar güneydeki bir adanın rüzgâr altına sığınırız ve geçmesini bekleriz.»

«Öyleyse artık korkmuyorum.»

«İyi. Bir neden yok zaten. Mrs. Williams, tezgâhın üstü ıslak.»

«Her tarafı düzeltirim.»

«İyi olur,» dedi kaptan dostça bir tavırla ve merdivenleri tırmandı. Kapı açılınca bir an fırtınanın gürültüsü içeriye doldu, sonra tekrar azaldı.

Tracey süngere uzanınca Phil başını salladı.

«Bırak onu. Unutma para veren müşterileriz biz.»

«Saçmalık etme, sevgilim.» Tracey tezgâhı kuruladı ve kullandıkları her şeyi yerine kaldırdı. Sonra yerine oturdu ve sessizlik içinde inip kalkarak yol aldılar.

Bulutların arasından süzülen soğuk gri bir ışık mutfağa doldu. Yukarda fırtına artmadan ve azalmadan sürüp gidiyordu.

«Biraz uyumayı deneyelim mi?» diye mırıldandı Phil.

Tracey başını salladı. «Çok isterdim. İki gündür hiç uyumadığımızın farkında mısın?»

«Elbette.»

Tracey saçlarını arkaya atıp bir sigara yaktı.

«Nerede olmayı isterdim biliyor musun? Yarım metre suyun içinde, sıcak beyaz kumların üzerinde... Seyahat broşürlerindeki gibi. Sıcak güneşte yanıp—»

Güvertede garip bir gürültü oldu. Madeni bir nesne bir süre yuvarlanıp kapıya çarptı.

«Devam et,» dedi Phil.

«Ve suyun altında mercanlar arasında sevişirdik. Mini mini siyah sarı balıklar etrafımızda dolaşırdı. Ve deniz çiçekleri...»

«Deniz çiçekleri mi?»

«Evet. Deniz altında yetişen orkide ve begonyalar. Ve bize arkadaşlık eden kocaman bir deniz kaplumbağası. Ve biz... beyaz kumların içinde...»

«Bana kalırsa harika.»

İçini çekti Tracey. Kaptan tekneyi döndürürken rüzgâr güvertede çığlıklar atıyordu. Dalgalar bordasına çarpınca **Penny Dreadful** daha şiddetli sallanmaya başladı ve burnu tekrar dalgaya verilinceye dek durmadı.

«Neler oluyor?» diye fısıldadı Tracey.

«Sanırım yön değiştiriyor.»

Elini Phil'in koluna koyup sordu genç kadın. «Acaba adaya mı gidiyoruz? Yoksa tayfun mu geliyor?»

«Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.»

Sinirlilik belirtileri göstermeye başlamıştı genç kadın. Rüzgârın artıp artmadığını anlamak için dikkatle dinliyor, su damlacıkları ve zayıf

ışıkla parlayan camlardan dışarısını görmeye çabalıyordu.

«Haydi sevgilim. Her şey düzelecek.»

«Öyleyse niçin yön değiştiriyor?»

«Belki de adanın arkası daha durgundur. Kaptan için söyleyebileceğim tek şey çok yetenekli olduğudur. Ne yaptığını biliyor.»

Onu neşelendirmek için Ph.l'in gösterdiği çabaya gülümsedi Tracey. «Söz veriyorum endişelenmeyeceğim.»

«İyi. Şimdi ben gidip traş olacağım. Eğer ikinci kaptan gelirse cesur davran. Kendine güvenin sarsıldığı için sana verdikleri notun düşmesini istemem.»

Tracey'yi usulca öpüp kamaraya gitti.

Kapı tekrar açıldı ve rüzgârın uğultusu arasında Tracey, Penny'nin sesini duydu. «Zaman geldi, kaptan. Başlama zamanı.» McCracken karısının ardından merdivenden indi. Yağmur giysilerini yerine astılar ve Penny düşen dökülen bir şey olup olmadığını anlamak için mutfağa bir göz atıp Tracey'ye gülümsedi.

«Ne zamanı?» diye sordu Tracey.

«Adaya doğru yol alma zamanı.»

McCracken başını salladı. «Pek emin değilim. Batıda ve güneyde ısı yükseliyor. Fırtınanın durulduğunu söyleyebilirim. Ne olursa olsun bir saat daha tanıyalım ve bakalım ne olacak.»

Penny mutfağa girip omlet için peynir ve yumurtaları çıkardı. Kaptan çok yorgun görünüyordu. Koridordaki dolaba yaslanıp dikkatle

Tracey'ye bakarak neşeli ifadesinin ardında gizlediklerini okumaya çalıştı.

«Bana güvenmelisiniz, Mrs. Tracey,» dedi nazik bir sesle. «Bu suların üstüne güneş doğacak.»

Tracey güldü. «İyi olur. Daha giymediğim iki bikinim var.»

«İstediğiniz kadar yanabileceksiniz. Kaptan Jack söz veriyor.»

Teknenin sallantısı yemek yemeği güçleştirmişti. Phil ile Tracey dökülmesin diye yarım doldurulan bardaklarını sıkıca tutuyorlardı. Kaptan on beş dakikada bir yerinden kalkıp aletlerini kontrol etmeye gidiyordu. Dümenin başından yalnızca ev sahipliği görevini yerine getirmek için döndüğü açıkça belliydi. Havanın kötülüğüne üzülüyor ama konuklarına bunu unutturmaya çalışıyordu.

«Sence daha zamanı gelmedi mi?» diye ısrar etti Penny anlamlı gözlerle kocasına bakarak.

«Belki,» dedi kaptan ağır ağır. «Bir kez daha kontrol edeyim. İzninizle.»

Tekrar yağmurluğunu giyip yukarı çıktı. Daha aletlerine bakmadan kararını vermiş olduğu davranışlarından belliydi. Denizdeki bir fırtınanın ortasında verilecek kararların ne denli nazik olduğunu düşünüyordu Phil. Akıntılar, rüzgâr, değişken dalgalar, havanın ani değişiklikleri... kaptanın ne karara vardığını merak

ediyordu. McCracken'in yanılmayacağına inandığı için adaya gitmeyeceklerini düşünüyordu bir yandan.

Ama McCracken dönünce yağmurluğunu çıkarıp şapkası başında masaya oturdu ve «Sola doğru kayıyoruz,» dedi yalnızca.

Phil lokmasını çiğnerken kalakaldı. Hiç kimse konuşmadı. Penny omletine biber ekmeyi sürdürdü. Sonra Phil çatalını bıraktı.

«Kayıyor muyuz?»

«Sola doğru.»

Tracey ona baktı. McCracken yalnızca oturuyordu. Yüzünden bir anlam çıkarmak olanaksızdı.

«Ciddi bir durum mu?» diye sordu Phil.

McCracken bir süre yanıtlamadı. Penny dikkatle hepsini izliyordu. McCrocken sonunda içini çekti.

«Teknenin sola kaymaması gerekir.»

«Yani akıntıdan dolayı mı? Yoksa rüzgâr mı? Ya da ne?»

«Ne rüzgâr, ne de akıntı.»

«Öyleyse ne?»

Kaptan elleriyle yüzünü ovuşturdu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Sakinlikle oturup anlamsız bir bakışla Phil'e baktı bir süre.

«Pervane,» dedi yalnızca.

Phil düşünce ve duygularını açığa vurmadan bekliyordu. Yemek yemeği sürdüren Tracey dikkat kesilmişti.

«Pervane,» diye yineledi kaptan. «Sola doğru itiyor.»

«Belki de şafttır,» dedi Penny alçak sesle. «Umarım değildir.»

Yukarda rüzgâra itaat eden dalgalar güverteyi ıslatıyordu.

«Şaftsa ne olacak?» diye sordu Phil.

«Onarılması gerekir.»

«Burada mı? Okyanusun ortasında mı?»

«Hayır. Nassau'ya gitmemiz gerekir. En yakın büyük liman orası.»

«Kimlik bildirmemiz gerekecek mi?» diye atıldı Tracey.

McCracken'ler bakıştılar.

«Hayır,» dedi sonra kaptan. «Teknede kalabilirsiniz.»

«Ne kadar sürer onarım işi?»

Omuzlarını silkti kaptan. «Bir gün. İki gün. Belki daha fazla. Yapılması gerekecek kaynak işlerine bağlı. Belki de bütün şaftın değişmesi gerekir. Büyük bir iş.»

Phil kahve fincanına uzandı. Midesinde bir yumru oluşuyordu. Başlarına gelenlerin ciddiyetini umursamamaya çalıştı.

«Pekâlâ,» dedi sonunda sakin bir sesle. «En iyisinin olacağını umalım. Ya pervane bozulduysa?»

«Tekneyi sahile çekerim. Kendim onarırım. Ufak tefek kaynak işlerini yapabilirim.»

«Bunu ne zaman öğrenebiliriz?» diye sordu Tracey.

«Fırtına diner dinmez.»

Sessizlik. Penny omletin kalanını Tracey'nin tabağına aktardı. Felaket böylesine yakınken sükûnetle oturup yemek yemek saçma geliyordu bir bakıma.

«Şu anda iştahla kahvaltınızı tamamlamaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok,» dedi kaptan. «Ben yukarı çıkıyorum.»

McCracken dışarı çıkınca sessizce kahvaltılarını bitirdiler. Penny'nin alnı kırışmıştı. Her zamanki gibi hemen kalkıp masayı toplamak yerine, arkasına yaslanıp perdelerin arasından göğü incelemeye başladı.

«Kaptan haklı,» dedi sakin bir sesle. «Fırtına diniyor.»

Rüzgâr ve yağmur kesilinceye dek **Penny Dreadful** daha birkaç saat dalgalarda sallandı.

Dalgalar durulunca kaptan dingiyi indirdi ve kenarından tehlikeli bir biçimde aşağıya sarkarak teknenin altını inceledi. Tracey ile Phil arka güverteden merakla onu izliyorlardı.

McCracken merdiveni tırmanırken ıslanmış beresini ve kazağını çıkardı. Endişeli görünmemesi genç konuklarını rahatlatmıştı.

«Hiçbir şey görünmüyor,» dedi güverteye çıkınca. Bir çare bulmak için bir süre düşündükten sonra, «Tekneyi sahile çekeceğim,» dedi. «Orada pervaneyi gözden geçirebilirim.»

«Başka bir seçeneğimiz yok değil mi?» diye sordu Phil.

«Sola kayışı göz önünde tutarak gidebiliriz. Ama ne olacağı belli olmaz. Belki daha kötü bir duruma düşebiliriz. Tedbirli olmayı yeğlerim.»

«Elbette,» diye onayladı Phil.

«Sizin için de sakıncası yok değil mi, Mrs. Williams?»

«Hayır yok.»

«Öyleyse pekâlâ. Şansımız varsa güzel bir sahil bulabiliriz.»

«Buna sevinirim.» dedi Tracey.

Yine de McCracken motorları çalıştırırken endişelenmişlerdi. Biraz sonra nokta büyüklüğünde adalar göründü ufukta. Phil dümen dolabına gidip kaptanı izlemeye başladı. Sıraların üzerine haritalar ve akıntı şemaları yayılmıştı. Kaptan bazı hesaplar yapmıştı anlaşılan. Aletlerin üzerindeki raf süslü el yazısıyla dolu kâğıtlarla doluydu.

«Tekneyi nereye çekeceğinize karar verdiniz mi?» diye sordu Phil.

McCracken irkilerek arkasını döndü. «A merhaba, Mr. Williams. Evet karar verdim. Birkaç yıl önce gözüme ilişen küçük bir yer var.»

«Birkaç yıl önce mi?»

«Evet. İyi bir denizci daima sığınabileceği noktalara dikkat eder.»

Sonar ölçümüne göre derinlik on kulaçtı. Denizde iyice sakinleşmişti ve güneye doğru ilerledikçe tekne soluk alan bir göğüs gibi usul usul inip kalkıyordu. Radar ufuktaki adaların

bir bölümünü göstermeye başlamıştı.

«Ne yapacaksınız? Kuma varıncaya dek ağır ağır mı yol alacağız?» diye sordu Phil.

McCracken gülümsedi. «Bir tekneyi sahile çekersiniz, Mr. Williams, kuma bindirmezsiniz.»

Phil kendi cehaletine güldü. «Bana ayrıntılarını anlatın. İlk kez sahile çekilen bir teknede bulunuyorum.»

«Deniz yüksekken dibin düz olduğu bir yerde demir atacağız ve suyun çekilmesini bekleyeceğiz. Her şeyi kontrol etmem için deniz gerekli zamanı tanıyacaktır bana.»

«Zekice bir buluş.»

«Gayet mantıklı, Mr. Williams. Denizcilikte her şey mantığa uygundur. Tekrar yolculuğunuzun tadına varmaya bakabilirsiniz. Sanırım öğleden sonra bol bol yüzecek vaktiniz olacak.»

Phil ile Tracey güverte korkuluklarına yaslanıp kumsalların yaklaşmasını izlemeye başladılar. Hava iyice ısınmıştı ve bulutlar yerlerini mavi göğe bırakıyorlardı. Kamaralarına inip mayolarını giyerken motorların sustuğunu farkettiler.

«Sahile geldik herhalde,» dedi Phil.

«Ne kadar kalacağız burada?»

«Denizin çekilip yeniden kabarmasını bekleyeceğiz.»

Yukarı çıkınca güneşin güverteyi ısıttığını gördüler. McCracken ile Penny dingiyle tekneye dönüyorlardı. Demirin kumsala çok yakın atılmış olduğunu gördü Phil. Dinginin altında

yeşil berrak sularda denizyıldızları ve minik balıklar rahatça görünüyordu. Daha ilerdeyse bembeyaz kumlu temiz sahil vardı.

McCracken kocaman saatine baktı.

«İki saat kadar, Mr. Williams! Suya girmenizi öneririm. Yirmi dört derece!»

Phil omzuna havlusunu atıp merdivenden indi. Havluyu son basamağa bağlarken uçlarının ıslanmasına aldırmadı. Ayağını sokup ısısını kontrol ettikten sonra neşeli bir çığlıkla kendini arkaüstü suya atıp tekneden uzaklaşmaya başladı.

«Benden ayrılma!» diye bağırdı Tracey.

Genç kadın suya dalıp güçlü kulaçlarla ilerlemeye başladı. Ancak oldukça dayanıksızdı ve Phil'in yarım metre suda ayakta durduğunu görünce çok sevindi.

Sular çekildikçe tekne kumlara oturuyordu. Bir süre sonra pervane havada asılı kaldı. McCracken elinde alet çantasıyla yaklaştı.

«Limana gitmek zorunda kalmayacağımızı umalım,» dedi Phil sırtüstü yüzüp dinlenirken. «İki gün kamarada kapalı kalıp sıcaktan çıldırmayı hiç arzulamam.»

«Birazdan anlarız,» dedi kumsala doğru yürüyen Tracey.

Phil bir süre daha yüzdükten sonra onun yanına gitti. Geniş yapraklı, kalın gövdeli bir ağacın gölgesinde öpüştüler.

Sonra kaptan onlara yaklaşırken, «Ah de-

mek buradasınız,» dedi. «Ne yazık ki, şaft eğilmiş.» Bakışları genç adamın gözlerine dikilmişti.

«Emin misiniz?»

«Evet. Daha kötüsü tekneyi kanaldan çekmek zorundayız.»

Phil ayağa kalktı. Kaptanın sözlerini anladığından emin değildi.

«Tekneyi çekmek mi?»

«Çok kullanılan bir yöntemdir, Mr. Williams. Gördüğünüz gibi her taraf mercan adalarıyla çevrili.»

«Niçin buraya girdiğimiz gibi dümeni kullanarak çıkamıyoruz.»

«Eğik bir şaftla olmaz,» dedi kaptan elleriyle eğim açısını göstererek. «Açık denizde idare edebilirim ama burada engeller arasında gidişi çok dikkatli ayarlamak zorundayım.»

«Anlamıyorum. Buraya çok kolayca girebildiniz.»

«İşin doğrusu, Mr. Williams, şaft öylesine eğilmişti ki, ben incelerken durdurucu plakalardan biri koptu.»

Phil alçak sesle bir ıslık çaldı. Bir an için tatlı esinti soğumuş gibi geldi. Paniğe kapılmaya başlıyordu.

«Yani ağır yaralıyız,» dedi usulca.

Tracey yaklaşırken Phil'in ifadesini farketti.

«Ne oldu sevgilim?»

«Kaptan diyor ki—»

«Açık denize tekneyi iterek çıkacağız, Mrs. Williams. Başka bir şey yok. Açıldıktan sonra doğruca Nassau'ya gideceğiz.»

«Oh Tanrım,» dedi Tracey.

Phil ayaklarını kuma gömdü. Beyaz deniz kabuklarına vuran hareketsiz gölgesini inceliyordu. Çevrelerini saran sessizlikte ürkütücü bir hal vardı.

«Ya açık denizde?» diye sordu. «O zaman ne yapacağız?»

«Şaft kırık değil, Mr. Williams. Gücümüz yerinde. Yalnızca açımız bozuk.»

«Ama derin sularda bunu düzeltebilirsiniz?»

«Sorunun aslını anladınız. Yalnızca burada mercanların, kum birikintilerinin arasında...»

«Ne yapacağız, sevgilim?» diye sordu Tracey.

«Tekney' çekmek zorundayız,» dedi Phil huysuzca.

«Formunda görünüyorsunuz, Mr. Williams. İş bölümü yaparız. Tahmin ederim dört saat—»

«Dört saat mi?»

«En aşağı.»

Ve birdenbire kendine engel olamadan kelimeler dudaklarından döküldü. «Anlamıyorum. Şaft nasıl eğrilir? Yani teknenin can damarı o değil mi?»

«Nasıl mı? Ne demek istiyorsunuz? Bağlantılarda bir hata. Fazla zorlanma. İmalât hatası. Asıl ben sizi anlamıyorum, Mr. Williams!»

«Bir şaft... bir şaft bozulmaz. Bozulamaz!»

«Mekanik olan her şey er ya da geç bozulur. Eskir, yıpranır, kırılır, paslanır, eğrilir veya bozulur!»

«Ama bir nedeni olması gerekir,» dedi Phil acınacak bir sesle.

«Daha ayrıntılı bir açıklama ister misiniz? Hangi perçin olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz? Çatlayan yerin resmini çizmemi ister misiniz? Ne farkedecek? Tek nokta artık şaftın bozulmuş olması.»

Phil kendini kumlara attı. «Hiçbir anlamı yok bunun,» diye mırıldandı üzüntüyle.

McCracken yanına oturdu.

«Hadi, hadi Mr. Williams,» dedi dostça. «Mekanik nesnelerin zekâsı yoktur. Oldukları yerde döner dururlar ya da yukarı aşağı inip çıkarlar yalnızca. Elektromanyetik güçlerin esirleridir onlar. Kör, aptal metal parçaları. Ve bozuluverirler. Hepsi bu kadar. Son derece doğal. Üzülmeyin.»

Tracey usulca Phil'in koluna girdi. «Belki önce yemeğimizi yesek daha iyi olur.»

«Evet, ben de bunu önerecektim,» diye kabul etti kaptan. Ön güvertedeki masada sıcak haşlama sebzeler, çay, peynir ve havuçlu kekten oluşan yemeklerini yediler. Kaptan çatalını eline almadan önce konuklarına döndü. «Yemeklerden önce dua ettiğimizi herhalde farketmişsinizdir. Arzu ederseniz, bize katılabilirsiniz.» Dördü birlikte başlarını eğdiler.

Yemekten sonra Penny bir şişe güneş yağı getirip Tracey'ye uzatarak Phil'in omuzlarına sürmesini söyledi. Genç adam ters bir el hareketiyle şişeyi itince kadın derhal alıp götürdü. Sonra masayı temizledi. Derken McCracken ayağa kalkıp bol pantolonunu çıkarıp kareli mayosuyla kaldı ve alnına bir gölgelik taktı.

Yanlarından uzaklaşınca Phil öfkeyle Tracey'ye dönerek, «Allah kahretsin!» diye homurdandı. «Neler olduğunu görüyor musun? Sana bulaşık yıkatıp tuvalet temizlettiler ve balık ayıklattılar bana da bu tekneyi çektiriyorlar! Biz konukların böyle bir görevi olacağını hiç sanmazdım! Uçakla seyahat ederken tankları temizlemek ya da uçağı itmek zorunda kalmıyorsun. Bunlar bilet ücretine dahildir!»

Tracey utanarak kızardı.

«Yani burada oturup şu ihtiyar adamın kendi başına çekmesini mi izleyeceksin?»

«Onun kondisyonu benden daha iyi.»

Genç kadın bir an ona öfkeyle baktı, ama hemen yumuşayarak mantıklı davranmaya çalıştı.

«Phil, bulaşık yıkamak ve balık ayıklamak apayrı bir şey. Ama şaftın eğrilmesini kimse planlamadı.»

Phil başını çevirip suçlayıcı bakışlardan kurtulmak istedi.

«Hepimizin birlikte çalışmamız gereken bir zaman bu,» diye yalvardı Tracey.

«Bu kadar ciddi değil.»

«Nereden biliyorsun? Tekneler hakkında bilgin var mı?»

Phil yanıtlamadı.

«Olayı büyütmenin zamanı değil sevgilim,» diye sürdürdü sözlerini Tracey. «Daha sonra Nassau'ya varınca, istediğimiz gibi davranabiliriz. Hatta uçağa atlayıp eve bile dönebiliriz. Ama şimdi yardım etmek zorundayız.»

Phil gözlerini ovuşturdu. Bitkin bir hali vardı. «Tanrım!» diye mırıldandı. «Hiç de tekne çekme havasında değilim.»

«Yapılması gerekli bir işin, kişinin havasıyla ilgisi yoktur.»

Phil içini çekerek denize indi. Sular göğsüne kadar yükselene dek yürüdü, sonra yüzüp tekneden birkaç metre ötede duran dingiye yaklaştı.

McCracken genç adamın dingiye tutunmasını bekledikten sonra teknenin çamurun içinde yatan kıçını işaret etti. «Sular bizi çamurdan kurtaracak. Ben ikinci kaptanla beraber arkadan iterken siz önden çekeceksiniz. Böylece kanala girebiliriz.»

«Anlayamadım. Üç kişinin bu kocaman tekneyi yerinden oynatabileceğini nasıl düşünebilirsiniz?»

«Sandığınızdan daha kolaydır. Şunu bilin ki, tekneyi yukarı kaldırmıyoruz. Yüzeyin üzerinde çekiyoruz. Eğer akıntı ya da herhangi bir engel yoksa kendiliğinden kayıp gider. Ama yi-

ne pek kolay olmayacak. Ne de olsa birkaç ton ağırlığı vardır ve bir tek dalga bile sonunuz olabilir.»

Vakit gelince McCracken teknenin kıçını düzeltti ve itmeye hazırlandı. Penny demiri alıp yerine yerleştirmişti bile. Elini sallayarak işaret verince, genç adam sağ omzunun üstündeki ipe asıldı. Tüm gücüyle öne eğilirken alnındaki damarlar ortaya çıkmıştı. Arkadan da McCracken'ler sırtlarını tekneye dayamış, ayakları çamura gömülmüş itiyorlardı. Ağır ağır **Penny Dreadful'**un burnu yükselen sulara doğru kaydı.

«İşte oldu sevgilim!» diye bağırdı Tracey.

«Kurtulduk!» diye haykırdı kaptan. «Doğruca ilk kum birikintisine!»

Phil ileriye doğru bakınca suların henüz kaplamadığı çamuru gördü. Oraya gelinceye dek herhalde suyun altında kalacaktı. Denizin yüzeyinde yansıyan güneş neredeyse gözlerini kör edecekti. Omzunun üstündeki ip şimdiden ağrıtmaya başlamıştı. Gözleri parlak ışıktan cağrıyor, ayakları iri taneli kumun üzerinde kayıyordu. Sivri köşeli taşların ya da deniz kabuklarının üstüne bastıkça, ısıran balıkların bu sularda yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyordu.

«Harika, Mr. Williams!» diye bağırdı kaptan. «Biraz dinlenin.»

Phil ipi aşağıya indirip arkasına döndü. Omuzlarının ağrısını azaltmak için suya girdi.

Tracey arka güverteden el sallıyordu. McCracken'leri dümen dolabında gösterge paneli önünde görünce çok şaşırdı. Niçin itmiyorlar tekneyi, diye düşündü öfkeyle. Denizin dibi artık taşlarla kaplıydı. Belki de aralarında çöküntüler bile vardı. Yükselen sular akıntı gibiydi. Phil tekneyi buna karşı tutamayacağını biliyordu. Ve eğer tekne kötü bir şekilde oturursa, eğik şaftın ne hale geleceğini Tanrı bilirdi.

«Artık ilerleyelim, Mr. Williams!» diye seslendi kaptan.

«Çek sevgilim!» diye bağırdı Tracey. «Yolun dörtte birini aştık!»

Phil dönüp ipi tekrar omzu üzerinde gerdi. İpin omzuna battığını hissediyordu. Denizde soğumaya başlamıştı. Güneş gözlerini kapatmaya zorlayacak kadar parlaktı. Ter damlacıkları alnından aşağıya süzülüyordu. **Penny Dreadful** santim santim ilerledi.

Birdenbire tekne kasıldı. Gergin ip Phil'i sırt üstü suya attı.

«Bir şey yok! Çekmeyi sürdürün!» diye seslendi McCracken.

Phil küfrederek ipe sarıldı. Su hâlâ göğsündeydi ama bacaklarını dayayıp güç almak olanaksızlaşmıştı. Sonunda bacağı bir kayaya çarptı ve buna yaslanıp büyük bir güçle ipi çekti. Teknenin ilerlediğini hissediyordu.

«Çok güzel, Mr. Williams!» diye seslendi Penny.

Sesi teknenin yanından bir yerden geliyordu. Phil arkaya bakınca kadını dingiyle geminin yanında ilerlerken gördü. Başka bir iple çekmesine yardım ediyor muydu, yoksa yalnızca kaptana dümeni nasıl çevireceğini mi işaret ediyordu? Acaba koskoca nesneyi ben tek başıma mı çekiyorum, diye düşündü genç adam. Penny sanki onu inceliyordu. Başı ağrımaya başlamıştı ama gözlerini kapatıp tekrar çekti. Beyin damarlarında kanın zonkladığını hissediyor, yorgunluktan kasları titriyordu.

«Yolu yarıladık, Mr. Williams!» diye seslendi Penny.

Phil deniz dibinin yükseldiğini hissetti. Kum birikintisine yaslanıp güç almak kolaydı ama kolları artık ipi taşıyamıyordu. İpi gevşetip soluk almaya çabaladı.

«Burada değil, Mr. Williams!» dedi Penny. «Su azalırsa devriliriz!»

Rüyadan uyanır gibiydi Phil. Vücudu sanki başka birine aitti. Minik dalgalar kum birikintisine çarpıyordu. Çekmesine yardımcı olacaklar mıydı acaba? Yaşamı boyunca hep tekne çekmiş gibi hissediyordu kendini. Zaman kavramını yitirmişti.

Artık kum birikintisini aşmıştı ve teknenin burnu da alçalmaya başlamıştı. Düşte gibi McCracken'in suda olduğunu farketti. Penny de başka bir iple dingiden çekiyordu. Güneş kıpkırmızı ufuk çizgisine yaklaşmaktaydı. Suyun

içinde çok uzun süre kalmaktan bacakları uyuşmuştu.

Tekrar arkaya bakınca kaptanın dümen dolabına çıkmış olduğunu gördü. Penny ile Tracey de görünürlerde yoktu.

«Tüm gücünüzle çekin!» diye bağırdı kaptan. «Neredeyse geldik sayılır!»

Phil yine ipi eline alınca kollarının hiç gücü kalmadığını farketti. Ayakları beyaz kumları havalandırarak yürürken çekmeye uğraştı ama soluğu düzensizdi ve başı zonkluyordu.

«Daha güçlü!»

Phil suya düştü yüzükoyun.

«İyi misiniz?» diye bağırdı kaptan korkuluğa yaklaşarak.

İyi olduğunu bildirmek için elini kaldırdı ama ayağa kalkacak hali kalmamıştı. Bel seviyesindeki minicik dalgalar bile dengesini yitirmesine yetiyordu. Yeniden suya düştü. Kollarıyla çırpındı. McCracken dümen dolabına döndü.

Sonra Phil önce kendisi ilerleyip sonra ipi çekmenin daha kolay olduğunu öğrendi. Birkaç adım atıp ipe asıldı ve tekne yine biraz ilerledi. Yarı baygın bir halde suyun içinde bu yöntemle ilerlemeyi sürdürdü. Ne sevdiği, ne de nefret ettiği beyaz cisim sessizce ardından geliyordu.

«Yukarı gelebilirsiniz!» diye seslendi McCracken. «Geçtik!»

Tahliye olunca güneşe çıktığı anda gözle-

rini kırpan bir tutuklu gibi Phil şaşkınlıkla tekneye baktı. Teknenin çevresinde en aşağı bir buçuk metre su vardı.

«Buraya gelmek zorundasınız,» dedi Phil boğuk bir sesle.

«Ne?»

«Yürüyemiyorum!»

«Ama tekneyi bulunduğunuz yere getiremem, Mr. Williams.»

«Adım atamıyorum,» diye yineledi Phil baygın bir sesle.

Konuşacak hali bile kalmamıştı. Penny'nin dingiyle yaklaştığını hayal meyal gördü. Yüzünü soğuk suyla yıkayınca titredi. Dingi yaklaşınca eğilip içine düştü âdeta. Penny gülerek binmesine yardım etti. Kolundan tuttuğu anda kaslarındaki sancı dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Sonunda oturmayı başarmıştı. Bacakları hissizce uzanıyordu önünde. Penny hiçbir şey söylemeden onu garip bir memnunlukla izliyordu kürek çekerken.

«Çok başarılıydınız,» dedi Penny sonunda.

«Teşekkürler,» diye inledi Phil. «Ama yaşamım boyunca hiç bu kadar zorlanmamıştım.»

«Alışırsınız.»

«Umarım beni ağustosta uyandırırsınız.»

«Değişik bir mizah anlayışınız var, Mr. Williams.»

«Biliyorum. Şimdi de merdiveni tırmanamazmış gibi davranacağım ve çıkmama yardım edeceksiniz.»

Ama McCracken kollarından tutup bir hamlede onu yukarı çekti.

«Harika, Mr. Williams,» diye övdü kaptan. «Bugün yaptıklarınızı ancak usta bir denizci başarabilir.»

Phil dikkatle ona bakıp tuzlarla kaplı gözlerini kırptı. Kabarmış dudaklarını sildi. Penny'nin uzattığı şarabı içtikten sonra ancak konuşabildi.

«Niçin bana yardım etmediniz?» diye sordu boğuk bir sesle,

«Kum birikintisinde çalışıyorduk.»

«Kum birikintisinde mi?»

McCracken eliyle tarif etti. «Eğer oraya saplansaydık, çok kötü bir durumda kalırdık.»

Phil içini çekti. Soluk alışı düzensizdi. Kol ve omuzlarındaki titreyiş arttı. Sırtı güneşten alev alev yanıyordu. Bir iskemlenin kenarına ilişmesini izlediler. Konuşmaya çalıştı ama boğazını ıslatmak için biraz daha şaraba ihtiyacı vardı.

«Tracey nerede?»

«Mutfakta,» dedi Penny. «İkimizin de kum birikintisinde çalıştığımızı görünce akşam yemeğini hazırlamayı önererek kibarlık etti.»

Söylenenlerin hiçbir anlamı yokmuş gibi başını salladı Phil. Sendeleyerek ayağa kalkınca, McCracken kolundan tuttu ve bir şezlonga uzanmasına yardım etti. Omuzlarına bir battaniye örttüler ve batan güneşe karşı bir şemsiye

yerleştirdiler. Phil'in onlara karşı olan öfkesi uçup gitti. Bağlantısız düşünceler ve McCracken'lerin bazı sözleri beyninde dolaşmaya başladı.

«Şimdi biraz dinlenmelisiniz,» dedi Penny usulca. Phil yalnızca başını salladı.

Batan güneş suyun üzerinde parlıyordu. Phil güneşin doğmakta olduğunu düşündü yarı baygın yatarken. Altın sarısı ve koyu mavi ufuk hattı sanki bir işaret veriyordu ama Phil bunun anlamını çözemiyordu. McCracken'ler korkuluğun yanındaki masaya gittiler ve Tracey'nin onlara kokteyllerini ikram edip tekrar mutfağa döndüğünü düşte gibi gördü genç adam.

Uzun bir süre sonra üşüyerek uyandı. Hava kararmıştı. McCracken'ler yemeklerini bitirmişlerdi. **Penny Dreadful** yıldızların altında ağır ağır yol alıyordu. Phil doğrulunca vücudundaki tüm kaslar zonkladı. Battaniyeyi omuzlarına sarıp aşağıya indi. Mutfakta her şey yıkanıp kaldırılmıştı. Tracey kamaradaydı ve elleri sıcak sudan kızarmıştı.

«Oh sevgilim,» diye fısıldadı. «Kalkmışsın... seni uyandırmaya çekindim...»

«Yürüyen bir ceset gibiyim.»

«O kadar çok çalıştın ki!»

Phil yatağın kenarına çöktü. «Sen de çok çalışmış gibi görünüyorsun.»

«Pek bir şey yapmadım. Tekne kum birikintisine yaklaşınca ikisinin de uğraşması gerekti. Ancak bu kadarını yapabildim.»

Tracey usulca ensesini okşayınca Phil inledi. Yüzünden ateş fışkırıyordu ve omuzlarının ağrısı kollarına yayılmıştı. Parlayan denizin ve ufuktaki güneşin görüntüleri gözlerinin önünde dansediyordu. Teknenin ağırlığını eski bir beddua gibi hissediyordu.

«Sırtın kıpkırmızı, oh sevgilim Tanrım!»

Tracey bavuldan küçük sarı bir şişe çıkarıp eline dökerek usul usul sırtına sürdü. Phil önce irkildiyse de sonra gevşedi.

«Tatile bak!» diye homurdandı. «Nassau'ya gidiyor muyuz?»

«Evet. Limana girmeye çalışacak. Oraya varınca bizi uyandırmasını söyledim.»

Phil uyuklamaya başlamıştı. Gözlerini açınca Tracey'nin şişeyi masanın üstüne bırakıp yanına uzanmış olduğunu gördü. Biraz sonra yan tarafında bir sancıyla tekrar gözlerini açtı ve yatışını değiştirip altında kalan kolunu serbest bıraktı. Güneş hâlâ ufuk çizgisine asılmış gibi duruyordu gözlerinin önünde.

«Yapabileceğim bir şey var mı?» diye fısıldadı Tracey.

Phil başını sallayınca yanına sokuldu.

«Bence... yapmalıyız,» dedi Phil.

«Ne yapmalıyız?»

«Nassau'ya gelince uçağa atlayıp geri dönmeliyiz.»

Tracey uzun bir süre yanıtlamadı ama onun uğradığı hayal kırıklığını hissediyordu Phil.

«İstersen sabah kendini nasıl hissettiğine bir bakalım,» dedi sonunda.

Phil rahatsız bir uykuya daldı. Bacaklarını ısıran sarı ve kırmızı denizlerle dolu karabasanlar gördü. Bir yere varması gerekiyordu ama derin sularda manevra yapamıyordu. Sonra kapı vuruldu. Tracey çarşafı çenesine kadar çekti. Dışardaki sessizlikten ve insan seslerinin yokluğundan Nassau'ya gelmediklerini anlamıştı Phil.

6

Phil başını oynatınca omuzları ve ensesi sancıyordu. Bütün kasları ağrıyla tutulmuştu. Hareket edemeyecek haldeydi. Kamaranın kapısı sertçe vuruldu.

«Ne var?» diye seslendi Phil.

«Sekiz buçuk,» dedi McCracken yalnızca.

Phil inledi.

«Kahvaltı için çok geç,» dedi kaptan. «Biraz kahve kaldı sadece.»

«Öyleyse boşver!» diye bağırdı Phil.

«Hadi, hadi Mr. Williams. Güvertede sizinle paylaşmak istediğimiz bir şey var.»

McCracken'in sesi kesilince, Tracey parmak ucunda kapıya yaklaşarak onun gerçekten gidip gitmediğini anlamak üzere aralayıp dışarı baktı.

«Çok fazla oluyor artık,» dedi Tracey usul-

ca. «Sen haklıydın. Durumumuzu ilk başından ortaya koymalıydık.»

«Nassau'da onlardan ayrılırız. Birkaç gün orada kalıp uçakla geri döneriz.» Phil yatağın kenarına tutunup doğrulmaya çalıştı. «Tanrım, düğümlendim sanki. Oturmama yardım eder misin?»

Tracey onu yatağın ayakucundaki iskemleye oturtup bacaklarına masaj yaptı.

«Çılgınlık bu. Yürüyemiyorsun bile. Lütfen tatlım, tekrar yatağına dön.»

«Hayır,» diye inledi Phil. «Başka bir münasebetsizlik de olmuşsa öğrenmek isterim.»

Tracey'nin yardımıyla giyinip ihtiyar bir adam gibi dizlerini bükmeden, sendeleyerek kamaradan çıkıp salona açılan koridora kadar geldi.

«Şu merdivenleri nasıl tırmanacağım?» diye homurdandı.

«Bana yaslan.»

Binbir güçlükle güverteye çıkınca, McCracken'lerin teknenin burnunda açılır kapanır bir masanın başında oturduklarını gördüler. Tüy gibi bulutların süslediği mavi gök ve açık denizden esen serin rüzgâr inanılacak gibi değildi.

«Günaydın!» diye seslendi kaptan el sallayarak. «Nasıl hissediyorsunuz kendinizi?»

«Berbat.»

McCracken güverteden yankılanan bir kahkaha attı. «Yakında alışırsınız.»

Phil sendeleyerek masaya yaklaştı ve kaslarının tüm karşı koymalarına rağmen Tracey'nin çektiği iskemleye oturdu. Masanın üzerinde kaptanın büyük siyah seyir defteri açık duruyordu.

«Öyleyse,» dedi Penny ellerini masanın üstünde kavuşturarak. «Konuya gelelim.»

«Pekâlâ.» McCracken boğazını temizledi. «Bozuk bir matafora ipinin onarımındaki yardımları, denizden yiyecek sağlamadaki başarısı ve tehlikeli mercan kayalıkları arasından tekneyi çıkarmakta gösterdiği çabadan dolayı Mr. Williams'in ikinci kaptan yardımcılığıyla ödüllendirilmesine karar verilmiştir.»

Tracey kahkahalarla gülerken Phil öksürmeye başladı. Gülmek sancı veriyordu.

«Bunu komik mi buldunuz?» diye sordu McCracken.

«Bence çok hoş,» dedi Tracey.

«Ben de memun oldum,» dedi Phil. «Kim olmaz ki?»

McCracken önce onlara, sonra elinde kalemiyle yazmaya hazırlanan Penny'ye baktı.

«Destekliyorum,» dedi Penny.

McCracken, Tracey'ye döndü. «Mrs. Williams?»

«Düşünmem gerekir.»

«İtirazınız mı var?»

Tracey öne eğildi. «Şey... önceleri bu görev benimdi ve şimdi de Mr. Williams'ı yönetme

fırsatını kaçırmak istemiyorum.»

«Anlıyorum.»

«Yine de,» dedi Penny. «Çok başarılıydı.»

Tracey usulca Phil'in ayağına bastı.

«Çok başarılı olduğunu kabul ediyorum. Ama yine de Mr. Williams için bir deneme süresi tanınmasını öneriyordum. Eğer kendisine verilen tüm görevleri aynı başarıyla sonuçlandırırsa bir dahaki oylamaya karşı çıkmam.»

Kaptan, «Ne yapalım dersin?» diye sordu Penny'ye.

«Bana kalırsa fikir birliği sağlanıncaya dek bu konuyu kapatalım.»

«Öyleyse konu ertelenmiştir,» dedi kaptan dikkatle seyir defterine bakarak. «Şimdilik,» diye ekledi. «Phil'in iyiliği için...»

Phil eğilip Tracey'nin kulağına fısıldadı. «Bu işler böyle mi yürür?»

«Elbette,» diye yanıtladı Tracey. «Ben nasıl bu mevkie geldim sanıyorsun?»

Phil gülümseyerek ağrılar içinde arkasına yaslandı.

«Endişelenmeyin, Mr. Williams,» dedi kaptan, «Çok yakında sizin sorununuz yeniden görüşülecek.»

«İyi. Bunu duyduğuma sevindim.»

McCracken siyah dolmakalemiyle seyir defterine bir şeyler karaladı.

«Bunları kayıt mı ediyorsunuz kaptan?» diye sordu Phil.

McCracken ona göz kırptı. Yanıtlamadan seyir defterini kapattı.

Deniz mavi, düz ve boştu. Phil'in bilincinde rahatsız edici bir şeyler dolaşıyordu.

«Niçin hareket etmiyoruz?»

«Göze alamadık.»

«Şaft mı demek istiyorsunuz?»

«Koptu kopacak...»

McCracken denize tükürüp ağzını sildi.

«Tanrım,» dedi Tracey. «Ne yapacağız?»

«Bekleyeceğiz,» dedi McCracken. «Ve sürükleneceğiz.»

«Sürüklenmek mi?» diye sordu Phil inanmayarak.

«İki mil kadar. Akıntıyla sürükleniyoruz.»

Phil'in yüzü aydınlandı. «Anlıyorum. Akıntı bizi Nassau'ya götürecek.»

«Nassau'ya değil ama yakınına.»

«Şaftı orada onarabilecek misiniz?»

«Endişelenmeyin, Mr. Williams. Her şey düşünüldü. Gelin.»

Phil'in ağrıyan kaslarına aldırmadan ayağa kalkıp konuğunun koluna girerek dümen dolabına doğru yürüttü. Büyük bir şema çıkarıp masaya yaydı. Phil ile Tracey incelemek için eğildiler. Mavi tonları üzerinde bir sürü dalgalı çizgiler değişik desenler oluşturuyordu.

«Liman bulunduğumuz noktanın ortalama on beş mil güneyinde ve beş mil doğusunda.»

Şemanın üzerine kalemiyle siyah bir nokta koydu kaptan.

«Penny Dreadful işte burada.»

Yedi sekiz santim öteye başka bir siyah nokta daha kondurdu. «Bizi sürükleyen akıntı bu çukurluğun iki mil kadar yakınından geçiyor,» diyerek küçük kara parçasını çevreleyen iç içe daireleri gösterdi.

«Böylece adaya doğru gideceğiz,» dedi Phil.

«Akıntının çukurdan ayrıldığı şu noktada motorları çalıştırıp öbür tarafa geçeceğim ve gel-gitten yararlanarak sahile yaklaşacağız.»

«Şaft buna dayanacak mı?»

«Dayanması gerek.»

McCracken şemayı sarıp radarın üstündeki rafa kaldırdı.

Phil sesini alçalttı. «Ya çukurluğa giremezsek?»

«O zaman hasta bir balina gibi limana çekileceğiz.»

«Tanrim!»

McCracken güldü. «Telaşlanmayın. Dünyanın en iyi kıyı koruması ancak yüz mil kadar uzakta. Güneşten yararlanmanızı öneririm. Güneş battıktan sonra akıntının çukura en yakın noktasına erişeceğiz.»

Phil ile Tracey ön güverteye çekilip mayolarıyla sıcak tahtaların üzerine uzandılar. Kahvaltı etmedikleri için açlıktan başları dönerek tatlı bir baygınlıkla düşlere daldılar.

«Mrs. McCracken öğle yemeğini getiriyor,» diye fısıldadı Tracey.

Phil başını çevirince Penny'nin birkaç metre ötedeki masaya küçük bir tepsi getirdiğini gördü. Ayağa kalkınca başı iyice dönüyordu.

«Mrs. McCracken,» dedi ağrılar içinde otururken, «Bir derdimi açmak istiyorum.»

«Evet, Mr. Williams?»

«Son günlerde Tracey ile ben çok sıkı denetim altında tutulduğumuzu sanıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?»

«Hayır, Mr. Williams, anlayamadım.»

«Örneğin, bu sabahki kahvaltı. Uyandığımız zaman kahvaltı yapmaya alışkınız.»

«**Penny Dreadful**'da kahvaltı saat altıdadır, Mr. Williams.»

«Çok fazla erken bir saat, Mrs. McCracken.»

«Güneşin doğduğu saat.»

«Bu önemli değil,» diye ısrar etti Phil. «Bu sıkı disiplinin bize ters geldiğini açıklamak istiyorum.»

«Dinlenmek çok güç oluyor,» dedi Tracey.

Penny gülümseyerek Phil'e baktı. «Elbette konuklarımızdan birçoğu buna karşı çıktı. Ama sonunda her şey daha iyi oluyor.»

«Biz saatlerin daha gevşek tutulmasını yeğleriz,» dedi Phil sert bir sesle.

«Artık olanaksız.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Çok güç bir durumdayız.»

«Şafttan mı söz ediyorsunuz?»

«Evet. Biraz disiplin için yeterli neden de-

ğil mi sizce? Teknenin güvenliği açısından bazı önlemler almak zorundayız. Aynı zaman da sizin iyiliğiniz için.»

«Biraz daha fazla uyumamıza izin vermenizle ne ilgisi var bunun? Niçin daha geç saatte kahvaltı edemiyoruz? Bu hizmetler için epey para ödedik.»

«Bu koşullar altında ödediğiniz paranın değeri yok, Mr. Williams. Teknenin programını kaptan hazırlar.»

«Bence anlamsız.»

«Anlayacaksınız.»

Tracey'nin usulca bacağına dokunduğunu hissetti Phil. Yüzüne bakmadan ne demek istediğini anlamıştı. Nassau'ya varınca tekneden ayrılacaklardı. Koltuğuna yerleşirken kaptanın dümen dolabındaki konsola eğilmiş olduğunu gördü. Herhalde telsizle bulunduğu yeri saptamaya çalışıyordu.

Tüm öğleden sonra tekne ağır ağır akıntıyla ilerlemesini sürdürdü. Güvertedeki endişeli hava elle tutulacak hale gelmişti. Phil artık tahammül edemiyordu.

«Daha ne kadar sürecek bu?»

«Eğer şaftın bozulduğunu bilmeseydiniz, sükûnetten hoşlanırdınız,» dedi Penny gülümseyerek. «Bazı durumlarda beynimiz duygularımıza baskı yapıyor.»

Phil bıkkınlıkla Tracey'nin yanına, büyük yeşil havlusuna uzandı. Gördüğü düşlerde de-

nizde bir yelkenli filosu vardı ve batan güneş saydam gövdelerinin ardında parlıyordu. İrkilerek uyandı.

«Ne oldu sevgilim?» diye sordu Tracey kolunu okşayarak. «Sıçrayarak uyandın.»

Phil, «Öyle mi?» diye omuzlarını silkti. «Sanırım garip bir düş gördüm.»

«Ben de. Dün gece büyük bir balık olduğumu gördüm. Onlar da ellerinde bir baltayla beni güvertede kovalıyorlardı. Çok feci bir düştük.»

Akşamüstü güneşi genç kadının yüzüne iyice yanık bir renk vermişti. Saçları gitgide açılıyordu. Ela gözleri daha da yeşil gibiydi.

«Bir içkiye ne dersin?» diye önerdi Phil.

«Ayağa kalkabilir misin?»

«Sanırım. Eğer bana elini verirsen.»

Aşağıdaki içki dolabına varınca kapağına kocaman bir kilit asılmış olduğunu gördüler.

«Tanrım,» diye homurdandı Phil. «Onları anlayamıyorum bir türlü!»

«İçkilerini çalacağımızdan korkuyorlar. Çayla tost yediğimiz sabahı anımsıyor musun? Kaptan Jack, Penny'nin buna kızacağını ima etmişti.»

Phil boşu boşuna paslı kiliti, yarı yarıya silinmiş rakkamları elledi durdu.

«Ne yapalım aperitifsiz kaldık.»

Kırmızı bir top gibi güneş battı ve güverte ışıkları altında Penny akşam yemeği servisini yaptı. Kaptan oldukça sinirli görünüyor ve iki-

de bir saatine bakıyordu. Yemekten sonra meyva kokteyli içinde çok az viski ikram etti konuklarına.

«Denizde ölenlerin mezarlarının şerefine,» dedi kaptan. «Ve içinde neler varsa.» Tracey'ye göz kırptı. «Ne yazık ki, bunu öğrenmek için zekâya gerek yok. Yalnızca ciğerlerde iki kilo su.»

Phil'in sırtında bir ürperti dolaştı.

«Zaman geldi mi?» diye sordu Penny kaptana.

«Evet.»

Kaptan son günlerde edindiği bir alışkanlığı sürdürüp ısıtmak istercesine avuçlarına üfleyerek dümen dolabına doğru yürümeye başladı. Penny izin isteyip ona katıldı.

Phil ile Tracey beyaz masanın başında kendilerini terk edilmiş gibi hissediyorlardı. Kaderleri McCracken ile karısının yeteneğine kalmıştı. Ameliyat gibi bir şeydi bu. Denizcilik dünyası çözülmemiş bir sır gibiydi.

Yarım saat sonra aşağılardan boğuk bir homurtu geldi ve Phil korkuluktan suya bakınca **Penny Dreadful**'un tüm gücüyle ilerlediğini gördü. Motorların sesi kuvvetlendi ve batıdaki uzak kırmızı ışıkla hafifçe aydınlanan temiz sular hızla geriye doğru akmaya başladı. İlerde Atlantik'in uçsuz bucaksız çukuru görünüyordu.

McCracken motorları durdurup piposunu yaktı. Tekne ağır ağır hızını yitirdi ve siyah su-

larda hafifçe sallanmaya başladı. Penny ile biraz konuştuktan sonra başını çevirip Phil ile Tracey'ye baktı.

«Ne oldu dersin?» diye fısıldadı Tracey.

«Bilmiyorum ama bahse girerim iyi bir şey değil.»

McCracken yanlarına gelip masaya oturdu. Ağır ağır başını sallıyordu.

«Gördüğünüz gibi şaft onarılmayacak kadar bozuk.»

«Evet,» dedi Phil. «Daireler çizdiğimizi sanmıştım.»

«Büyük bir daire. Şaft, onu tutan plakalardan ayrılmış ve sanırım bir yerde bükülmüş.»

«Yani akıntıyı yakalayamadık.»

«Evet, dümeni batıya kırdım ama...»

Sustular. McCracken piposundan birkaç nefes çekti. Phil derin düşüncelere dalıp öne eğildi. Tracey gitgide artan endişesini göstermemeye çalışarak onları izliyordu.

«Öyleyse,» diyerek içini çekti Phil. «Bundan sonra ne yapacağız?»

«Herhalde telsizle yardım isteyeceğiz. Bu hiç de hoşuma gitmiyor tabii.»

«Manevra yapmanın bir yolu yok mu? Denizciliğin bir hilesi filan?»

McCracken bitkinlikle başını kaşıdı. «Beynimi zorladım, Mr. Williams, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Eğer yelkenlerimiz olsaydı... ama yok.»

Güverte ışıkları başlarının üzerinde kırmızı, yeşil haleler yaratıyordu. Tracey sinirle bir sigara yakıp kazağıyla omuzlarını örttü.

«Bir şey daha denemek istiyorum, Mr. Williams.»

«Nedir o?»

«Bana öyle geliyor ki, biraz zekâ ve birkaç uzun vidayla tekrar çalıştırabiliriz.»

«Şaftı suyun içinde mi onarmayı deneyeceksiniz?»

«Tabii ki hayır. Ona erişemem. Ama sanırım rotadan sapma açısı değişmiyor... Şaft hareketsiz kaldığı sürece... pervaneyi bunu karşılayacak kadar eğebilirim... Tek sorun ışık, Mr. Williams. Gün ışıyıncaya dek beklemek zorundayım.»

«Bizim itirazımız yok.»

«Öyleyse kabul edildi. Kahvaltıdan hemen sonra çalışmalar başlayacak. Saat yedide.»

Phil sesini çıkarmadı. Denizin ortasında tekneyi onaracak bir kaptana geç saatte kahvaltı gibi önemsiz konuları açmak doğru olmazdı. Gecenin çevrelerini sardığını hissettiler. Karanlığın yatıştırıcı ama aynı zamanda tedirgin edici bir varlığı vardı.

*
* *

Sabahleyin Phil ile Tracey beş buçukta uyandırıldılar ve yıkanıp giyinerek saat altıdan önce kahvaltı sofrasında hazır bulundular.

Penny ev yapısı portakal ve ananas reçeli ikram etti.

«Taze meyva,» diye sırrını açıkladı reçelini yerken. «En güzeli böyle olur.»

Phil uykunun beyninden silinmeye başladığını hissediyordu. Tüm vücudu hâlâ ağrıyordu. İyi uyuyamayan Tracey'nin gözlerinin altı morarmıştı ve dalgın bir hali vardı.

«Nasılsınız kaptan?» diye sordu Phil.

«Bomba gibi. Ya siz?»

«İyi sayılırım.»

«Duyduğuma sevindim. Bu sabah temizlik görevi kimin?»

«Benim,» dedi Penny.

Tracey neşelendi. Phil ile beraber güverteye çıktılar. Rüzgâr olmadığı halde deniz çok çırpıntılıydı.

«Bu çırpıntıda çalışabilir misiniz?» diye sordu Phil.

«Elbette. Yalnız ipi sıkıca korkuluğa bağlayın.»

McCracken mayosuyla kaldı ve merdivenden aşağıya indi. Bileğinde kısa iplerle bir fener, bir ingiliz anahtarı ve bir de vida torbası asılıydı. Yavaşça suya bıraktı kendini.

«Yaşam tehlikelerle doludur, Mr. Williams,» dedi Phil'e gülümseyerek.

Phil kaptanın beline bağlı olan kalın ipin ucunu sıkıca korkuluğa bağladı. McCracken suya bata çıka teknenin kıçına doğru ilerliyordu. Yarım saat kadar yukardan görünmeyen

pervaneyle uğraşıp durdu. Son kez su yüzüne çıkınca Phil seslendi.

«Aşağıda durum nasıl?»

«İyi görünüyor. Deneyebiliriz.»

McCracken tekneye tırmanıp ihtiyar bir köpek gibi silkinerek kurumaya çalıştı ve kulaklarındaki suları boşalttı. Penny büyük bir havluyu omuzlarına sardı.

«Eğer şansımız varsa,» dedi neşeyle. «Akşamüstüne doğru Nassau'da oluruz.»

«Harika,» dedi Tracey sevinerek.

Kaptan sinirle ellerini ovuşturdu. «Öyleyse denemeye hazır mıyız?»

Hevesle dümen dolabına gitti ve konsol üzerindeki ilk çalışmalarını bitirip kontağı açtı. Motorlar tekledi, sustu ve çalışmaya başladı. McCracken'in gözleri pusulada, elleri dümendeydi. **Penny Dreadful** çırpınan suları geçip düzgün bir hat çizerek güneye doğru ilerledi.

Sonra hafif bir silkeleme hissedildi ve teknenin arkasındaki beyaz köpükler doğuya döndü. McCracken dümeni çevirince tekne büyük bir daire çizdi.

Motorlar susunca güverteyi garip bir sessizlik kaplamıştı. Phil sırtından akan terlerin sıcaktan olmadığını biliyordu. Limana çekilerek girmek utanç vericiydi doğrusu.

Kaptan seyir defterine bir şeyler yazdı, saatine baktı. Defteri kapatıp tekrar motoru çalıştırdı. Tekne yine büyük bir daire çizerek Nas-

sau yönünden ayrıldı. Kaptan kontağı kapatınca sessizce akıntıyla ilerlemeye başladı.

Öğle yemeğinde McCracken'in başında altın sırmayla süslü beyaz bir kaptan şapkası vardı. Yemek boyunca hiç kimse konuşmadı.

Sonunda McCracken gözlerini göğe kaldırarak sordu. «Dua edelim mi?»

Phil ile Tracey bakışıp başlarını eğdiler.

«Korkarım, kötü bir durumdayız,» dedi kaptan üzüntüyle. Şaft durdurucu plakalarından birinden kurtulmuş. Herhalde motoru çalıştırmamam gerekirdi.»

«Yalnızca birkaç dakika çalıştı,» dedi Tracey.

«Evet ama bir daha şaftı kullanma olanağımız yok.»

«Niçin?»

«Şaft motor bölümünden çıkıp tüm gövdeyi geçer ve pervanelerin yanında suya girer. Sorun o bitişme yerinden çıkıyor. Eğer kopacak olursa—»

«Ne olur?»

«Tekneye deniz suyu girer.»

«Batar mıyız?» diye atıldı Tracey inanmazlıkla.

Kaptan, «Hayır,» diye güvence verdi. «Pompalarımız bunun üstesinden gelir. Ama onarımı çok pahalıya patlar.»

«Pekâlâ,» dedi Phil. «Ne yapacağız.»

«Bir arkadaşımla telsiz bağlantısı kuracağım. Çok yetenekli bir teknisyendir ve belki bi-

ze akıl verebilir... Anlıyorsunuz değil mi?» diye sordu yüzü kızararak. «Limana kıyı korumanın yardımı olmaksızın kendi gücümüzle girmek daha iyidir. Anladığınızdan eminim.»

Phil onayladığını belirtmek için başını salladı.

Dümen dolabında McCracken kulaklıklarını takıp konsolun üzerindeki mikrofona eğildi. Az sonra arkadaşının sinyal alma alanından çıkmış olduğunu söyleyince Phil içini çekti.

«Yani hiç seçeneğimiz kalmadı mı?» dedi Phil.

«Hiç yok.»

«Kıyı korumanın gelmesi ne kadar sürer?»

«Sanırım Bahama görevlileri daha yakındır. Dört saat kadar. Durumumuz acil olmadığı için eğer trafik fazlaysa belki daha geç gelirler. Bütün bunları telsizle bildirmem gerek.»

Phil'in yüz ifadesi endişelerini açığa vuruyordu.

«Hava çok güzel, Mr. Williams. Bu bir felaket değil. Niçin yüzmüyorsunuz? Ağrıyan kaslar için iyi bir tedavi olur.»

Phil ile Tracey dalgaların üstünde, parlak güneşe karşı gözlerini kısmış sırtüstü yatarlarken, maviliğin üzerinde birbirine kenetlenmiş beyaz bulutları seyrediyorlardı. Tembelce yüzerek teknenin gölgesine girerken Phil kendisine seslenildiğini duydu.

«Mr. Williams!» diye haykırdı kaptan. «Lütfen buraya gelir misiniz?»

Phil titreyerek merdiveni tırmandı. Tracey tekrar güneşe çıktı ve güverteden gelen sesleri duyunca tekneye yaklaşıp yukarı tırmandı. Phil'in sinirli sesi geliyordu kulağına. Havlusunu omzuna atıp yanlarına yaklaştı.

«Ne oldu, Phil?»

Phil'in yüzü öfke, üzüntü ve şaşkınlıkla kararmıştı.

«Telsiz çalışmıyor!» diye patladı. «Benim yaptığımı sanıyorlar!»

«Saçmalık bu!»

Tracey titredi. Anlaşılmaz soğuk bir önsezi damarlarını dolaştı. Gözlerine inen saçlarını başını sallayarak arkaya attı. Sanki her şey çok uzaklarda oluşuyordu.

«Tabii ki ben bozmadım!» diye kükredi McCracken.

«Ben niçin yapayım böyle bir şeyi?» diye bağırdı Phil.

«Kendinize göre bazı nedenleriniz olabilir, Mr. Williams. Bunları araştıracak değilim.»

«Bu nesneleri tanımam bile!»

«Hepiniz! Lütfen sakin olun!» diye bağırdı Tracey.

McCracken önce görmeyen gözlerle ona, sonra dümen dolabına çıkan merdivenlerde duran Penny'ye baktı. Ve âdeta umutsuzluğun simgesi gibi koltuğuna çöküverdi.

«Sizden özür dilerim, Mr. Williams. Birdenbire kendimi kaybettim.»

Bakışları denizi ve Penny'yi dolaştı. Sonra utanarak ayağa kalkıp Phil'e baktı.

«Teknem sanki benim bir parçam. Çalışmadığı zaman sancılanıyorum... Ben... ben ne yaptığımı şaşırdım.»

«Onarmanın bir yolu yok mu?» diye sordu Tracey.

«Garip bir durum,» dedi kaptan. «Sanki bağlantı kötüymüş gibi. Dinleyin.»

Düğmeleri çevirip başını eğdi. Sesini sonuna dek açınca hoparlörden parazitler yükseldi.

«Ne olduğunu anlayamıyorum,» dedi kaptan paraziti bastıran bir sesle.

«Acaba batarya mı?» diye sordu Phil.

«Ana jeneratöre bağlı.»

«Belki de tüplerden biri...»

«Sanırım gözden geçirmem gerekir.»

McCracken çabucak kutunun vidalarını söktü ve yedek parça kutularını önüne alıp çalışmaya başladı. Ara sıra Penny kendisine bir alet uzatıyordu. Sessizce birlikte çalışıyorlardı.

«Telsiz çok basit bir alettir,» dedi Penny karamsarlıkla. «Çalışmaması için hiçbir neden yok.»

Günün geri kalan bölümü tüpleri değiştirip onarım kitabındaki karmaşık şemaları incelemekle geçti.

Güneş batarken kaptan düşünceyle güverteyi adımlıyordu. Telsiz hâlâ çalışmıyordu. Kıç

korkuluğa yaslanmış duran Tracey, Phil'e fısıldayarak sordu.

«Yoksa?»

«Yoksa ne?» Phil şaşırmıştı.

«Telsizi sen mi bozdun?»

Phil bir an cevap veremedi. «Neler söylüyorsun sen? Böyle bir şeyi niçin yapayım?»

Omzunu silkti Tracey. «Biliyorsun... kimliğinin ortaya çıkmasından korkup...»

Phil kendini savunmaya çalışırken gölgelerin arasından kaptan göründü.

«Neden jeneratör,» dedi ciddiyetle. «Şaft hakkında söylediklerimi anımsıyor musunuz? Korktuğum gibi tekne su almış ve jeneratör ıslanmış. Belki de ışıksız kaldık.»

Koridoru aydınlatan şalteri kaldırınca salon karanlığa gömüldü. Penny üç tane alkol lambasıyla gelip birini salona, diğerine kıç koridora koydu. Üçüncüsünüyse eline almış dolaşıyordu. Yürürken gölgeler uzanıp kısalıyordu. Phil ile Tracey kaptanın ardından aşağıya indiler.

«Yüzen bir mezara gömülmek gibi bir şey,» dedi Phil.

«Susun, Mr. Williams. Paniğe kapılacaksınız neredeyse.»

«Gerçekçi davranıyorum.»

«Denizcilik yalnızca jeneratöre giren birazcık suyla bitmez. Yarın öğleyin Nassau'da istakoz yiyeceğimizi garanti ederim.»

Biraz yatışan Phil, kaptanın kendisini ye-

mek masasına götürmesine izin verdi. Tracey sinirle bir sigara yaktı. Uzun gölgeler genç kadını korkutuyordu. Penny masaya bir lamba daha getirdi.

«İnanın bana,» diye söze başladı McCracken. «En yakın limandan ancak yirmi mil kadar uzağız. Telsizi işletip yardım çağırmak için bir değil iki yedek bataryamız var.»

Tracey tabağındakilerle oynuyordu. Yiyeceği çatalının kenarıyla minik minik doğrarken, Phil teselli edercesine elini bacağına koydu.

«Yalnızca şanssızlık,» dedi McCracken. «Bunların onarımının kaça çıkacağını bilmiyorum.»

«Mr. ve Mrs. Williams'ı bunlarla üzmeyelim,» dedi Penny. «Yeterince dert çektiler zaten.»

«Haklısın dostum,» dedi kaptan. «Nassau'daki ıstakozların şerefine!»

Phil ile Tracey isteksizce kaldırdılar kadehlerini. İçki tahminlerinden daha sertti. Tracey öksürmeye başladı.

«Deniz Dünyası'ndaki hasta kaplumbağa gibi izleyecek herkes bizi,» dedi kaptan kendi kendine. «Ne olursa olsun.»

Içkilerini bitirdiler ve Phil ile Tracey kamaralarına çekildiler.

⁂

Kamaradaki tek lamba saf, beyaz, durgun

bir ışık veriyordu. Yukardan madeni aletlerin gürültüsü geliyordu. Tracey çok sinirliydi. Sevişirlerken karşılık verecek durumda değildi ve Phil usulca boynunu okşarken başını omzuna yaslayıp uyuyakaldı.

McCracken yukarda ağır madeni bir şeye vuruyordu. Güvertede bir şey sürüklenerek çekildi. Tracey uykusunda irkildi ve kolunu Phil'in göğsüne uzattı. Birdenbire kapı öfkeyle vuruldu.

«Kim... Ne?» diye kekeledi Phil yerinde doğrulurken.

«Bataryalar paslanmış!» diye kükredi McCracken. «Beni duyuyor musunuz? **Paslanmış!**»

7

Ana salonda, bir bankın üzerinde simsiyah iki batarya kutusu vardı. Açılmış olan yan kapaklardan kararmış iç kısımları görülüyordu.

«Tanrım!» dedi Phil onlara yaklaşırken.

Dokunduğu anda siyah tozlar döküldü bankın üzerine. Arkasını dönüp kaptana baktı. «Ne oldu?»

McCracken dudaklarını yaladı, ayaklarını sürüyerek Phil'e yaklaştı ve ayağının ucuyla kutulardan birine dokundu. Lambanın ışığında bataryanın içindeki su birikintisinin titrediğini gördüler.

«Kutular çatlamış, Mr. Williams. Herhalde bir yapım hatası. Onlar da aşağıdaydı. Deniz suyu girmiş içlerine.»

Ölü bataryaların karşısına çöktü kaptan. Yorgun, bitkin bir görünüşü vardı.

«Tekrar şarj edemez misiniz?» diye sordu Phil.

McCracken öfkeyle yumruğunu indirdi kutulara. «Şarj edilecek halleri kalmamış! Şunlara bir bak hele!»

Phil başını çevirdi. Ölü bataryalar onu ürkütmüş ve midesini bulandırmıştı. Kollarını kavuşturarak duvara dayandı. Tracey salonun uzak köşesinden sessizce onları izliyordu. Arkasında da herkesi keskin bakışlarla inceleyen Penny duruyordu.

Bataryalara ve kaptanın becerikli, yağ içindeki ellerine bakan Phil güvensizliğe düşmüştü. Ama niçin McCracken onları açık denizin ortasında aldatsın? Tekneyi eve götürmek onun da işine gelirdi.

«Neler olacak şimdi? Başımıza neler gelecek?» dedi Phil usulca.

«Endişelenmeyin. Kendi küçük piliyle sürekli sinyal veren bir vericimiz daha var. On beş mile kadar sesini duyurabiliyor.»

«On beş mil mi? Sahilden en az kırk mil uzaktayız.»

«O kadar değil. Ayrıca buradan sık sık gemiler geçer. Gönderdiğimiz sinyalleri alırlar.»

«Peki, şu küçük pil ne kadar dayanır?»

«Pek uzun değil,» dedi McCracken. «Aralıklı kullanılırsa, belki birkaç hafta.»

«Ah çok iyi. Birkaç hafta!»

«Eğer on beş mil yakınımızdan birileri geçerse...» dedi kaptan.

Her şeyi duymuş olmasına rağmen Tracey onlara yaklaştı ve sanki ölümün simgesiymiş gibi ölü bataryalara bakmadan Phil'e sordu.

«Ne oldu Phil?» Çok alçak çıkıyordu sesi.

Phil eliyle bataryaları işaret ederken, McCracken iğrenerek arkasını dönüp piposunu doldurmaya başladı.

«Bataryalar. Çatlamışlar ve içlerine deniz suyu dolmuş. Mahvolmuşlar.»

«Suç benim,» dedi kaptan. «Onları aşağıda muhafaza ettim. Asla yapmamalıydım bunu.»

«Bunun anlamı nedir?» diye sordu Tracey.

«Dalgalarla sürükleneceğiz,» dedi Phil kısaca. «Ne motor çalışıyor, ne de telsiz. Burdan kurtulamayacağız.»

Tracey kaptana döndü. «Doğru mu, kaptan? Kazazede mi sayılırız?»

McCracken yakmaya uğraştığı piposunu bırakıp yanıtladı. «Yaralandık yalnızca, kazaya uğramadık. Yaralandık.»

«Ne farkı var?» diye ısrar etti Tracey. Sesi hafifçe yükselmişti.

«Kazaya uğrayan bir tekne batma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Yiyecek, içecek kalmamıştır. İnsanlar açlıktan ölecek durumdadır. Ölüm kalım durumu söz konusudur. Ama bizim sorunumuz farklı.»

«Öyleyse nedir bizim sorunumuz,» dedi Phil sakin bir sesle.

«Beklemek.» Sonunda piposunu yakmıştı McCracken.

«Beklemek mi?»

«Evet, Mr. Williams, başka bir gemiyi beklemek. Ya da geçen bir uçağı. Pek sevimli bir durum değil ama tehlikede olduğumuz da söylenemez. Ufak imdat sinyalimiz çalışıyor. Yardım fişeklerimiz var. Bizi bulurlar. Hiç korkmayın Nassau'ya varacağız.»

Phil terliyordu. Tracey bir konuda haklıydı. Kim olduğunun anlaşılmasından korkuyordu. Eğer tekne Nassau'nun onarım limanına çekilirse, ustalar çalışmaya başlayınca tüm kent onların varlığından haberdar olacaktı. Ve bu mevsim de Nassau'da kimler bulunurdu? New York'lular tabii. Eğer haber er geç New York'a ulaşırsa, karısı Nassau'da Tracey ile beraber bulunduğuna dair tanıklar bulabilirdi. Barbara ondan kurtulmak için derhal harekete geçecekti tabii. Phil üst dudağındaki terleri sildi.

Ya iş yeri ne olacaktı? Acaba karısı bunu da elinden alır mıydı? Kendi adına kayıtlı hiçbir şey yoktu. Firmadaki durumu aylıklı işçiden biraz daha yüksekti. Peki, oğullarını da ondan uzaklaştırabilir miydi? Bu cehennemin dibi yok muydu? Phil bir kâbusdan uyanır gibiydi. Nassau'ya gizlice girmeleri olası mıydı?

Tracey'nin sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

«Öyleyse durumumuz çok kötü sayılmaz değil mi?» dedi genç kadın aceleyle. «Yani batmıyoruz. Yalnızca dalgalarla sürükleniyoruz. Doğru değil mi?»

McCracken yanıtlamadan piposundan derin bir nefes çekti. Sonra ağır ağır ayağa kalktı, sırtını bataryalara döndü ve bir kaşını kaldırdı.

«Sürükleniyoruz,» diye yineledi. «Evet, sürükleniyoruz.»

«Ama kurtulacağız değil mi?» Endişelenmişti Tracey.

«Birkaç günlük yiyeceğimiz var,» dedi Penny. «Denizden yakalayacaklarımızı da bunlara katarsak birkaç hafta idare edebiliriz. İçme suyumuz da var. Endişelenmek için bir neden yok.»

McCracken başını salladı. «Yalnızca beklemek sizin sinirlerinizi bozacak,» dedi usulca. «Buna alışmak zorundasınız.»

«Ne kadar sürer dersiniz?» diye sordu Phil.

«İki gün. Üç gün. Buradan geçecek gemilere bağlı.»

Phil soru sormaktan vazgeçti artık. Bekleme süresini salon kapısına dayanıp sürdürmek de anlamsızdı. Duvar saati dördü gösteriyordu. Uyuyamayacaklarını anladıkları için Tracey ile beraber merdiveni tırmanıp güverteye çıktılar. McCracken'lerin ses çıkarmadan gidişlerini izlemeleri çok garipti doğrusu. Sanki konuklarından daha değişik bir tepki bekliyorlardı.

Güvertede dümen dolabıyla bayrak direği arasında biraz dolaştıktan sonra koltuklara yerleştiler. Gece havası iyice soğumuştu. Dolunay hızla yükseliyordu.

Phil elini tutunca, bir derdi olduğunu sezmişti genç kadın.

«Ne düşünüyorsun?»

Elini çekti Phil. Bir an sonra ölçülü bir sesle söze başladı. «Telsizi ben bozmadım ama kurtarıldığımız zaman olacaklar konusunda endişeliyim.» Başını çevirip Tracey'ye baktı. «Nassau şimdi New York'lularla doludur. Bu olayın haberi her tarafa yayılır.»

Tracey sesindeki acılığı gizlemeden sordu. «Sahile varmak için ödenecek düşük bir bedel değil mi?»

Phil içini çekti. «Belki senin için öyle ama bana göre farklı.»

Tracey arkasına yaslanıp ayaklarını uzattı. Sakinleşmek için çabalıyordu ama sesinin titremesini önleyememişti. «Harika! Böyle bir zamanda yalnızca onu düşünebiliyorsun!»

Phil bir sigara çıkarıp Tracey'nin cebinden çakmağı aldı.

«Onu düşünmüyorum. Yani senin ima ettiğin biçimde. Ciddi olalım biraz. Benim bir iş seyahatinde olmadığımı biliyor.»

Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesiyle genç adama döndü Tracey.

«Yani... ikimizi biliyor mu?»

«Bir bakıma. Ayrıntıları değil tabii.»

«Anlıyorum.»

Demek ki, böyle bir ilişki Phil için ilk kez değildi. Anlaşılan karısı görmezlikten gelmeyi

yeğliyordu. Tracey bunu tahmin etmişti ama şu ânâ dek hiç açığa çıkmamıştı. Alçaltılmış hissediyordu kendini.

«Eğer bu duyulursa, beni mahveder.» Phil'in yüzü kül rengiydi. «Barbara skandaldan korkar. Benden hemen kurtulmak isteyecektir. Her şeyi elimden alacaktır. İşi, çocukları... Tanrım ne kadar karmakarışık!»

Denizin hiç sesi çıkmıyordu. Tekneye çarpan dalgalar bile duyulmuyordu. Garip bir bitkinlik havası sarmıştı güverteyi. Tracey sert iskemlenin üzerinde oturuşunu değiştirdi.

«Belki de şansın yaver gider de kimse duymaz.» Sesindeki sertliği Phil anlamazlıktan geldi.

«Elbette duyacaklardır. Arızalanmış lüks bir yat limana çekilerek girince ne olur? Dedikodular başlar, yerel gazetelere konu olur. Herkes konuşacak başka konu bulamaz âdeta. Er ya da geç bu haber New York'a ulaşır. Ve ulaşınca da benim sonum gelir.»

«Ya ben? Ya benim evliliğim! Ben de bazı şeyleri tehlikeye attım!» diye söylendi Tracey.

«Sinirlenme.»

«Ne yapmamı bekliyorsun? Kendimi denize atmamı mı?»

«Yalnızca endişelerimi sana açıklıyordum, Tracey. Yanlış anlama beni.»

Gecenin serinliğinde bile Tracey'nin ensesi terlemeye başlamıştı. Bir havluya uzanıp kuru-

landı. Kamaraya dönmeyi düşünemeyecek kadar üzgündü.

Bacaklarını ve güverte korkuluklarını gümüş ışığa boğan ay yerini ufuktan yükselen kırmızı topa bırakıncaya dek sessizce oturdular.

«Susadım,» dedi Phil. «Gel gidip bakalım içecek soğuk bir şey var mı?»

Salonda McCracken ile karısı ciddi bir tavırla konuşarak seyir defterini gözden geçirip notlar alıyorlardı. Phil ile Tracey içeri girince kâğıtlarını topladılar.

«Kilidi açabilir misiniz?» diye sordu Phil.

Penny başını kaldırdı. «Şifre arkasında yazılı.»

«Öyle mi?»

«Elbette. Kapaklar açılmasın diye takıyoruz yalnızca. Umarım içkileri sizden sakladığımızı düşünmediniz.»

Phil'in yüzü kızardı. Tracey için bol sodalı az viskili bir kadeh doldurup, kendine de biraz suya bol viski katarak içki dolabının yanındaki raftan birkaç dergi aldı.

«Önümüzdeki günlerde yapılacak işleri programladık,» dedi kaptan. «Sizin önerileriniz de dikkate alınacaktır.»

«Teşekkürler,» dedi Phil kuru bir sesle. «Yalnızca bir tek şey ..»

«Evet?»

«Bir gemi ya da kıyı koruma bizi alırsa ne olacak? Yani pasaportlarımızı veya kimlikleri-

mizi göstermek zorunda mıyız?»

McCracken kalemini dişine vurdu.

«Ben kâğıtlarımı göstermek, seyahat rotasını belirtmek ve durumumuzun nedenlerini açıklamakla yükümlüyüm. Sigortam. Milliyetim. Yasal kayıtlarım. Niçin sordunuz?»

«Yalnızca merak.»

McCracken tekrar yazılarına döndü. Phil dikkatle onlara bakıyordu ama sorunun nedenini anlamış olduklarına dair bir iz yoktu. Elindeki derginin sayfalarını çevirip içkisini yudumlamayı sürdürdü. Saatler serin, sessiz ve rahatsız edilmeden geçti.

Penny ile Tracey kahvaltı hazırlamak için mutfağa giderlerken kaptan kâğıtlarını toplayıp kamarasına götürdü. Kapıya gelince dönüp Phil'e baktı.

«Mr. Williams, eğer onarımın uzun süreceği anlaşılırsa...»

«Evet?»

«Yolculuğumuzun geri kalanı için bir anlaşmaya varmak zorundayız. Sanırım yedi gün.»

«Evet?»

«Karımla bunu konuştuk. İstediğiniz gibi davranabilirsiniz. Şaft onarılırken sahilde birkaç gün geçirebilirsiniz ya da arzu ederseniz başka bir tekne kiralayabilirsiniz.»

«Tracey ile görüşürüm. Ne yapacağımızı bilmiyorum.»

«Nasıl isterseniz. Kullanılmayan günlerin ücreti iade edilecektir tabii.»

«Dürüst bir davranış.»

McCracken gülümseyip dışarı çıktı. Penny kıç salonda masayı hazırlıyordu. Havalandırma aygıtları çalışmadığı için, lumbozların hepsi açık olmasına rağmen salon sıcak ve boğucuydu.

Az pişmiş yumurta, bisküvi ve portakalla hafif bir kahvaltı yaptılar. Phil tabağındakilerle oynayıp duruyordu. Bağırsakları rahatsız etmeye başlamıştı. Döndükten sonra doktora görünmek zorunda olduğunu düşünüyordu bir yandan. Kahveler bitince McCracken masaya bir şişe getirdi.

«İyi bir kalite. Şerefinize.»

«**Penny Dreadful**'un şerefine.» diye kadehini kaldırdı karısı.

Tekneyi saran sessizlik dayanılır gibi değildi. Şimşeği gördükten sonra gelecek gök gürültüsünü beklemiş gibi bir halleri vardı. Tracey kadehini bir kez daha doldurdu ama içemedi.

«İzninizle,» diyerek yerinden kalkıp kamaraya gitti.

Phil de özür dileyip onu izledi.

«Hasta mısın?» diye sordu kapıyı açarken.

Tracey boş gözlerle tavana bakarak yatağın üstünde yatıyordu. Konuşmaya başladığı zaman sesi de yüzü kadar ölgündü. «Çok garip değil mi?» diye fısıldadı.

«Ne?»

«Böyle sürüklenmek.»

«Ama kimse bunu planlamadı ki.»

«Önce şaft, sonra jeneratör, şimdi de bataryalar...»

«Ne demek istiyorsun?»

Tracey yastığın üzerinde başını oynattı. Phil yatağın yanındaki iskemleye oturdu.

«İlk kez... gerçekten ilk kez... ben...»

«Ne oldu ilk kez sen?»

«İlk kez kötü bir şey yaptım. Gerçekten kötü. Ve işte bu haldeyiz. Denizin ortasında kalakaldık.»

Phil bu ses tonunu beğenmemişti, sanki genç kadın kendi kendine konuşuyordu.

«Biraz uyusana, sevgilim.»

«İlk kez,» diye yineledi Tracey. «Yalnızca ilk kez.»

Phil yanına yaklaşıp yüzünü okşadı. Biraz sonra Tracey içini çekerek gözlerini kapattı. Genç adam yukarıya, eski pirinç sekstantla güneşi izleyen McCracken'in yanına çıktı.

«Mrs. Williams nasıl?»

«Pek iyi sayılmaz. Doğrusunu isterseniz ben de öyleyim.»

«Sakin olun, Mr. Williams. Sürekli imdat sinyalleri gönderiyoruz. Mutlaka bir duyan olacaktır.»

«Umarız,» dedi Phil ve yanından uzaklaştı. İşe yaramaz gibi hissediyordu kendini. Bekleyiş sinirlerini bozmaya başlamıştı. Penny teknenin ön tarafında güverteyi temizliyordu. Niçin

onlar gibi davranamıyorum, diye sordu kendi kendine. Eğer buradan kurtulmayı düşünüyorsak, biz de onlar gibi yapmalıyız. Neden kaptan gibi düşünemiyordu? Böyle bir şeye niçin karşı koyuyordu? Kaderini kendi saptayacağı hayali yıkıldığı için mi böyle bir bunalıma düşmüştü? Neden kendini korkunç bir yenilginin eşiğinde hissediyordu?

Sıkıcı gün sona erdi. Sessiz bir anlaşmayla öğle yemeğinden vazgeçmişlerdi. Ve üstelik Tracey nefis akşam yemeğine katılmak için bile kamarasından çıkmamıştı.

Güneş ufuk çizgisine yaklaşırken, McCracken teknenin burnuna ve kıçına birer alkol lambası yerleştirdi. Ellerinde kalan dört lambanın ikisini orta koridorda bırakıp birer taneyi kamaralarına aldılar. Penny ışığı iyice kısmıştı ve yakıtı idareli kullanması için Phil'e bir not bırakmıştı.

Tracey yatağın içinde dönüp duruyordu. Phil yanına uzanıp ona sarılınca genç kadın biraz olsun sakinleşip uyudu. Karanlığın içinde gözleri açık yatan Phil ise sırasıyla evini, çocuklarını, işini ve karısını düşünüyordu.

1788'de inşa edilmiş olan beyaz bina üç kez restore edilmişti. Evlendikten sonra Phil'in başına geçtiği işin kurucusu olan Barbara'nın büyükbabası tarafından torununa armağan edilmişti. Bahçeyi çevreleyen çitlerin üzerindeki çiğleri seyrederken kendi varlığının gücünü hissederdi hep. Kırmızı, altın sarısı yaprakların a-

rasında futbol oynayan oğulları ona büyük bir zevk verirdi.

Barbara Sobel beyaz bluzlar, tüvit etekler ve Phil'in atölyesinde imal edilen pahalı deri ve süet takımları giyerdi. Evinin düzenli olmasından hoşlanır ve hizmetçilerinden sadakat beklerdi. Phil'in New York'daki yaşamıyla ilgilenmezdi ama Ossining'deki ev onun yönetimindeydi. Çevrede oturan yüksek tabakaya mensup ailelerle dostluk kurmakla geçirirdi zamanını. İsteği dışında iki oğlan vermişti kocasına. En ufak bir dedikodu ya da imaya tahammülü yoktu.

İş yaşamında Phil çok başarılıydı. Avrupa'nın moda merkezlerindeki yenilikleri anında öğrenir, yüksek ücretle çalıştırdığı desinatörlerinin bunları derhal ortaya çıkarmalarını isterdi. Adamlarını gönderdiği gibi kendisi de sık sık Avrupa yolculuklarına çıkardı. Barbara sadece ülkeye yalnız olarak girip çıkmasını ve düşünceli davranmasını istemişti kendisinden.

Phil'in baştan çıkardığı arkadaş eşlerinden ilki değildi Tracey. Ama diğerlerinin tersine çok zor elde etmişti genç kadını. Tracey ilk günler kararsız ve utangaçtı ama Phil'in yardımıyla bunları yenmeyi başarmıştı.

Kocası kutuptaki görevinden söz ettiği gün Phil sevinçten uçmuştu. Hava Kuvvetleri Alaska - Sibirya sınırında ısı güdümlü roketlerle ilgili bir çalışma yapacaktı. Larry işi gizli tutacağına yemin vermişti ama üç hafta nerede ola-

cağını kimsenin bilmeyeceğini ve eviyle temas kurmasının bile yasaklandığını itiraf etmişti. Phil karşısına çıkan fırsatı kaçırmamıştı tabii.

Dişçisinin bekleme odasında **Güneş ve Eğlence** dergisinin son sayısına bakarken arka sayfada ilginç bir ilân çarpmıştı gözüne.

İlgilendiğini bildiren bir telgraf gönderince, zevklerini, karısını, işini, gezmek istediği yerleri soran bir yanıt almıştı. Mektubun başlığı 'Karayip Gezileri Şirketi'ydi ve okunmaz bir imza vardı altında. Bir karı kocanın işlettiği bir şirket olduğunu tahmin etmişti. Mektuba teknenin, adaların fotoğraflarını ekledikleri halde kendi resimlerini göndermemeleri genç adamı meraklandırmıştı ama onların konuklarını memnun etmek için çalışacaklarına inanmıştı. Yolculuğundan kimsenin haberi olmamasını istediğini bildiren mektubu gönderince, ocak ayının ilk iki haftasını kapsayan davetiye birinci mektup gibi posta kutusuna yollanmıştı.

Tracey'yi ıstakoz yemeğe davet edip planlarını açıklamış, genç kadın da döndükten sonra tekrar görüşmemek koşuluyla kabul etmişti davetini.

Noel tatili bitmek bilmez gibiydi. Phil karısına yılbaşından sonra iki hafta evde olmayacağını söylemişti. Bu konuda fazla bir şey konuşmadılar. Beyaz karlar, ışıklı çam ağaçları ve dostlarıyla ideal bir Noel geçirmişlerdi. Her şey istediğim gibi, diye düşünüyordu Phil, pi-

jamalarıyla şöminenin önünde oynayan oğullarını izlerken.

Yılbaşının ertesi günü Phil bürosuna son zamanlarda çok yorulduğu için iki hafta tatil yapacağını bildirmiş, görevini yardımcılarına devrederek adres bırakmadan kentten ayrılmıştı. Her nasılsa tatilini Fas'ta geçireceği söylentisi yayılmıştı ve genç adam bunu yalanlamadı.

Nereye gideceğini Barbara'nın öğrenemeyeceğinden emindi. Bu gizliliği ona borçlu olduğuna inanıyordu.

Yaşgünü partisi yaklaşmış küçük bir çocuk gibi sevinç içinde binmişti güneye giden uçağa. Ve birdenbire Tracey'nin gelmeyeceğini düşünerek endişelenmişti. Böyle bir maceranın genç kadın için olağan bir davranış olmadığını biliyordu. Buluşma yeri olarak seçtikleri liman lokantasının önünde sevinç ve üzüntüyle karışık bir duyguyla dolaşıp durmuştu.

Tracey hafifçe inleyince Phil anılarından uzaklaşıp bugüne geldi. Genç kadını kendisine çekip usulca okşadı. Uyuyacağına inanmadan gözlerini kapattı ve uyudu.

8

Phil uyandığında yatağa girmiş olduğunu anımsamıyordu. Kamaraya iç bulandıran bir koku dolmuştu. Tracey sessizce giyindi ve koridora çıkınca boğucu, tatlı, ağır bir kokuyla karşılaştılar.

«Domuz!» diye homurdandı Phil. «Sabahın saat beş buçuğunda.»

Penny beyaz örtü serili masadan başını kaldırdı.

«Jeneratör bozulduğundan beri yiyecekler kokuyor,» dedi tatlı bir sesle. «Bulduğumuz kadarını yemek zorundayız.» Acıyan bir bakışla Tracey'ye baktı. «Umarım kendinizi daha iyi hissediyorsunuz. Bütün gün uyudunuz.»

«Evet,» dedi Tracey sinirle.

Phil itiraz etmeden oturdu ama sosun içinde yüzen havuçları, kızarmış domuzu görünce midesi altüst oldu.

«Karnınızı doyurun,» dedi McCracken sert bir sesle. «Bunun arkası çok var daha.»

Phil çatalını batırıp ufak bir parça yemeye çalıştı ama midesi isyan ediyordu.

Tracey tabağındaki domuz rostosunu incelerken aklına yeni gelen bir fikirle gözleri parladı. Sesi son kanıtları elde etmiş bir dedektifi andırıyordu. «Eğer yiyecekler bozuluyorsa üç, dört günlük bile erzağımız kalmamış demektir.»

«Hayır,» dedi McCracken. «Et dolabı soğuk. Meyvaların ne olacağını anlamak için denize birkaç konserve sallandıracağız. Yiyecek hesabını tekrar yapmak şimdilik gereksiz.»

«Niçin sesimizi duyan olmadı?» diye sordu Tracey kuşkuyla. «Trafiğin yoğun olduğu bir yerde bulunduğumuzu sanıyordum.»

«Belki de bir fırtına oldu. Gemilerin sayısı bu yüzden azalabilir.»

Tracey rostosuyla oynadı, kahvesini içti ve bir sigara yaktı.

«Belki gönderdiğimiz sinyalleri almıyorlar. Belki onun da pili bozuk.»

«Hayır alet gayet iyi çalışıyor. Açıklamaya çalıştığım gibi, ancak on beş mile kadar yetiyor gücü.»

«Pilin bitmiş olduğunu biliyorum.»

McCracken ile Penny bakıştılar. Phil genç kadının sinirlerinin iyice bozulduğunu anlıyordu.

«Eski günlerde,» diye anlatmaya başladı kaptan rahat bir tavırla. «Yaralanmış bir tekne ürkütücü bir şeydi. Susuzluk tayfaları çıldırtırdı. Kavgalar çıkardı. Yolcular hayal görmeye başlardı. Ama birçoğu kurtulurdu. Avrupa donanmalarını istediğiniz kadar eleştirebilirsiniz ama subayları üstündür. Bence, Mrs. Williams, anlatılan deniz öykülerinin bir bölümü gerçekti ama çoğu uydurulmuştu. Eğer kaptan bulunduğu yeri tanırsa, eğer tayfalar ona itaat ederse, gideceği limana varamayan bir gemi görülemez.»

«Eski günleri bilmiyorum.» diye haykırdı Tracey. «Yalnızca çaresiz kaldığımızı biliyorum. Suyun üzerindeki bir mantar gibiyiz.»

«Bırakın sözlerimi bitireyim, Mrs. Williams. Söylediklerime yüzyılın getirdiklerini, yani kıyı korumayı, mükemmel deniz haritalarını, telsizi, tekne yapımının ilerlemesini katarsak, durumumuzun çok kötü olmadığı ortaya çıkar. Ne eskisi kadar romantik, ne de umutsuz.»

Tracey dikkatle kaptanın yüzünü inceledi. «Pekâlâ,» dedi sonunda. «Size güveneceğim.»

«Lütfen güvenin. İşler daha kolaylaşır. Şimdi, temizlik sırası kimde?»

«Dün Penny yapmıştı,» dedi Tracey üzüntüyle.

«Mutfak işleriyle ilgilenebilir misiniz?» diye sordu McCracken.

«Pekâlâ.»

«Gri kovadaki suyu kullanın lütfen,» diye ekledi Penny.

Tracey başını salladı. Kaptan izin isteyip dümen dolabına çıktı. Penny kalan yiyecekleri et dolabına yerleştirdikten sonra minik kavanozlara krema, tereyağ ve reçel doldurup lumbozdan denize sarkıttı.

Güvertedeyse kaptan, Phil'i balık koltuğuna oturtmuştu. Bir saat sonra Tracey onun yerini aldı.

«Saçmalık bu,» diye fısıldadı genç kadın, «Ölen ördekler gibi burada hareketsiz otururken bize balık avlatıyorlar.»

«Ölen filan yok,» dedi Phil sabırla. «Ayrıca yiyeceğe de ihtiyacımız var.»

«Niçin kaptan bütün gün bizimle hiç konuşmadı?»

«Çok meşgul. Hesaplar yapıyor,» diyerek dümen dolabına baktı Phil. «Bir baksana ona. Bu eski aletleri kullanıyor. Sanırım şu bir sekstant. Güneşin yüksekliğini ölçüyor galiba.»

Tracey nefretle koskoca güvertede çırpınan minicik siyah balığa baktı. Oltayı tekrar suya fırlattı.

«Bahse girerim, bugün bizi bulurlar,» dedi Phil. «Güzel bir otelde birkaç gece kalmak isterim doğrusu. Yüzme havuzu, tenis kortu, gece kulübeleri olan bir otel. Sen istemez misin?»

«Ben bir kiliseye gitmek isterim.»

«Niçin olmasın? Nassau İngiltere'ye bağlı

değil mi? Eminim bir sürü güzel katedral vardır.»

«Küçüklüğümden beri dua etmedim.»

Phil kaşlarını hafifçe çatarak eğilip boşluğa bakan Tracey'yi usulca öptü. Derin düşüncelere dalıp gitmişti genç kadın.

Öğleye doğru üç adet küçük balık yakaladılar. Penny bunları et dolabının arka tarafına yerleştirdi. Mutfak iyice ısınmış ve nemlenmişti. Kaptan öğle yemeğine katılmadı. Saat üç buçukta ufukta bir uçak göründü ve ellerindeki altı işaret fişeğinden dördünü attılar ama anlaşılan bunları göremeyecek kadar uzaktan uçuyordu.

Teknenin en serin yeri ana salondu; Tracey öğleden sonrayı kitaplıktaki dergileri gözden geçirip duvarlardaki antika haritaları inceleyerek geçirdi. McCracken dümen dolabındaki işlere dalmıştı.

Phil, Tracey'nin duyamayacağı bir sesle, «Yeni sorunları mı çıktı?» diye fısıldadı Penny'ye.

«Gerektiği zaman kaptan açıklar bize.»

Salonun kapısından ufka baktı Phil. Bembeyaz, sıcak deniz görülüyordu yalnızca. Ani bir fikirle Penny'ye döndü.

«Küba'ya doğru sürüklenmiyoruz değil mi? Orada tekneye el koyup bizi deliğe tıkarlar.»

Penny gülerek omuzlarını silkti.

«Soluğu Küba'da almamız olanaksız, Mr. Williams.»

«Sanırım biraz paranoyak bir insan oldum. Bilmiyordum gerçi bunu ama anlaşılan tehlike karşısında böyle bir tepki gösteriyorum.»

Penny sallantıyla kapanmış bir lumbozu açtı. Belli belirsiz esinti kırmızı eşarbının altından saçının birkaç telini havalandırıyordu.

«Tehlike kaptanı harekete geçirir,» dedi kadın.

«Evet ama o bir profesyonel.»

«Bence insanlar ya iyice içlerine kapanıp sinerler ya da kör bir cesaretle her şeye birden saldırırlar. İkisinin ortası pek görünmez.»

«Haklısınız. Tehlikeli durumlar ılımlı davranışları ortadan kaldırıyor, değil mi?»

Havanın sıcaklığında bir değişme olmadı. Güneş batmaya hazırlanırken bile Phil'in alnından ter fışkırıyordu. Teknedeki su miktarı kısıtlı olduğundan serinlemek için ancak denize dalabiliyorlardı.

Kaptan akşam yemeği için salona inmedi; yalnızca birkaç kez Penny ile konuştu. Dümen dolabı şemalar, haritalar ve aletlerle tıklım tıklım doluydu. Phil yanına yaklaşmadan güvertede volta atarken uzaktan izliyordu kaptanı.

«Niçin bir gemiye rastlamadık?» diye fısıldadı Tracey.

Phil omuzlarını silkti.

«Gemileri gözetlememiz gerekmez mi?» diye ısrar etti genç kadın. «Niçin bunu düşünmediler? Kaptanın bir teleskopu var.»

«Haklısın. Gel gidip soralım.»

Kaptan ne yanına yaklaştıkları zaman onlara baktı, ne de sorularını yanıtladı. Bunun üzerine kıç güvertedeki bayrak direğinin altında balık ayıklayan Penny'ye yaklaştılar.

«Gelip geçenleri gemileri dürbünle izlememiz gerekmez mi?» diye sordu Phil.

«İsterseniz izleyin,» dedi Penny umursamadan.

«Yani yardımı olmaz mı?»

«Gemiler, siz onları görmeden önce radarlarında bizi saptayabilirler.»

«Ah bunu bilmiyordum işte,» diyerek içini çekti Phil.

«Öyleyse yalnızca küçük vericiye kaldık,» dedi Tracey. «Binlerce mil genişliğindeki bir okyanusta ancak on beş mile yayın yapabilen bir minik verici!»

«Bulunduğumuz yer o kadar geniş değil. Şilepler ve gemiler adaların civarında birbirlerine yaklaşırlar.»

Tracey'nin kızarmış yüzü birdenbire gerildi. McCracker teknenin süslü çanını üç kez çalmıştı.

«Kaptan kararını vermiş,» dedi Penny önlüğünü çıkarırken. «Ana salonda toplanmamızı istiyor.»

Kaptan masanın üzerine büyük bir harita serip kenarlarını tablalar ve biblolarla tutturdu. Kurşunkalemle çizilmiş üç çizginin kesiştiği

noktada küçük bir daire bulunduğunu gördü Phil. McCracken parmağıyla bir kara parçasının çevresinden kıvrılan açık mavi şeritleri işaret etti.

«Şu akıntıyı anımsayacaksınız, Mr. Williams,» dedi kaptan sert bir sesle. «Geçen gün kaybettiğimiz akıntı.»

«Evet.»

«Görülüyor ki, hesapladığım alandan daha dışarıda bulunuyormuşuz. Bu nedenle şileplere rastlayamadık.»

Salonda hafif bir esinti dolaşmasına rağmen Penny bir Japon yelpazesini sallayarak serinlemeye çalışıyordu. Kaptan sözlerini sürdürdü. «Sözün kısası, bulunmayı umduğumuz yerin biraz kuzeyindeyiz şimdi.»

«Yani... biraz açıklayabilir misiniz?»

«Demek ki... şu ikinci akıntıyı görüyor musunuz.. Açık denize doğru sürükleniyoruz...»

Korku dolu bir sessizlik salonu sardı. Mutfaktaki perdeler bile kıpırdamaya başlamıştı. Phil'i ürküten Tracey'nin bu haberi sükûnetle karşılamış olmasıydı. Söylenenleri anlamaya çalışıyormuşcasına ağır ağır başını sallamıştı yalnızca.

«Anlamıyorum,» diye itiraz etti Phil. «Rüzgâr yok. Denize doğru esip uzaklaştırmıyor bizi.»

Kaptan boğazını temizledi. «Size açıklamıştım, Mr. Williams. Akıntı nehir gibidir. Üzerindeki her şeyi gittiği yönde götürür.»

«Nereye kadar götürecek bizi?»

Kaptan pergelin bir ucuyla ortak merkezli çizgilerin güneye doğru kıvrıldığı noktayı işaret etti.

«Akıntının kıvrıldığı yer iki yüz mil uzakta.»

«Tanrım, felaket bu!» diye bağırdı Phil.

«Evet, Mr. ve Mrs. Williams. Durum çok ciddi. Artık hiçbir şey olmamış gibi davranamayız.»

Phil arkasına yaslanıp buruşturduğu peçetesini yere fırlattı ve gözlerini tavana dikerek ıslık çalmaya başladı. Tracey anlamsızca başını sallıyordu. McCracken'ler konuklarının davranışlarını inceliyorlardı.

«Biliyordum,» dedi Tracey boş bir sesle. «Uyandığım anda anlamıştım bunu.»

«Pekâlâ, Tracey, sakin ol. Sakin olup kaptanın söyleyeceklerini dinlemek zorundayız. Sanırım, bu yolculuk biraz daha fazla vaktimizi alacak ve biraz daha çok çalışmak zorunda kalacağız. Hepsi bu.»

«Eşiniz haklı, Mrs. Williams,» dedi Penny. «Gerçekçi olmalıyız. Artık bir eğlence gezisi değil bu.»

Penny yelpazelenmekten vazgeçip, elleriyle yüzünü silerek titremesini kontrol etmeye çalışan Tracey'i izlemeye başlamıştı.

«Haklısınız,» diye fısıldadı genç kadın. «Eğlence değil.»

Phil aldırmıyormuş gibi davranmaya çalı-

şarak onu ersesinden öptü. Tracey kasılıp kaldı.

«Emirleriniz nedir kaptan?» diye sordu Penny.

«Birincisi, Mrs. Williams'ın hemen kamarasına dönüp biraz uyumaya çalışması. Onun yardımını da isteyeceğiz ve moralinin düzelmiş olması gerekecek.»

Phil usulca Tracey'nin bacağını okşadı.

«Ikincisiyse, kalan yiyecek ve içeceklerimizin belirli bir süre için kısıtlı program dahilinde kullanılması... Birkaç gün önce bir limana varmış olacağımızı hesaplamıştık ve yiyeceklerimizin çoğunu taze meyvayla sebzeler oluşturduğundan bozulanları atmak zorundayız, bu nedenle de kilerimiz epey boşaldı.»

«Ne kadar yiyeceğimiz kaldı?» diye sordu Tracey usulca.

«Daha önce de söylediğim gibi üç, dört günlük. Ama şimdi, daha uzun bir süre denizde kalabileceğimizi hesaba katmak zorundayız.»

McCracken ağzını açmayan Phil'e dikti gözlerini. Şemayı elledi, masaya parmaklarını vurdu ve boğazını temizledi.

«En önemli konuya gelince... yani karayla ya da diğer gemilerle temas kurma konusunda bazı fikirlerim var ama bunlar biraz hesaptan daha fazlasını gerektiriyor.»

«Aklınıza gelen bir şey mi var?» diye sordu Phil.

«Evet, Mr. Williams, emin olunca sizlere anlatacağım.»

Ani bir hareketle ayağa kalkıp haritayı katladı ve dümen dolabına gitti. Penny mutfağa gidip kalan yiyeceklerin sayımını yaptı ve birkaç günlük menüler hazırladı.

«Evet,» diye içini çekti Phil. «Sanırım başımız dertte.»

Tracey yanıtlamayınca ona dikkatle baktı. Genç kadının gözleri bir noktaya dikilmişti ve dudaklarında bilgiç bir gülüş dolaşıyordu.

«Önce fırtına ve ardından jeneratör,» dedi Tracey kahvaltıda kullandığı ölçülü sesiyle. «Sonra bataryalar ve şimdi de kaptan bulunduğumuz yeri yanlış hesaplamış.»

Phil yanıtlamadı, dikkatle onu izliyordu.

Tracey, «Eğer bir sürü hata yapan bir müdürün olsaydı, ne yapardın?» diye sordu.

Phil parmağıyla sofra örtüsünün desenlerini izledi. «Ne demek istediğini anlıyorum ama—»

«Yalnızca yanıtla. Eğer müdürünün yönetimindeki makineler bozulsaydı, yedek makinesi olmasaydı, programda nerede bulunduğunu sana doğru dürüst söyleyemeseydi, ne yapardın?»

«Çok farklı ama bu.»

«Bu konuya objektif olarak bakmaya korkuyorsun.»

«Öncelikle iş konusunda müdürlerimden daha fazla bilgim var. Onların becerikli olup

olmadıklarını, sundukları programın gerçekçiliğini ya da sorunların nerede başgöstereceğini kolayca anlayabilirim. Neyin kolay, neyin zor olduğunu bilirim. Burada her şeyi ancak Tanrı bilebilir. Tekne kullanmasını bilir misin? Bir teknedeki her şey öylesine karmakarışık ki... McCracken'in başka türlü davranmış olması gerektiğini kim söyleyebilir?»

Tracey yüksek sesle, «Phil, aslında sen de bu söylediklerine inanmıyorsun,» diye çıkıştı.

«Sesini yükseltme. Ayrıca bir savaşta birkaç ufak hatadan dolayı bir generali görevinden almazsın. Hatalar her zaman olabilir. Kötü şans denen bir şey vardır. Ya benim nasıl davranmamı isterdin? Denizin ortasında kaptanın işine son vermemi mi?» Sesini alçalttı. «İkinci kaptan geliyor. Konuyu değiştir.»

Penny onlara yaklaştı.

«Bir program hazırladım. Balık tutma ve temizlik görevlerini sıraya soktum. Moralimizi bozmadan her şeyi tertemiz tutmak bizim için iyi olur.» Listenin yazılı olduğu kâğıdı Phil'e uzatırken, «Kesin kurallar değil bunlar,» dedi gülümseyerek, «Yalnızca görevlerin anahatları. Bence böylesine daha kolay olacak.»

Phil kâğıdı dikkatle okuduktan sonra Tracey'e uzattı. «İşte. Görüyor musun? Her şey kontrol altında.»

«Evet.» Tracey'nin sesi alışılmamış derecede sakindi. «Her şey kontrol altında.»

Sabahın saat beş buçuğunda çalan zil Phil ile Tracey'yi tatlı uykularından uyandırdı. Meyva, kraker, kahve ve reçelden oluşan kahvaltılarını ettikten sonra Tracey balık iskemlesine oturdu. Oltaların ucundaki balık parçaları midesini bulandırıyordu. Çırpınan siyah bir balığı yakalayınca, hareketsizleşinceye dek en az on kez kerpetenle vurdu başına. Önceleri oltadan çıkarması için Phil'i çağırıyordu ama daha sonra üstü başı kirlenip balık kokularına alışınca aldırış etmemeye başladı. Özel kerpetenle bir defada iğneleri ağızlarından çıkarmayı öğrenmişti artık.

Phil et dolabını temizledi. Sebzelerin bir bölümü bozulmaya başlamıştı. Arka tarafını temizlemek için eğilince bozuk meyva kokusu iyice yoğunlaştı. Süngerin üzerine bolca soda döküp rafları iyice sildi. Etlerin görünüşü henüz aldırış etmemeye başladı. Özel kerpetenle bir haftalık menü asılıydı. Kalanları sayınca yedi, sekiz günden sonra aç kalacaklarını hesapladı.

Temizlik işi bitmek üzereyken tekne çanının çalındığını duydu. Önlüğünü çıkarıp ellerini kuruladı ve sabunlu suyla dolu kovayı dökmemeye dikkat ederek hızla merdivenlerden yukarı çıktı. Güvertede Tracey deniz suyuyla pantolonunu temizlemeye çabalıyordu. Elleri balık pullarından, deniz suyundan, güneş yanığından ve üç iğneli oltayla savaştan çatlamış ve berelenmişti.

«Nerede buluşacağız?» diye sordu Phil ona.

«Dümen dolabının ön tarafına bir masa kuruyor.»

Phil ile Tracey'yi henüz görmemiş olan kaptan vargücüyle çanın ipini çekiyordu. Manşetleri siyah çizgili, pirinç düğmeli beyaz bir ceket ve beyaz bir kaptan kasketi giymişti.

«İki küçük şilep görüldü,» dedi McCracken. «Anladığım kadarıyla kahve taşıyorlardı. Fişeğimize yanıt vermediler.» Sesini alçalttı. «Yalnızca bir tek fişeğimiz kaldı.»

«Fişeklerin atıldığını ben görmedim,» dedi Tracey.

«Çünkü balıkların kafasına vurarak öldürmekle meşguldün,» diye azarladı Penny.

McCracken susmalarını işaret etmek için masaya vurdu. Davranışları değişmişti. Penny bekleyişle bir iskemleye oturdu. Kaptan bir kaşını kaldırıp başını hafifçe eğerek Phil ile Tracey'ye de oturmalarını işaret etti.

«Gemilerin yolundan uzaklaşıp doğuya doğru sürüklenmeye devam ediyoruz.»

Şemanın üzerinde başka çizgiler vardı. Phil birdenbire bunların anlamını çözdü. Açık denize doğru yol aldıklarını gösteriyordu çizgiler. Ölen bir hastanın durumunu gösteren tabelâya benziyordu. Bakmaya tahammül edemeyecekti.

«Hâlâ akıntının içindeyiz,» diye devam etti kaptan. «Bundan kurtulmak zorundayız.»

«Tanrı yardımcımız olsun,» diye inledi Tracey.

McCracken masaya vurdu. «Bu tutumunuz için sizi uyarmıştım, Mrs. Williams,» dedi sertçe ve tekrar konuya döndü. «Bizi trafiğin az olduğu yerlere sürüklediği için akıntıdan kurtulmak zorundayız. Anlaşıldı mı?»

Phil başını salladı. İşaret edince Penny masa şemsiyesini ayarlayıp güneşin şemayı parlatmasını önledi.

«İki saat sonra elimize iyi bir fırsat geçecek,» diyerek şemayı işaret etti kaptan. «İşte şurada içinde bulunduğumuz akıntı geçmeyi başaramadığımız kıvrıma yaklaşıyor. Belki ikinci akıntıya girmeyi başarabiliriz. O zaman adalara yaklaşırız. Basit olarak açıklamaya çalıştım. Anlayabildiniz mi?»

«Sanırım,» dedi Phil.

«İyi. Hızlı bir yol değil. Eğlenceli sayılmaz ama karalardan uzaklarda perişan olmaktan iyidir.»

Phil ile Tracey bekliyorlardı. McCracken'lerse anlamalarını bekler gibi sessizce duruyorlardı.

«Evet ,devam edin,» dedi Phil sonunda.

«Merakınızı çeken bir şey yok mu?»

«Ne demek istediğinizi anlayamadım?»

Phil'in ahmaklığından dolayı hayal kırıklığına uğramış gibiydi kaptan. «Yelkenimiz yok.»

«Evet, biliyorum.»

«Motoru çalıştırmaya cesaret edemeyiz.»

Sessizlik. McCracken, Phil'in anlaması için bekledi. Genç adam şaşkınlıkla başını kaşıdı. «Anlamıyorum. Daha önce yaptığımız gibi tekneyi çekemeyiz.»

«Çekebiliriz. Çekeceksiniz.»

«Suyun derinliği en az yarım mil!»

«Kürek çekersiniz.»

Tracey'ye döndü Phil. Genç kadının yüzü soluk, ifadesizdi. Bir baykuş ya da sfenks gibi onu izliyordu Penny. Tracey'nin dudakları gülümser gibi sinirli bir hareketle oynadı.

«Çekemem,» dedi Phil. «Kürek çekmesini bilmiyorum.»

«Öğrenirsiniz,» diye atıldı Penny. «İhtiyaç öğretmeniniz olur.»

«Sırayla çalışacağız,» dedi McCracken.

Tracey, «Haksızlık bu,» diye mırıldandı. «Haksızlık...»

«Kaptanla ben altı saat, siz de karınızla beraber iki saat kürek çekeceksiniz. Adil bir işbölümü değil mi?» dedi Penny. «Yapacağınız en küçük yardım bile işimize yarayacaktır.»

«Bu kadar büyük bir tekne çekilmez ki!» diye itiraz etti Phil. «Kürekle çekilmez!»

«Yine aynı eski prensip,» dedi McCracken. «Tekne yatay olarak suyun üzerinden kayar. Eğer bir römorkör **Queen Mary** transatlantiğini çekebilirse, biz de **Penny Dreadful**'u hareket ettirebiliriz.»

«Daha önce de yapmış mıydınız bunu?» diye sordu Phil.

Garip bir sessizlik oldu.

«Bir zamanlar çekmiştim. Prensipler hiç değişmez.»

«Ritmi bulduktan sonra,» diye ekledi Penny. «Kürek çekmek mekanikleşir.»

Tracey atıldı. «Cezalandırılmak gibi bir şey!»

«Elbette değil,» dedi Penny. «Niçin cezalandırılasınız? Ne hata yaptınız ki?»

«Eğer başka bir yol olsaydı,» diye başladı kaptan. «Ama—»

«Pekâlâ, Allah kahretsin!» diye bağırdı Phil. «Çekeceğiz!»

Dayanılmaz bir sessizlik... Gerginlik azaldı. McCracken'ler dikkatle Tracey'ye baktılar. Kâğıt bir peçeteyi yırtıyordu genç kadın. Hareket eden dudaklarından hiçbir ses çıkmıyordu.

9

Dingiden tekneye doğru uzanan on metrelik ipe bakarak küreğini kaldırıp dikkatle suya daldırdı Phil. Tracey de onu izledi. Kürekleri birkaç kez suya dalıp çıktıktan sonra ip iyiçe gerildi ama beyaz teknede hiçbir kıpırdama görülmüyordu.

«Küreğine dikkat et,» dedi Phil. «Yukarı aşağı oynatacaksın.»

Kürekler on iki kez suya dalıp çıktıktan sonra yer değiştirdiler. On metre geriden izliyordu onları **Penny Dreadful**; boş lumbozları acımasız gözler gibi güneşte parlıyorlardı. Bir süre sonra Tracey'nin elleri kanadı ve Phil gömleğini çıkarıp ellerine sardı. Yine küreği birkaç kez çektikten sonra sırtının ağrısını hafifletmek için yan oturmaya başlamıştı ki, kaptan sağa doğru düzelmelerini işaret etti. Biraz durup bacaklarını ovaladılar. Küreği her çekiş-

te, solukları kesik kesik çıkmaya başlamıştı.

«Ellerimdeki... tuz...» diye inledi Tracey. «Yakıyor...»

«Gömleğime sil ellerini.»

«Oh Phil, çok kötü yakıyor.»

«Pekâlâ geri dönelim. Ciddi söylüyorum.»

«Hayır. Çok kızarlar bize. Birazcık daha...»

«Hayatım—»

«Gerçekten istiyorum. Çekmek zorundayız.»

Yirmi defadan sonra kürekler mekanik bir şekilde suya dalıp çıkmaya başlamıştı. Bitkinlikle durakladılar. **Penny Dreadful** güçsüzlükleriyle alay edercesine bakıyordu onlara.

«Ritmimiz yanlış,» dedi Phil. «Baştan başlayalım.»

Kürekleri suya daldırdılar ve ağır ağır çektiler. Phil sırt ağrılarına sövüyordu. Tracey'nin Meryem Ana'ya yakardığını duydu ama başını çevirince genç kadın konuşmadı.

Bir süre sonra McCracken teknenin burnunda göründü ve sarı bir bezi yukarı aşağı sallamaya başladı.

«Bunun anlamı ne?» diye sordu Phil.

«Bizi geri çağırıyor. Saatimiz doldu! İki saat! Görevimizi yaptık!»

Phil ona döndü. «Pek kötü sayılmazdı. Ellerin nasıl?»

«Valizimde bir krem var.»

«Görüyor musun, kendi ağırlığını çekmek deyiminin nereden kaynaklandığını öğrendik.»

Phil ipe asılıp dingiyi tekneye yaklaştırdı. Kürek çektikleri sürece deniz değişik kişiliklere bürünmüştü: İyimser, umursamaz, hayranlık uyandırıcı ama onlara yakın... Şimdiyse daha dostça görünüyordu. Hepsi hayal gücümüzün oyunları, diye düşündü Phil.

Merdiveni tırmanırlarken kasları yorgunluktan titriyordu.

«Nasıl gittik?» diye sordu Phil.

«İyi kürek çekmek epey deneme ister,» dedi kaptan.

«Biraz dinlenince kendinizi daha iyi hissedersiniz,» diye ekledi Penny.

Phil'in ellerinde bir kadeh şarap belirdi. McCracken'ler Tracey'yi bir şezlonga oturttular. Her şey bir film gibi geliyordu genç adama.

«Ben iyiyim,» diye itiraz etti Tracey gereğinden fazla yüksek sesle. «Yalnızca gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyor.»

Kaptan kamaralarına dönmelerini istedi. Masanın üzerinde temiz havlular ve sandviçler onları bekliyordu. Son kırıntısına kadar yedikten sonra giysilerini çıkarmadan yatağa uzanıp kaderlerini yüksek otoriteye teslim etmişlerin huzuru içinde uykuya daldılar.

Tracey yatağın içinde doğruldu. Çanın metalik sesi kamaranın karanlığında yankılanıyordu.

«Larry korkuyorum... bu ses nedir?»

Phil ayağa fırladı ve tekrar yatağın kena-

rına oturdu. Elleriyle saçlarını düzeltirken bedeninin kurşun gibi ağırlaştığını hissediyordu. Uzun uzun esnedi. Çan sinirlerini geren bir sesle yeniden çaldı.

«Tanrım,» diye mırıldandı genç adam kulaklarını örterek.

«Kalkmamız gerekiyor,» diye fısıldadı Tracey. «Yine kürek çekeceğiz.»

«Hayır çekemem. Halim yok. Kaptana hasta olduğumu söyle.»

Tracey kolunu tutup sarstı. Ağrı bir örümcek gibi omzunu sardı. Usulca elini tuttu.

«Kötü bir düş gördün değil mi?» diye sordu anlayışla.

«Ben... ben anımsamıyorum.»

«Bana Larry dedin.»

«Öyle mi?»

«Önemli değil. Haydi giyinelim.»

Karanlıkta giyinmeye çalıştılar. Phil genç kadının kazağını başından geçirdi ve ayakkabılarını giymesine yardım etti. Karanlık koridorda sendeleyerek yürüdüler. Çok uzaklardan, McCracken'lerin kamarasından gölge yaratmayan kısık bir ışık geliyordu. Güvertede kaptanla karısı masanın başında onları bekliyordu. Ufak lambanın ışığında şarap şişeleri parlıyordu.

«Ölü gibi uyudunuz,» dedi Penny.

«Ölü gibiyim zaten,» diye yanıtladı Phil.

Tracey bacaklarının kasılmasını önleyemiyordu bir türlü.

«Çok iyi yol aldınız kaptan,» dedi Penny.

«Gerçekten,» diye onayladı kaptan. «Meksika'ya dek gitmek istedim!»

«Kanına işliyor insanın. Sonsuza dek kürek çekeceğinize inanmaya başlıyorsunuz.»

Tracey şarabını yudumladı ve alkol vücuduna yayılınca bacakları gevşedi.

Penny, «Ya güneşin batışı.» dedi Phil'e dönerek. «Göze turuncu bayraklar yayarak battı âdeta.»

«Ve de fırtınalar,» diye ekledi kaptan servis tabağını ona uzatarak.»

«Hayal etmeye çalışın.» Penny'nin gözleri parlıyordu. «Güneş batarken kuzey ufkunda bir dizi siyah bulut vardı ve hepsinden şimşekler saçılıyordu. Bembeyaz ışıklar. Tarif etmek olanaksız.»

«Bazen hava çok süratli ısınır ve denize itilince yükselmeye başlar,» diye açıkladı kaptan. «Ve eğer geri itilirse, çok çabuk soğur ve bu karakteristik siyah bulutlarla şimşekleri görürsünüz.»

«Bizim gördüklerimizden daha iyi,» dedi Phil. «Dümdüz, sıcak bir sonsuzluk.»

Penny salçalı domuz yemeğini tabaklarına dağıttı. Ekmeğin kenarları sertleşmiş, tereyağ bozulmuştu. Ama meyvalar henüz tazeydi. Şarap tatlı bir sarhoşluk veriyordu.

«Bu kadar hızlı içmeyin, Mr. Williams, uyuyacaksınız,» diye güldü Penny. Yüzü lambanın ışığında parlıyordu. Kürek çekmenin bedensel

yorgunluğu güneş yanığı teninin altından bile farkedilen canlı bir pembelik vermişti kadının yüzüne.

«Teknenin burnuna yerleştirdiğimiz alkol lambasıyla ipin yönünü ayarlayabilirsiniz,» dedi kaptan. «Sakın korkmayın.»

Penny atıldı. «Ve can yeleklerini giyeceğinize söz vermelisiniz.»

«Bir de düdük var,» diyerek Phil'in boynuna ucundan parlak bir düdük sarkan kordonu taktı kaptan. «Eğer suya düşerseniz ya da herhangi bir şekilde yardıma ihtiyacınız olursa bize bildirin.»

«Yarın yine uzun bir gün olacak,» dedi Penny. «Gücümüzü toplamak zorundayız. Onun için yatıp uyuyacağız.»

«Sizi suçlayamam,» dedi Phil. «Altı saat kürek çekmek. Tanrım!»

Aceleyle bir kadeh beyaz şarap daha içtikten sonra kaptan konuklarının dingiye binmesine yardım etti. Can yeleklerinin sıkıca bağlanmış olmalarına dikkat etti. Karanlığa doğru ilerlerlerken, merdivende duran kaptanı hayal meyal görebiliyorlardı. Kaptan pusulasını kontrol edip seslendi.

«Teknenin burnu tam rotasında! İpi gergin tutup yola çıkın!»

«Burnumun ucunu bile göremiyorum!» diye yanıtladı Phil.

Sessizce asıldılar küreklere. Okyanusun bitiş noktası yoktu. Ufuk hattı görülmüyordu.

Yalnızca en yakındaki dalgalar seçilebiliyordu. On metre arkalarında, sudan beş metre kadar yüksekte bir tek alkol lambası geceyi aydınlatmaya yetmiyordu. Kürekleri suya girerken çıkardığı ses ve sırtlarında dolaşan ağrı onları ürkütüyordu. Ağrı okyanusun gerçeklerini bir kez daha kanıtlayıp korkularını arttırmıştı.

«McCracken'ler bundan zevk alıyor,» diye mırıldandı Tracey.

«Kürek çekerken konuşamam!»

«Onları hiç bu kadar mutlu görmemiştik değil mi?»

Phil yanıtlamadı. Tracey dişlerini gıcırdattı. Ensesinden fışkıran soğuk terler saçlarını ıslatıyordu. Dudakları tuz içinde kalmıştı. Altlarında karanlık dalgalanıyordu.

«Sola dön,» dedi Tracey.

Yarım saat sonra küreklerin sesi ritmini yitirmişti. Dinlendiler. Deniz son derece sessizdi.

«Haydi!» dedi Tracey kısaca.

Phil bir ses duyduğunu sandı. Tracey'nin küreği suya dalmıştı. Yine başladılar kürek çekmeye. Bir süre sonra taze bir rüzgâr onları serinletti. Giysileri, saçları çiğle kaplanmıştı. Tracey ellerini genç adamın mendiline kuruladı.

«Devam edemeyeceğim,» diye inleyerek oturduğu yere çöktü.

«Pekâlâ. Yeter. Elimizden geleni yaptık.»

Phil genç kadının dinginin arkasına geçmesine yardım etti. Solukları biraz olsun düzene

girmişti. Ellerindeki su toplamış olan kabarcıklar patlamış kanıyordu. Phil onun küreğini de eline alıp dingiyi tekrar **Penny Dreadful'un** burnuna getirdi.

«Tek başına kürek çekmemelisin,» diye karşı koydu Tracey.

«Olduğun yerde kal. Eğer kaptan yapabiliyorsa, ben de yaparım.»

İki küreği birden idare edemiyordu. Önce birini, sonra diğerini çekmeyi denedi. Dingi iki yana sallandı ama ilerlemedi. Kollarında güç kalmamıştı. Düdüğü çaldı ama ses çıkmadı.

«Allah kahretsin!» diye bağırıp tekrar kürekler asıldı.

Biraz sonra dayanılmaz bir ağrı boynuna doğru yükseldi. Phil ipi yakalayıp dikkatle dingiyi tekneye doğru çekti. Beş dakika kadar dinlenip yukarı çıktılar. McCracken onları güvertede bekliyordu.

«Bir saat on beş dakika.» dedi kaptan. «İyi. Çok iyi.»

«Düdüğünüz çalmıyor!»

McCracken düdüğü alıp üfledi. Tiz bir ses hepsini yerinden sıçrattı. «Kuvvetli üflemeniz gerek.» Phil acıyla inledi. «Çabuk kendinize gelirsiniz. Şimdilik bedeniniz size yeter artık demiş. Sözünü dinlemelisiniz.»

«Kolumu bile kaldıramıyorum.»

«Size biçilen değere göre, çok başarılısınız, Mr. Williams.»

Phil, Tracey'nin omuzlarına bir battaniye sardı ve kaptanın yardımıyla merdivenden aşağıya indirdi. Salonda iki lamba yanıyordu.

«Çok acıktım,» diye mırıldandı genç kadın. «Bir sandviç yeme olanağım var mı?»

McCracken saatine baktı. «Yalnızca dört saat sonra kahvaltı edeceğiz. Programımızdan sapmamak daha iyi olur.»

Yatağa girince Phil, Tracey'nin bacaklarını gerip gevşeterek masaj yaptı, sırtını ovdu. Ve uyumasına yardımcı olacağını umarak bir soğuk algınlığı kapsülü uzattı.

«Uyku haplarım var,» dedi Tracey.

«Var mı?»

«Seninle buluşmaya gelmeden önce çok sinirliydim. Yardımcı olacaklarını düşündüm.»

«Neredeler?»

«Valizimde.»

Phil bir hapı ikiye kesip bir bardak suyla birlikte yatağa getirdi. Titreyen elleriyle tuttu bardağı genç kadın. Gözleri yaşlarla dolmuştu. «Oh Phil, acaba eve gidebilecek miyiz?»

«Elbette gideceğiz. Birkaç gün sonra Nassau'da bu olayları anımsayıp kahkahalarla güleceğiz.»

Phil'in yardımıyla soyundu Tracey ve çarşafların arasına girdiler. Uyku ilacının etkisiyle gevşerken solukları düzene girdi. Alnına bir sıcaklık yayıldı genç kadının. Ağrıyan omzuna dikkat ederek başını Phil'in göğsüne yasladı.

«Seviş benimle,» diye fısıldadı.

Phil garip bir düşte gibi, yorgunluk ve sancıdan her yanı titreyerek, başı siyah okyanusun tadıyla dönerek ona sarıldı ve derin bir uykuya daldılar.

Uyandıkları zaman Phil nedenini bilmediği bir utanç duygusuna kapılmıştı. Tracey ise aldığı ilaca rağmen iyi uyuyamamıştı. Süngerle silinip giyindiler.

Salona günün ilk ışıkları doluyordu. Sıcak et suyu dolu kasenin yanına kızarmış ekmekler yığılmıştı. McCracken sert kolalı beyaz kaptan gömleği ve şapkasıyla masada oturuyordu. Eliyle oturmalarını işaret etti.

«Bu sabah nasılsınız, Mrs. Williams?»

«Sanırım iyiyim,» dedi genç kadın isteksizce.

«Ya siz, Mr. Williams?»

«Her tarafım ağrıyor.»

McCracken güldü. «Geçecek. Yıllardır uyuyan kaslarınız harekete geçti o kadar.» Gülüşü uçtu dudaklarından. «İkinci kaptan şemaları getirecek aşağıya. Kahvaltıdan sonra durumu size açıklayacağız.»

Kahvaltıdan sonra bile Phil ile Tracey'nin karnı açtı. Penny dümen dolabından birkaç sayfa not kâğıdıyla rulo halindeki şemayı getirdi.

«Tayfalar hazır, dedi kaptan, karısı tabakları toplayıp örtünün üstündeki kırıntıları avucuna doldurup lumbozdan dışarı serperken. «Su konusunda çok dikkatli davranacağız,» di-

ye devam etti. «Şimdiye dek sabahları temiz suyla banyo yapıyorduk. Artık bu lüksten vazgeçmek zorundayız.»

«Pekâlâ,» dedi Phil.

«İkinci kaptan kalan domuz etini ve balıkları saklayabilmek için kurutuyor. Kürek çekmeniz sona erince bunun nasıl yapılacağını Mrs. Williams'a öğretecek... Üçüncü konu yolla ilgili. Oldukça iyi yol aldık. Cesaret vermek isterim ama işin doğrusu henüz akıntıdan kurtulmuş değiliz.»

Phil ani bir karamsarlıkla sordu. «Daha ne kadar kürek çekeceğiz?»

«Dört mil. Uzun bir mesafe, biliyorum. Ne var ki, yanımızdaki akıntıdan uzaklaşarak kıvrımın etrafını dönüyoruz.»

«Tanrım!» diye içini çekti Tracey.

McCracken şemanın üzerindeki üçüncü daireyi işaret etti. Ağır ağır gidişlerini gösteren daireler kuzeydoğuya doğru yol aldıklarını belirtiyordu.

«Elinizden geleni yapar mısınız?» diye sordu McCracken.

«Deneriz.»

«İyi. Haydi başlayalım.»

Güverteye çıkınca sabah sıcaklığı tenlerini yaladı. Denizi görmekten bile nefret eder olmuştu genç adam. Sonsuz parlak yüzey güneşi yansıtıyordu. Gözlerini acıyla kıstı. Daha şimdiden dudakları ve boğazı kurumuştu.

«İşte size bir termos dolusu su,» dedi kaptan. «Ve bandajlar. Sanırım kendiniz kullanabilirsiniz. Su toplayan noktacıkların patlamasına izin vermeyin.»

Merdivenden aşağıya indiler. Tracey'nin bantlı elleri küreklere değince bilinçsiz bir çığlık yükseldi dudaklarından. Phil dingiyi **Penny Dreadful**'dan uzaklaştırdı.

Sıcak hava ciltlerini kurutmuş, ellerinin üstünde ve küçük sandalın dibine dayalı ayaklarında kabarcıklar belirmeye başlamıştı. Yakıcı ter gözlerine doluyordu.

«Yalnızca yirmi beş kez çekebildik,» dedi Phil.

«Biliyorum ama bittim artık. Çok açım. Öleceğim neredeyse.»

Biraz dinlendiler. Phil'in uzattığı termosdan su içti genç kadın. Bacakları kendinin değil gibiydi. Yine de uzanıp küreği tuttu.

«Devam etmek zorundayız,» dedi acıklı bir sesle.

On iki çekiş sonra küreği suya düştü. Phil aceleyle yakaladı. Ağlamaya başladı Tracey.

«Niçin kürek çekemiyorum? Niçin bu kadar güçsüzüm?»

«Bu işler için yaratılmadın. Hiç kimse yaratılmadı. Haydi geri dönelim.»

Merdiveni tırmanırlarken McCracken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Saatine bakıp cebine koydu ama bir şey söylemedi.

«Sanırım kürek çekme konusu artık karım için kapandı,» diye fısıldadı Phil.

Kaptan elini onun omzuna attı.

«Bunu daha sonra tartışırız. Sırtına ve bacaklarına sıcak kompresler koyun. Kaslarının sertleşmesini önleyin.»

Tracey uyuyunca Phil et dolabına gidip bir greyfurtla ufak bir dilim domuz rostosu alarak kamaraya döndü. Kapı açıldığı anda uyuyan Tracey'ye yedirdi bunları. Sonra ıslak bezle ensesini, kollarını silip gözlerini öptü.

«Dinlen.» dedi usulca. «Artık kürek çekmek yok.»

Tracey anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak yan döndü ve kollarını Phil'in kucağına uzatıp uykuya daldı.

Phil güverteye çıkıp domuz etiyle balıkları kesip tuzlayarak güneşe asmaya çalıştı. Güneş kavuruyor, tuzlu su ellerini yakıyordu. **Penny Dreadful**'un önünde parlak güneşe karşı kara siluetler gibi McCracken'ler kürek çekiyorlardı.

Çaresizlik genç adamı sarsmıştı. Şimdiye dek hiç böyle hissetmemişti kendini. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Gelecekleri artık önemini yitirmişti. Sonsuzluk deniz tuzu kadar umursamazcasına açılmıştı önlerine.

Altı saat sonra McCracken ter içinde tırmandı merdiveni. Deniz suyuyla yıkanıp kurulandı ve beyaz gömleğini giydi. Soylu, resmi bir görünüşü vardı.

«Nasıl gidiyor, Mr. Williams?»

«Pis bir iş.»

«On büyük fileto. İyi çalışmışsınız. Uzun süre dayanırlar.»

«Bir daha balık görmek istemiyorum.»

McCracken dümen dolabına girip pirinç aletlerini eline aldı. Tam bir kaptan gibi, diye geçirdi Phil içinden, yalnızca pantolonu beyaz değil açık mavi.

Akşam yemeği için Tracey kolları kırmalarla süslü açık pembe bir bluz giyip boynuna desenli bir ipek eşarp bağlamıştı. Yorgun görünüyordu ama cildi eski tazeliğine kavuşmuş gibiydi.

Kirazla greyfurt dağıtan Penny belli belirsiz suçlayıcı bir bakışla Phil'e baktı.

«Yiyeceklerin bölüştürülmesi konusu önemsenmeyecek bir konu değildir.»

Batı ufkunda beliren minik bulutlar güneşin son ışıklarıyla turuncuya dönüşmeye başlamıştı.

«Mrs. Williams,» dedi kaptan birdenbire. «Anladığımıza göre artık kürek çekmeyecekmişsiniz.»

«Evet doğru,» dedi Phil.

«Bunu halletmek mümkün. Eğer Mr. Williams bizlerle beraber üçer saat kürek çekmeye razı olursa tabii...»

«Elimden geleni yaparım, kaptan.»

McCracken bir an düşündü ve tekrar tabağındaki domuz rostosuna döndü. Tatlı soslu, kurumuş bir etti. Bayatlayan ekmeği kızartmak

zorunda kalmışlardı. Kırmızı şarap henüz bozulmamıştı ama eski tadı yoktu.

«Karnınızı doyurun, Mr. Williams,» dedi kaptan.

Yüz ifadesi hoşnutsuzluğunu açıklarken tabağındakileri yemeğe zorladı kendini Phil. Penny bunu farketmişti.

«Artık yemekleri zevk için değil, yalnızca vücudun gücünü yitirmemesi için yiyoruz.»

«Bundan sonra durumlar farklı olacak,» diye ekledi kaptan.

Elinde çatalıyla durakladı Phil.

«Bir daha söyleyin.»

«Farklı,» dedi Penny hemen. «Özellikle çalışanlar için.»

Phil çatalını bıraktı. «Hâlâ anlayamadım.»

McCracken öne eğilip gözlerinin içine baktı. «Anlamak çok kolay, Mr. Williams. Kürek çekenler su kaybeder. Suya ihtiyaçları vardır. Aşırı kalori harcarlar. Balık, et, meyva yemek zorundadırlar. Kamaranın serinliğinde yatanlarsa enerjilerini muhafaza ediyorlardır.»

«Çalışmadığım için beni cezalandırabileceğinizi sanmıyorum,» dedi Tracey titrek bir sesle.

«Kimse kimseyi cezalandırmıyor, Mrs. Williams,» dedi Penny. «Biz—»

McCracken elini koyup onu susturdu. «İdareli davranmanın bir yolu bu. Yoksa bu akıntıdan kurtulamayız.»

Phil lokmasını çiğnemeyi bırakıp sordu.

«Yani çalışmadığı takdirde karımın aç bırakılacağını mı söylüyorsunuz?»

McCracken bakışlarını Phil ile Tracey üzerinde dolaştırıp yanıtladı. «Elbette hayır, Mr. Williams. Karınız açlıktan ölmeyecek. Yalnızca harcadığı enerji kadar besin alacak.»

«Pek kötü olmayacak,» diye teselli etti Penny. «İştahı nasıl olsa bizim kadar açılmaz.»

Phil ile Tracey bakıştılar ama yanıtlamadılar. Kaptan bunu onaylama anlamına aldı.

«Aynı fikirde olduğumuza sevindim,» dedi neşeyle.

Yemekten sonra kimse yerinden kalkmadı. Yetersiz yemeğin artıklarıyla dolu tabaklar lambanın ışığında parlıyordu. Salon sessiz ve dinlendiriciydi. Phil yorgun bedenini hareket ettirmek istemiyordu. Gözleri denizin ortasında bir noktaya takılmıştı. McCracken denizin içindeki yaşamdan söz etti birkaç dakika.

«Hayret edilecek gibi, değil mi?» dedi Penny. «Bir tahta parçası gibi suyun üstünde duruyoruz. Görünürde bir kara parçası bile yok. Tıpkı küçücük deniz yaratıkları gibi.»

«Bir fark var. Kendi enerjimizi yaratmak yeteneğinden yoksunuz. Deniz ve boşalmakta olan kilerimiz bunu sağlamak zorunda.» McCracken, Phil'e döndü. «Ne dersiniz, Mr. Williams? Gerçek hangisi? Buradaki koşullar mı? Yoksa New York'da deri manto satmak mı?»

«Bana her şey gerçekdışı gibi geliyor,» diye homurdandı genç adam.

McCracken bu yanıtı kabul edercesine gülümsedi. Tracey dudaklarını ısırarak elindeki dergiyi okuyormuş gibi davrandı.

Daha sonra yalnız kaldıkları zaman Tracey sinirle Phil'e döndü. «Karnım o kadar aç ki, bayılacağım.»

«Sakin ol. Yatağa gittikleri zaman sana bir şeyler getiririm.»

Dışardan suya düşen bir şeyin sesi geldi ve çürümüş meyva kokusu salona doldu.

«Meyvaların sonu geldi,» dedi Phil denize düşenlere bakarak.

McCracken bir battaniyeye sarılmış dümen dolabında uyuyordu. Son yaptığı hesaplar yanı başındaki masanın üzerindeydi. Penny et dolabını temizledikten sonra konuklarına iyi geceler diledi.

Tracey kamaraya gidince, Phil et dolabını açıp birkaç domates, bir parça havuçlu kek ve bir dilim balık alıp bir havlunun üzerinde genç kadına uzattı.

Sabahleyin kahvaltıda balık ve havuçlu kek yediler. «Domateslerin çoğunu ve tuzlanmış balıkların bir bölümünü atmak zorunda kaldık,» dedi Penny iki erkekle kendi tabağına bolca balık koyarken. Masanın ortasında tekrar ısıtılmış bir tencere balık türlüsü duruyordu.

Tracey tabağındaki sütsüz yulaf ezmesini, kızarmış ekmekleri ve ince jambon dilimini yemeye çalıştı.

Phil yeniden çorba, kraker ve beyaz şarap aldı kendine. McCracken'in güneşten yanmış güçlü kolları masaya dayanmıştı, gözlerinde çeliği andıran bir pırıltıyla Phil'in yemeğini bitirmesini bekliyordu.

«Yiyecek bölüşümü konusunda sorunuz var mı?»

«Hayır,» dedi Phil. «Olmalı mıydı?»

«Adil bir davranış değil mi?»

«Mantığa uygun.»

«İyi. Öyleyse bu konuyu bir daha açmayacağız.»

Kalın bir sessizlik bulutu altında yemeklerini bitirdiler. McCracken'le beraber kürek çekme sırası Phil'deydi. Tracey tabakları yıkadı. Orta banyonun deliğinden kötü kokulu bir su sızıyordu. Yağlı pisliğin kokusu salonu sarmaya başlamıştı.

«Batıyoruz!» diye haykırdı genç kadın kollarını sallayarak.

Penny uyuduğu şezlongtan kalktı.

«Aman Tanrım, Mrs. Williams sakinleşin! Ne oldu?»

«Su... banyoda... zeminden geliyor!»

«Zeminden mi yükseliyor?» Penny'nin yüz ifadesi değişmişti. «Duş mu yaptınız?»

«Hayır. Öteki banyoda... salonun yanında... kimse kullanmıyor...»

Penny koridora inip banyoya gitti. Mavi fayans zeminde ufak bir birikinti vardı.

«Sintine suyu. Bunun olacağını biliyordum.»

«Batmıyor muyuz?»

«Hayır. Gövdenin en alt noktasında su toplanır ve elektrikli pompalar bunu dışarı atar. Ama ne yazık ki, şimdi elektiriğimiz yok.»

«Öyleyse batacağız!»

«Hayır. Suyun birikeceği kadar büyük bir yer yok. Tek mesele çıkan suyun kokusu.»

Penny su birinkintisine yaklaşıp birkaç dakika düşünceyle inceledi. «Görevlerimize bunu da eklemek zorundayız. Suyu dışarı atacağız.»

Penny'nin yerdeki kapağı açıp bir kovayı suyla doldurarak dökmek için yukarı çıkışını izledi Tracey ve o yokken aceleyle et dolabını açıp iki parça tuzlanmamış balıkla bir avuç dolusu tuzlu kraker yedi.

Şimdi kürek çekme sırası McCracken'le karısındaydı. Phil boynunu ovuşturarak rahatsız bir uykuya dalmıştı. Tracey artık öykülerini ezbere bildiği dergilere bakıyordu. Kaptanın masasına yaklaşıp bir süre aletlerle haritaları inceledi, sonra yeniden salona dönüp Phil'in uyanmasını beklemeye başladı.

«Yiyecek mi çaldın?» diye sordu Phil uykulu gözlerini ovuşturarak.

«Hayır. Niçin?»

«Et dolabının üstünde bir asma kilit var.»

«Anlamıyorum. Niçin yapsınlar bunu?»

McCracken'ler döndüğü zaman Tracey endişeliydi. Canlıların dünyasından gitgide uzak-

laştığını hissediyordu. Günaha girdiği için yalnız bırakılmıştı.

Akşam yemeğinde Tracey soslu taze fasulye, ufak bir parça domuz rostosu ve sıcak çayla yetinmek zorunda kaldı. Yemekten sonra Phil kaptanla beraber dümen dolabındaki şemaları inceledi. Akıntının güney sınırındaydılar. Bir gün sonra durgun sulara sürükleneceklerdi. Phil'in alnı iri parçalar halinde soyuluyordu. McCracken geceleyin kürek çekmelerine gerek olmadığına karar verdi. Demir atıldı.

Uzun gece boyunca Phil ile Tracey kâğıt oynadılar. Genç kadının kâğıtlara dikkat edecek hali yoktu. Masanın altından Phil usulca ağrıyan bacaklarını ovdu. Midesi gurulduyordu. Yerinden kalkıp güverteye çıktı.

Geçecek uçakları bekleyerek güvertede dolaştı bir süre. Sessizlik onunla alay eder gibiydi. Phil yanına geldi.

«Haydi yatağa gel,» diye fısıldadı kulağına.

Ama Tracey uyuyamadı. Yatağın içinde dimdik oturup bayrak direğinden denize inen zincirin sesini dinledi. Sessizliği bozacak ne bir dalga, ne bir martı, ne de bir radyo vardı.

«Sınanıyoruz,» dedi Tracey. «Yaptıklarımızdan dolayı.»

Phil uzanıp lambanın ışığını yükseltti. Genç kadının gergin yüzü bembeyazdı. Gözlerinde garip bir siyahlık vardı.

«Biliyor musun?» dedi Phil. «Karnın aç. Tek derdin bu.»

«Phil, ben... ben yiyecek çaldım. Dayanamadım...»

Phil güldü. «Anlamıştım zaten.»

«Burası cehennemde yaşamak gibi,» diye fısıldadı genç kadın.

«Sen kal burada. Yiyecek bir şeyler getiririm.»

«Hayır... olmaz...»

«Niçin? Bir şey yapacak değiller ki.»

«Korkuyorum.»

«Neden? Sakin ol. Hemen dönerim.»

Phil koridora çıktı. Bir tek ışık yoktu. Sintine suyunun iç bulandıran kokusu burnuna geldi. Salondan geçerken bacağını masaya çarptı. Sonunda söverek kapıyı buldu. Yukarda yıldızlar parlıyordu.

Et dolabının kapağına şifreli bir kilit asılmıştı. Phil sıkıca çekerek açmayı denedi ama olmadı. Kaptanla karısının gelip gelmediklerini anlamak için bir süre etrafı dinleyip mutfağa girip bir bıçak aldı.

«Ulu Tanrım,» diye yakardı. «Açıl lütfen.»

Tekrar çekmeceye bakıp içinde çeşitli bıçakların yanı sıra bir de küçük eğe bulunan çakıyı aldı. Eğelenen kilit kolayca açıldı ve genç adam dolaba uzanıp bir tabak kekle iki salatalık aldı.

«Sana bir kilit borcum var, kaptan Jack,» diye fısıldadı Phil.

Tracey kekle bir salatalığı yiyip diğerini geceliklerinin altına sakladı. Phil üstüne dökülmüş olan kırıntıları dudaklarıyla toplayıp göğüslerini öptü.

«Lütfen,» dedi genç kadın. «Hayır... ben hiç—»

Arzuyla dudaklarından öptü Phil ve öpücükleri tüm vücuduna yayıldı. Kısa bir sevişmeyle doyuma ulaşıp yan yana uzandılar.

Tracey onun ıslak saçlarını okşayarak sordu. «Ben kötü bir kız mıyım?»

«Hayır. Elbette hayır.»

«Ama yaptıklarımıza bak. Niçin bundan hoşlanıyorum? Bu kötü değil mi?»

«Şişşş!»

«Sarıl bana, Phil. Seninle sonsuza dek uyumak istiyorum.»

Karanlığın içinde birbirlerine sarıldılar. Güneş doğarken çan çaldı. Phil kafasına yumruk indirilmiş gibi hissediyordu kendini.

«Kapıyı vurmasını tercih ederdim,» diye mırıldandı genç adam uykulu bir sesle.

Kahvaltı kıç salonda hazırlanmıştı. Dört fincandan kahve dumanları yükseliyordu. Beyaz örtünün üzerindeki üç ayaklı mihalenin üstünde pırıl pırıl parlayan bir tencere vardı. Kızarmış patatesler ve kuru yulaf ezmesi onları bekliyordu. Üç uzun bardağa greyfurt suyu doldurulmuştu. McCracken patatesleri tabaklara dağıtıyordu. Kemerinde **38'lik bir tabanca** vardı.

10

McCracken tabaklardaki patateslere göre tuzu dağıttı. Nemlilik günden güne arttığı için her tabağın yanına küçük bir yelpaze konmuştu. Tracey sesini çıkarmadan kendisine ayrılan az miktarda patatesleri yerken bir yandan da yelpazeleniyordu. Phil yan gözle kaptanın kemerine baktı. Siyah parlak tabanca, küçük kumaştan bir kılıfın içindeydi.

«Neler kaldığını görüyorsunuz,» dedi kaptan sözcüklerin üzerine basa basa. «Biraz patates, içecek bir şeyler... durumu iyice anlayamadınız galiba, Mr. Williams.»

«Ben—»

«Kilerin soyulması sona ermeli.»

Söylenecek çok şey vardı ama düşünürken bile fazlasıyla bencilce olduğuna karar verdi genç adam. McCracken duygularını açıklamak için ellerini iki yana açarken neredeyse meyva

suyu bardağını devirecekti.

«Aslında durumumuz çok kötü. Bunu kavrayamadınız mı? Elbette teknemiz sağlam ama her gün denize dayanıklılık sınavları veriyor. Kaptan olarak ben, sahile ulaşabilmek için neler yapabileceğimizi bulmak için beynimi zorluyorum. Ve ancak koyduğum kurallara uyarsanız fabrikanızı bir daha görebileceksiniz, Mr. Williams.»

«Elbette ben—»

«Kısaca diyebiliriz ki, bir teknede ancak bir tek beyin olabilir. Daha tecrübeli daha bilgiliyim. Bir emir verdiğim zaman bunun bir tek amacı var: Sahile ulaşabilmek. Eminim bunu anlayabilirsiniz.»

McCracken kendinden geçmiş gibi sürdürüyordu söylevini.

«Bir eğlence gezisi için para ödemiş müşteriler değilsiniz artık. Fırtına ve bataryaların paslanması her şeyi değiştirdi. Görevleri ve sorumlulukları olan tayfalarsınız. Her şeyi anlamanız değil, her emre boyun eğmeniz gereklidir. Eğer kurallar olmazsa, aksi yönlere çeken dört ata döneriz.»

McCracken birdenbire susup öne eğildi ve Phil'in gözlerinin içine baktı.

«Onaylıyor musunuz, Mr. Williams?»

Phil başını salladı.

«Ancak böyle kurtulabiliriz.»

«Açlığa yenik düşmüştük.»

«Açlık! Açlığın ne olduğunu bilmiyorsunuz!

Güçlü adamları bile çılgına çevirir! Bu nedenle yiyecekleri kısıtlı dağıtıyoruz, Mr. Williams.»

McCracken tekrar arkasına yaslanıp son kalan patatesleri bolca tuzlayıp ağzına attı. Biberliğin kapağı düşmüştü. Tracey tabağındaki biberleri bıçağıyla sıyırırken bir aksırık krizine tutuldu. Phil tabağındaki patatesleri çatalına doldurdu. McCracken gözucuyla genç adamın açlığını inceliyordu.

«Bu nedenle,» diye yineledi. «Yiyecekleri kısıtlı olarak dağıtıyoruz.»

Phil utançla askerlik günlerindeki emirleri anımsadı. Düşman kurşunlarıyla ölmek fikri çok uzaklarda olduğundan kurtulma kavramı soyuttu. Yaralanmamış, ölümcül hastalığa tutulmamış ya da bedensel felaketler geçirmemiş herkes gibi, Phil de kendi ölümlülüğünü kavrayamıyordu. Ama yine de otorite fikrini isteksizce de olsa kabul etti.

«Şimdilik bu kadar mı?» diye sordu utancını ve sıkıntısını gizlemeden.

McCracken gereksiz bir gösterişle saatini çıkarıp baktı. «İlk vardiya yirmi dakika sonra Mr. Williams ile ikinci kaptan.»

Phil bu fırsattan yararlanıp kamarasında sırt ve bacak kaslarını gevşeten hareketler yaptı. Şimdiden terlemeye başlayarak derin derin soluk aldı. Penny güvertede bekliyordu. İşaretine uyarak merdivenden inip dingiye atladı.

Her şey bir düştü sanki. Her taraftaki sıcak okyanus yüzeyi Phil'in gözlerini kör ediyor-

du. Ne olup bittiğini anlama yeteneği azalmıştı. Tüm gücünü ortaya koyup dalgalara ve akıntıya karşı **Penny Dreadful'u** yerinden oynatabilmek için küreklere asılıyordu hiç düşünmeden. Güneşden kavrularak yarı baygın gibi oturuyor ve ancak Penny anımsatınca deniz suyuyla yüzünü ıslatıyordu.

McCracken ise Tracey'nin bir gün önce tuttuğu balıkları yem yaparak olta atmaktaydı. Sabırla oturup gelmesini bekliyordu balıkların. Ara sıra bozulmuş yiyecekleri denize fırlatıyordu. Günün sıcaklığına aldırış etmeden, yorgunluk ya da susuzluk belirtileri göstermeden sürdürüyordu işini.

Et dolabına daha büyük bir kilit takılmıştı. Mutfak tezgâhına sıralanmış malzemelerden yemeği hazırlaması söylendiği zaman kendisine güvenildiği için hayret etmişti Tracey. Tarife bakarak bir balık çorbası pişirdi. İyice sertleşen ekmeği yağa batırıp kızartarak peksimet haline getirdi. Salataysa kenarları kararmaya başlamış yeşil yapraklardan oluşuyordu. Açlık bedenini kemirdiği halde birkaç lokma çalmamak için elinden gelen çabayı göstermekteydi.

Kendisinden istenildiği gibi en küçük porsiyonu tabağına alıp yemekleri dağıttı. Phil'in ikinci kez çorba ve salata aldığını görünce başına bir sancı saplandı. Gözleri karardı. Yirmi yıl önce okulun bahçesinde kaybolunca kendisini bulan rahibe geldi aklına. Kadın onu kolun-

dan tutup upuzun koridorları birlikte yürümüştü...

«Tanrım,» diye mırıldandı Phil. «Daha ne kadar? Daha ne kadar devam edecek bu?»

«Gerektiği kadar,» dedi Penny.

«Başarmamız olanaksız gibi görünüyor,» diye sızlandı genç adam.

McCracken sertçe kaldırdı başını. «Tutumunuz bu mu? Ya **Bounty**'nin tayfaları da vazgeçseydi? Ya Macellan'ın adamları umutsuzluğa kapılsaydı? Hatırlayın, Kolomb'un tayfaları neredeyse isyan edecekti. Vücut aklın esiridir, Mr. Williams. Ve akıl büyük düşler görür. Asla teslim olmaz.»

Phil başını çevirdi. Güneşin suya vuran ışıkları düşmanca parlıyor, koyu maviliğin içinde beyaz noktacıklar oynaşıyordu. Birdenbire ölme olasılığını kavradı.

«Böyle düşünceler geliyor aklıma,» diye açıkladı. «Özellikle kürek çekip uyuduktan sonra. Boş yere uğraştığımıza inanıyorum. Asla buradan kurtulamayacağımızı sanıyorum.»

McCracken çorba kaşığını Phil'e çevirdi. «Bu dakikalara en iyi zamanlarınız gibi bakacaksınız, Mr. Williams.»

«Kendinize bir bakın,» dedi Penny. «Kaslarınıza, omuzlarınıza. Midenizdeki fazla yağlar eridi ve kaslarınız güçlendi.»

Phil sesini çıkarmadan denizi seyre daldı. Uzaklarda ufak bulutlar havaya doğru yükseli-

yordu. Suya sarkıtılmış konservelerin tıkırdısı geliyordu yalnızca kulağına.

«Balık durumu çok kötü,» dedi kaptan. «Öğleden sonra ilk kim çalışacak?»

Penny görev listesini çıkarıp bir göz attı. «İlk sırada Mr. Williams'ın ismi var.»

«Pekâlâ. Listeyi kabin duvarına as ki, herkes görebilsin.»

Phil balık koltuğuna yerleşti. McCracken iğnelere kocaman siyah balık parçaları takmıştı. Phil bu kadar büyük yemi yutabilecek balıkları merak ediyordu doğrusu. Ayaklarını kenara dayadı, ılık termosdan birkaç yudum su içip oltayı attı.

Tracey banyoları ve özellikle sintine suyunun yukarı çıktığı deliği temizledi. Sonra giysileri deterjanla deniz suyunda yıkayıp dümen dolabıyla kapı arasına gerilmiş olan ipe astı. Gözlerine dolan terlerin ve parlak ışığı etkisiyle hayal meyal görebiliyordu onu Phil.

Bir zamanlar genç kadının vücudu öylesine çekici, arzu uyandırıcı, gizemli ve düşlerle doluydu. Şimdiyse bluzunun iki düğmesi eksik, pantolonunun dizi yırtılmış, ipe erişmek için uzanıyordu. Hareket eden ve etmeyen organlarıyla bir vücudun yaşamdaki tek amacı kurtulmaktı demek. Ve ne için? Aynen kendisi gibi başka bir vücut yaratmak için mi? Zevk için mi? Yoksa hiçbir şey için mi? Acaba yaşam aptallıkların toplandığı raslantısal bir kaza mıydı? Phil oltanın gerildiğini hissetti ama yalnızca

mutfak lumbozundan sarkan ipe takılmıştı. Ter içinde küfürler yağdırarak iki ipi de çekip birbirinden ayırmaya uğraştı. Nasıl olmuşsa ip biraz kanlanmıştı ve tekrar savrulduğu zaman teknenin kenarına kırmızı bir iz bıraktı.

Tracey başının dönmesini hafifletmek için öğleden sonrayı uyuyarak geçirmişti. Sürekli kilo kaybediyordu. Tuz tabletleri yutup güneşten kaçınmaya çalışıyordu. Akşamüstüne doğru kurumuş çamaşırları toplayıp iki yığın halinde katlayıp kamaralara dağıttı.

«Balık yok mu, Mr. Williams?» diye sordu kaptan dönünce.

«Hayır, efendim.»

«Oltayı derine atıyor musunuz?»

«Evet, efendim.»

McCracken saatine baktı. Güneş yanığının bittiği yerde kayışın yanında incecik bir beyazlık görünüyordu.

«Dinlenme vakti. Otuz beş dakika. Güneşten çekilin.»

Phil aşağıya indi. Tracey kamarada ıslak bezle çıplak vücudunu siliyordu. Phil içeri girince başını kaldırıp bakmadı. İşi bitince genç adam bezi alıp ensesini serinletti.

«Kaptanın dediğine göre iki mil daha.»

Tracey yatağa uzandı.

Phil konuşmaktan alıkoyamıyordu kendini. «Akıntıdan kurtulamadığımız her gün biraz daha kuzeye yaklaşıyoruz. Buna karşı koymak için McCracken sürekli yön değiştiriyor.»

«Bunları hiç anlamıyorum.»

«Güneye gitmek yerine yavaş yavaş doğuya dönüyoruz.»

«Bence bir anlamı yok.»

«Bu demek ki, batıya giden akıntıyla aramızda bu akıntının kıvrımı var.»

Tracey'nin dirseklerinde sıcaktan pişikler belirmişti. Phil bezi ona uzattı.

«Kıvrımın etrafını kürek çekerek dönmek zorunda kalabiliriz.» dedi başını sallayarak. «Bunu yapabileceğimden emin değilim. Günlerce sürebilir.»

Tracey hafifçe inleyip yorgun bacaklarını ve kollarını gerdi. «Göğe bakıp uçmayı arzuluyorum. Niçin uçamıyoruz? Niçin insanların kanatları yok?»

Phil omuzlarını silkti. Tracey'nin çıplaklığının eskisi gibi heyecan vermediğini farkediyordu. Seyredilecek güzel bir nesneydi yalnızca. Utangaçlığı kalmamıştı.

«Niçin yüzgeçlerimiz yok? Yüzerek uzaklaşabilirdik buradan.»

Tracey yanıtlamadı. Phil gözlerini odadaki eşyalarda dolaştırdı. Süslemeler ne denli acınacak gibi görünüyordu. İyi niyetler boşa gitti, diye geçirdi içinden.

Dışardan suya atılan oltanın sesi geliyordu. McCracken'in cam, tel örgü ve temiz bezlerden ilkel bir tuz arıtıcısı yapmaya çalıştığını biliyordu Phil. Gözleri açık, kulakları az duyar bir şekilde uykuya dalma yeteneğini kazanmış-

tı. İçgüdüler bedenine hâkim olmaya başlıyordu.

Geceleyin Tracey kocasına bir mektup yazdı. Nassau'ya varınca postaya atmayı tasarlıyordu. Yaptığı her şeyi ve nedenlerini açıklayıp kendisini bağışlamasını istemişti. Havaalanında karşılamasını da eklemişti. Phil mektubu buldu. Yırtıp atmasına ses çıkarmadı genç kadın.

Sabahleyin balık tutarken çok iğneli oltanın bir ucu Tracey'nin başparmağına battı. Balık parçacıkları etine bulaşırken acı bir çığlık attı. Parmağını sıkıp kan ve pislikleri çıkararak temiz bir beze sardı.

Sıcak hava yaşamlarındaki en önemli nokta olmuştu. Hayal gücünün yardımıyla varlığını unutmak olanaksızlaşmıştı. Güneş batarken canlanmaya başlayabiliyorlardı ancak. Dümen dolabının önündeki beyaz masaya oturunca konuşmak akıllarına geliyordu. Gün boyunca boğucu hava bir ağ gibi onları sarıp canlılıklarını alıp götürüyor, enerjilerini yutuyordu.

Et dolabındaki kilide itiraz etmiyordu Tracey. Tahriklere karşı koyamıyacağını çok iyi biliyordu. Dolabı kapalı tutup şifreyi bilmemenin herkes için iyi olacağına karar vermişti. Phil tabağındakilerden bir bölümünü ona aktarıyordu ama onun da besine gereksinmesi olduğunun farkındaydı Tracey. Seviştikleri zaman genç adamın bedeni enerjisini kısıtlı olarak kullanır gibiydi.

Uzun gece boyunca Phil çenesini kenetlemiş ellerine dayayarak güvertede bir bankın üstüne oturdu. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ama aklına takılan tek şey parlak sıcaklıkta sürekli kürek çekmekti. Daha ne kadar gitmeleri gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. McCracken her gün hesapları değiştiriyordu. Bir gün neredeyse kıvrımdan çıktıklarını söylerken, ertesi gün biraz daha kuzeye sürüklenmiş olduklarını belirtiyordu. Bundan kurtulmak için tekrar doğuya kürek çekmeleri gerekiyordu. Phil oturduğu yerden göz ucuyla Penny'nin yaklaştığını gördü.

Penny bir iskemleye yerleşip önüne bir nota sehpası yerleştirdi. McCracken'le birlikte Tracey de göründü. Kaptanın elinde eskimiş kırmızı bir deri kutu vardı. Tracey iki iskemle taşıyordu. Hafif bir rüzgâr güverteyi serinletti.

McCracken kırmızı kutudan bir akordiyon çıkardı.

«Biraz Jamaika havası!» dedi neşeyle.

Penny okarinasını dudaklarına dayadı. Beraberce ses verdiler ve çalmaya başladılar. Gecenin melankolik sessizliğini bozan hızlı bir dans müziği çevreye yayıldı. Phil müzisyenlere baktı.

Alkol lambalarının ışığında kaptanla karısı eski folk dansları çalıyorlardı. Penny'nin ara sıra yaptığı hatalar kimsenin dikkatini çekmiyordu. İçtenlikle çalıp, bağırıp, çağırıp ayaklarını vurarak eğleniyorlardı.

«Dans edin, Mrs. Williams! Dansedin!» diye haykırdı kaptan.

«Oh hayır, Ben—»

«Dans!» diye emretti.

Tracey çekinerek ayağa kalktı ve çatlak sandaletlerini güvertede sürükleyerek birkaç adım denedi.

«Ayakkabılarınızı çıkarın!» dedi kaptan temposunu bozmadan.

Tracey sandeletlerini çıkarıp kabine doğru fırlattı. McCracken beğenisini belirtmek için güldü ve vargücüyle çalmayı sürdürdü. Tracey dizlerini kırıp ellerini çırpmaya başladı.

«Öyle değil!» diye bağırdı kaptan. «Disko bu! Gece kulüplerinin dansı! Gemici dansı yapın!»

Penny birdenbire ayağa fırlayıp dansa katıldı. Tracey kadının zıplayıp hoplamalarını taklit etti.

«Sıra sizde, Mr. Williams!» diye seslendi Penny.

«Ben mi?»

«Herkes dansedecek!» diye emretti kaptan.

Tracey isterik bir gülüşle Phil'i ayağa kaldırdı. Genç adam itaat ederek isteksizce birkaç adım attı. O ara McCracken duraklamadan müziği değiştirdi. Garip bir melodi havaya yayılıyordu.. Saatler sonra Tracey yorgunlukla kendini yere attı.

«İyi misin?» diye fısıldadı Phil. Terden saçları sırılsıklamdı ve alnından aşağıya sızıyordu.

«Bileğim burkuldu...»

«Gülüyor musun yoksa ağlıyor musun?»

«Pek emin değilim.»

McCracken kahkahalar atarak alnındaki terleri sildi. Zor soluk alıyordu. Daha ağır bir parça çaldılar ve sessizliğe gömüldüler. Sanki yere düşmemek için enstrümanına yaslanmıştı kaptan. Gecenin sessizliğinde duyulmayan melodiler yankılanır gibiydi. Tracey bir iskemleye yaslanarak uyuyakaldı.

Hepsi bütün geceyi güvertede geçirmişti. Genç kadın ertesi sabah her yanı tutulmuş bir halde kalktı. Sandaletlerini aradı ve birinin ortadan kırılmış olduğunu gördü. Başparmağı zonkluyordu. Ağır ağır gün ışıdı. Phil uyandı. McCracken'ler salona inip şemalarını incelemeye başlamışlardı bile.

«Bugün son kez deneyeceğiz,» dedi kaptan aşağıya indikleri zaman. «Eğer kuzeye doğru sürüklenmeye devam edersek kürek çekerek akıntıdan kurtulmamız olanaksız. Batıya giden akıntıdan çok uzaklaşmış oluruz. O nedenle altı saatlik iki vardiya kürek çekeceğiz.»

Phil şimdiden günün sıcaklığından bitkin düşmüş gibi bir iskemleye çöktü. Yalnızca son gün fikri kendini tümüyle bırakmasını önlüyordu.

«Mr. Williams için çift porsiyon,» diye emretti kaptan. «Korkarım, dün gece dans ederek fazla yordu kendini. Belki de enerjimizi tüket-

mememiz gerekirdi ama epey eğlendik değil mi, Mr. Williams?»

McCracken'in neşeli hali kemerine takılı siyah tabancayla karşıttı. Hiç kimse bundan söz etmiyordu.

Penny kalan undan küçük pideler yaptı, yanında pekmez şurubunu da sununca günlerdir ilk kez karınları doymuş olarak masadan kalktılar. Tracey kaptandan parmağına pansuman yapmasını istedi.

Kaptan şemayı salon duvarına asmıştı. Akıntının yönü ve yeriyle **Penny Dreadful'** un zigzaglar çizen günlük ilerleyişi her gün işaretleniyordu. Suyun içindeki bir böcek gibi akıntının güney sınırında kalıyor, her an geçebilecek gibi olup sürekli olarak kuzeye doğru sürükleniyorlardı.

Yemekten sonra yirmi dakika dinlenip kürek çekmeye başlayacaklarını bildirdi kaptan. Penny pidelerin içine küçük balık parçaları yerleştirdi ve bir termos dolusu içme suyuyla birlikte bunları dingide öğle yemeğinde yiyeceklerdi. Tracey deniz suyuyla güverteyi yıkamakla görevlendirildi. Balık parçacıkları ve kan lekeleri balık iskemlesinin çevresindeki beyaz tahtaları kirletmişti. Artık oltaları çok dikkatli kullanıyordu ama iş işten geçmişti. Parmağındaki zonklama demirin karşısında etin güçsüzlüğünü sürekli olarak anımsatıyordu ona.

İyi yağlanmış, mükemmel çalışan bir makine gibi küreklere asılıyordu Phil. Niçin kürek

çektiğini unutmuştu bile. Yalnızca kısa bir süre sonra çekmeyeceğini biliyordu. Kol ve omuz kasları sertleşmiş, yanaklarıyla ensesi güneşten kızarmıştı. Bir sisin ardında gibi hareket eden dizlerini görüyor, küreklere bakmaya bile tahammül edemiyordu. Dinginin dibinde pis sular birikmişti.

«Aslında kaybolmak niyetinde değildik,» dedi McCracken dinlenme sırasında. «Ama kaybolduğumuza göre, herhalde sonunda bir şeyler öğrenmişsinizdir.»

Phil sesini çıkarmadan ılık su dolu termosa uzandı.

«Anlıyor musunuz, Mr. Williams? Felaketten ancak bir mil kadar uzağız. Eğer çok kısa sürede akıntıdan kurtulamazsak... bizi kim bulacak? Kim?»

Phil termosu geri verdi. Gözlerini dümdüz denize kaldırınca her zamankinden daha mavi göründüğünü sandı. Gökte bir tek bulut bile yoktu. Kollarını deniz suyuyla yıkarken McCracken dizine vurdu.

«Hiç bu kadar yaklaşmış mıydınız?» diye fısıldadı.

Boş gözlerle baktı Phil.

«Konuşun, Mr. Williams. Sizin için daha iyi olur.»

Önemsiz, belirsiz düşünceler geçti Phil'in aklından. Hiçbiri kupkuru dudaklarını açık konuşmaya zorlayacak değerde değildi.

«Ancak bu kadar... uzaksınız,» dedi kap-

tan iki parmağını iki, üç santim aralık tutarak. «Yokolmaktan. Hepimiz tabii. Birkaç hata ve sevgili konuğum... yeni tayfam... sonumuz nasıl olacak? Sanki hiç varolmamışız gibi.» Kaptanın omuzları çöktü. «Hiçbir zaman yaşamamışız gibi,» diye yineledi usulca. Dinginin içinde toplanan sulara dalmıştı gözleri. «Saçmalık değil mi?»

McCracken gerinip dört saatlik kürek çekmenin verdiği yorgunluktan sıyrılmaya çalıştı. Gözlerinde garip bir pırıltıyla süzüyordu genç adamı.

«Ve sizin için bunun bir anlamı yok mu?»

Phil gözlerini incelemekte olduğu su toplamış kabarcıktan ayırıp omuzlarını silkti.

«Beni hayal kırıklığına uğrattınız,» dedi McCracken. «Sizin gibi olgun, anlayışlı bir New York'lunun anlattıklarını kolayca kavrayacağını sanmıştım. Ateşten geçiyorsunuz, Mr. Williams. Bir daha aynı kişi olabilir misiniz?»

Phil küreğini aldı. Kollarının demirden bir uzantısı gibiydi kürek. Uykulu halinde bile denizin küreğine karşı koyuşunu hissediyordu.

«Çekin!» dedi Phil boğuk bir sesle.

Bütün bir öğleden sonra kürekleri suya dalıp çıktı. **Penny Dreadful** bağlı olduğu ipin ucunda on metre gerilerinden geliyordu. Phil'e bakılırsa hareket etmiyor gibiydiler. Hiçbir fark yoktu. Yalnızca salon duvarındaki şema her gün değişik çizgilerle, dairelerle, rakkamlarla süsleniyordu. Beyni olmayan bir organizma gi-

bi nerede bulunduğunu kim olduğunu ve burada ne yaptığını anımsamaya çalışıyordu genç adam. Ama birkaç lokmalık akşam yemeğinden sonra biraz temiz su içip güverte iskemlelerinden birine çökünce, güneşin ufukta bir kan damlası gibi batışını izlerken daha değişik duygulara kapılmaya başlıyordu.

Evet, midesindeki fazla yağlar erimiş, bacakları ve kolları güçlenmişti. Tüm organları uyum içinde çalışır gibiydi. Beyni denizin, kürreklerin ve teknedeki kişilerin değişen değerlerinin farkındaydı hep. McCracken ile aralarında gizli bir anlayış var gibiydi. Karşılaştırılırsa Tracey fazla gelişmemiş, yalnızca potansiyeli olan bir insan gibi duruyordu.

Genç kadının başparmağı iyice şişmişti. Bandajların altından kararmaya başladığı görülebiliyordu. Kaptan su kaynatıp parmağını içine sokmasını söyledi. Beyaz cerahat suya akmaya başlayınca Phil başını çevirip uzaklaştı.

«Herhalde temizlenmiştir,» dedi kaptan. «Bu kez daha iyi bandajlarız.»

Yine de Tracey öteki elini kullanmaya gayret ediyordu ve balık tutarken sol kolu işe yaramaz bir şekilde yanında sarkıyordu.

Phil güneşten korunmak için üzerine bir havlu örtüp güvertede yatarken, on metre ilerde kürek çeken McCracken'in varlığını hayal meyal hissediyordu. Anlamı olmayan bir gerçekti bu. Gerçek ve hayaller beyninle birbirine girmişti. Oğulları geldi gözünün önüne. Karlı bir

tepeden aşağıya kızakla iniyorlardı. Uzun, karanlık bir kış gecesinde ışıklara doğru iniyorlardı ama her nasılsa karlar pırıl pırıl parlıyordu. McCracken'in küreğinin sesi düşte gibi geliyordu kulağına.

Kaptanla karısı güverteye çıktıkları zaman yorgun görünüyorlardı. McCracken yaşı konusunda şakalar yaptı, Phil'in omzunu okşadı, alışılmış bir şekilde kamarasına çekilip karanlık basana dek uyudu, ondan sonrada şemalarının başına geçti. Bir süre sonra Penny gülümseyerek Phil'in kulağına kaptanın son yaptığı hesaplara göre akıntıdan kurtulduklarını ve artık sürüklenmediklerini fısıldadı.

Yeni konumları şemanın üzerine kırmızıyla işaretlenmişti. Şemanın önünde toplanmışlardı.

«Hata yok değil mi?» diye sordu Phil.

McCracken başını salladı. «On metreye kadar doğru.»

«Yani artık sürüklenmeyeceğiz?

«Çok uzun zaman aldı, değil mi?»

«Evet. Buradayız ve burada kalacağız. Öyle değil mi?»

«Doğru.»

Phil gözlerini şemadan ayıramıyordu. Kölelikten kurtuluşuydu bu haber. İnanılmayacak kadar güzeldi. Tracey bundan bir zevk alamamıştı. Aklı fikri zonklayan parmağındaydı.

«Bileğime kadar yayıldı zonklama,» diye sızlandı.

«Bir bakayım,» dedi McCracken.

Kırmızı bir şiş parmağın şeklini bozmuştu. Ve kırmızılık tırnağın altına kadar yürümüştü. Bileğinden yukarı çıkan toplar damarda zonklama vardı. Yetersiz beslenmeden dolayı genç kadının vücudu ağrılara karşı aşırı duyarlı olmuştu. Diş etleri sancıyor, damarlarından geçen kanın atışını kulaklarında hissediyordu.

«Pekâlâ,» dedi McCracken elini inceleyerek; «Bir kez daha deneyelim. Geçen sefer hepsini çıkaramamışız.»

Penny biraz su kaynattı. Kaptan gazlı bezini cımbızla tutarak ıslattı ve parmağının etrafına sardı. Birkaç saniye içinde ufak yara açıldı ve cerahat aktı. Yaranın üzerine temiz bez kapatıp bantladı.

«İşte,» dedi kaptan usulca. «Harika bir pansuman. Buradan kurtulacağımızı söylemiştim size. Tabii batı akıntısına girmek için de kürek çekeceğiz.»

Phil'in yüzü bembeyaz oldu.

«Hiç olmazsa akıntıyla savaşmayacağız,» diye ekledi kaptan aceleyle. «Bir ya da iki gün kolayca yol alacağız. Ve sonra sahile varacağız.»

Phil'in hâlâ sesi çıkmıyordu. Kendine güvenli duruşundan iz kalmamıştı.

McCracken ona fazladan balık verdi ve biraz daha konyak içmesi için ısrar etti. Güneş batarken Phil başını yemek masasına dayayıp uyuklayakaldı.

«Belki de gereğinden çok yoruldu,» dedi kaptan Penny'ye.

«Çok iyi dayanıyordu.»

«Güçsüzlüğü nüsetti. Ama yine de varlığından haberi olmadığı enerjisi varmış.»

Tracey, Phil'in güverteye düşürdüğü konyak kadehini aldı.

«Lütfen ondan ölmüş gibi söz etmeyelim,» diye itiraz etti. Götürüp yatıralım.»

Dümen dolabında şema masasının yanındaki bankın üzerine yatırıp omuzlarına bir battaniye örtüp başucuna bir alkol lambası bıraktılar. Pirinç aletleri aydınlatan ışık yüzünde garip gölgeler yaratıyordu. Hiç kımıldamıyordu Phli. Tracey ürkmüştü. McCracken genç kadını uzaklaştırdı.

«Hadi, hadi,» diyerek rahatlamaya çalıştı. «Melekler gibi uyuyor. Tüm enerjisini harcadı. Akıntıdan kurtulmamız çok iyi oldu.»

Gecenin karanlığından uyandı Phil ve uykulu gözlerle pencerelerden görünen yıldızlara baktı. Nerede olduğunu bilmiyordu. Okyanusun tertemiz kokusu geliyordu burnuna. Bir ameliyattan sonra eterlenmiş gibi hem ağır, hem de ağırlıksız gibi hissediyordu kendini. Hareketsizliğinden memnun olarak sanki yalnızca kendisi için hazırlanmış gibi görünen göğü seyre daldı. Geleceği açılıyordu âdeta gözlerinin önüne. Yıldız kümelerinin hareketsizliğini izliyordu dikkatle. Zaman. Yıldızların sonsuza dek zamanı var-

dı. Yeniden gözlerini yumdu ve derin uykuya daldı.

Tracey de battaniyesine sarılmış dümen dolabının yakınındaki bankta oturuyordu. Evlilik gibiydi. Yalnız başına uyuyamayacağını anlayınca tekrar güverteye çıkmıştı. Her şeyden bıkıp usanmıştı. Ürkütücü bir film gibi hayaller canlanıyordu beyninde. Larry onu havaalanında karşılıyor. Bir açıklama istiyor. Yalnızlığın simgesi karanlık ev geldi aklına.

Teknenin çanı usulca çaldı. Ani bir hareketle gözlerini açıp korkunç bir baş ağrısıyla doğrulan Phil'e gülümsedi kaptan.

«Kürek çekmeyeceksiniz, Mr. Williams,» dedi nazikçe. «Yalnızca kahvaltı etmenizi istemiştim.»

«Kahvaltı mı? Pekâlâ. Tanrım başım!»

Phil ağır ağır ayağa kalktı ve Tracey ile birlikte kamaraya inerek yıkanıp traş oldu, temiz bir gömlekle kısa bir pantolon geçirdi sırtına. Görünüşe bakılırsa rahatı yerinde, geziye çıkmış biriydi. İncelip güçlenmiş bedeniyse yorgunluk ve besin yetersizliğinden bitip tükenmişti.

«Fikrimi sorarsanız, Mrs. Williams,» dedi Penny, «Başparmağınız mikrop kapmış.»

Tracey elini kaldırdı. Tırnağının çevresinde koyu mavi bir leke oluşmaya başlamıştı.

McCracken metal çerçeveli küçük gözlüklerini takıp parmağını inceledi. «Sanırım iyice açmak zorunda kalacağız.»

«Çok kötü görünüyor,» dedi Tracey korkuyla.

«Feci bir şekilde mikrop kapmış.»

Kahvaltıdan sonra Tracey'ye bir şezlonga uzanmasını söyleyip iki kadeh konyak içirdi. Penny'yi su kaynatması için mutfağa gönderdi. Kendi kamarasının kapısının yanındaki ecza dolabından sivri bir iğneyle iki küçük neşter aldı. Penny temiz bandajları güverteye taşıdı.

Phil kaptanı Tracey'nin konuştuklarını duyamayacağı bir köşeye götürüp sordu.

«Ne yapacaksınız?»

«Açılması gerek. Eğer hemen yarmazsak zehirlenme başlar.»

«Ya acı?»

«Neler oluyor?» diye seslendi Tracey.

«Tırnağının altını temizleyecek,» dedi Phil ona yaklaşarak.

«Ne yaptıklarını biliyorlar mı?» diye sordu Tracey titrek bir sesle.

«Onları izleyeceğim.»

«Phil—»

«Dinle sevgilim, enfeksiyon zehir gibi yayılır. Bunu temizlemek zorundayız.»

«Canım yanacak değil mi?»

«Tıpkı dişçideki gibi.»

Tracey korkuyla McCracken'lere baktı. Phil usulca genç kadının başını öteki yana çevirdi. Yanına oturup kolunu tuttu. Tracey bileğinin sıkıldığını hissetti ve tırnağına sert bir şey battı. O anda bayılmıştı.

«Mr. Williams,» dedi kaptan aceleyle. «Ecza dolabında küçük plastik bir paket var. Lütfen getirir misiniz?»

Phil aşağıya inip istenileni buldu. Güverteye geri dönünce McCracken içinden minik bir şişe çıkarıp kokladı. Kafası bir anda geriye atılmıştı.

«Amonyak tuzu,» diyerek öksürdü. «Pekâlâ, devam edelim. Kendinizi iyi hissetmezseniz gidebilirsiniz, Mr. Williams.»

«Kalacağım.»

Tracey'nin beyaz cildinden güverteye damlayan kırmızı kan ve beyaz cerahat Phil'in midesini bulandırmıştı. Beş dakika sonra oradan uzaklaşmak zorunda hissetti kendini. Korkuluğa yaslanıp denize bakarken yolculuk kara basana döndü, diye düşünüyordu. Yanlarına dönmeden önce epey bekledi.

McCracken'ler aletlerini topluyorlardı. Tracey'ye yaklaştı Phil. Eli kalın beyaz bir bezle sarılmıştı. Kaptan iskemlenin arkasındaki kan lekelerini temizledi. Tracey her soluk alışında burun delikleri açılarak derin bir uykuya dalmıştı. Phil elini terden yapış yapış olmuş alnına dayadı.

«Tümüyle temizledin mi?» diye sordu endişeyle.

Yanıt yok.

Penny içinde kirli bezler ve kullanılmış aletler bulunan sıcak su kâsesini aldı. Küçük, açık

renkli bir nesne güverteye düştü. Phil'in gözleri buna takıldı.

«Nedir bu?» diye kekeledi.

«Kesmek zorunda kaldık,» dedi kaptan zayıf bir sesle.

Penny aceleyle etrafı temizledi ve aşağıya indi. Phil kaptana bakakalmıştı.

«Ne yaptınız?» diye haykırdı.

«Enfeksiyon cildin iyice altına inmişti,» dedi kaptan. «Büyük damarlara ulaşmak üzereydi.»

«Ama... nasıl yapabildiniz... ne yaptınız?»

«Hayatını kurtardık, Mr. Williams.»

Phil, Tracey'nin yanıbaşına çöktü. Genç kadın güverte iskemlesinde uyuyordu hâlâ. Phil'in gözleri, elinin etrafındaki bandajlara takıldı. Başparmağının hizasında değişmişti elin şekli.

«Aman Tanrım!» diye bağırdı Phil ve başı dönerek sendeleyince iskemlenin kenarına tutundu.

«Mr. Williams...»

Amonyak tuzu şişesi burnuna tutuldu ve Phil keskin kokunun beynine dek yayıldığını hissetti. Ayağa kalkmasına yardım etti McCracken.

«Güçlü olunuz, Mr. Williams. Vereceğiniz cesarete ihtiyacı olacak.»

«Ama nasıl yapabildiniz... bana sormadan? Ya çektiği acı?»

«Morfinimiz vardı.»

«Morfin mi?»

«Ufak tüplerde. Bir kez kullanılıp atılan iğneler.»

Phil soluğunu tutup genç kadının üzerine eğildi. Yapılacak bir şey yoktu. Ameliyatın böysine kolay ve çabuk gerçekleştirilmesi korkunçtu doğrusu. Hiçbir anlamı yoktu. İnsan vücudunun dokunulmazlığı yok muydu?

«Yatağına taşımama yardım et,» dedi McCracken karısına. «Sürekli olarak başında beklememiz gerekecek. Hastalanabilir.»

Phil ne yaptığını bilmeden onları izledi.

Kamaraya inince genç kadını soyup çarşafın altına yerleştirdiler. Phil geçen zamanı farketmeye başlamıştı. Yolculuk açıklanamamasına rağmen görünmeyen bir köşeyi dönmüştü. Tracey ile kendisini yalnız bırakmasını istedi McCracken'den. Orada bulunup onu savunması gerektiğini düşünerek kendini alçaltılmış hissediyordu.

Ağır ağır Tracey ilaçlı uykusundan uyandı. Phil'in karamsarlığıysa artıyordu. Bu olaydan sonra yaşamı acaba nasıl normale dönecekti? Tracey inleyerek Phil'e döndü ve kustu. Sevgiyle yüzünü temizledi genç adam. Yavaş yavaş Tracey'nin gözleri açıldı.

11

«Neredeyim?»

«Kamaramızda.»

«Gidip geliyorum... sanki.»

«Konuşma.»

«Parmağımı kestiler mi?»

Şaşkına dönen Phil bir süre konuşmadı. Hareket bile edemiyordu.

«Evet,» diye yanıtladı sonunda usulca.

«Tahmin etmiştim,» dedi Tracey eline bakmadan.

«Pek kötü değil,» dedi Phil aceleyle. «Senin kişiliğini değiştirmiyor.»

«Biliyorum.» Sanki bu konunun onunla ilgisi yokmuş gibi davranıyordu. «Onları duyuyordum. Okyanusun altında bir metal parçası sürtülüyor gibiydi.»

Phil bir kemiğin kesilme sesinden söz ettiğini anlayarak ürperdi.

«Anlıyorsun değil mi?» dedi Phil çabucak. «Yapılması gerekiyordu.»

Suçluluk duygusundan dolayı aceleyle konuşuyordu. Ufak bir cinayete ortak olmuştu. Bağışlamayı diliyordu içinden.

«Haklısın,» dedi Tracey. «Yapılması gerekiyordu.»

Phil gözleri yaşlı, onun alnını öptü.

«Hayatını kurtardıklarına inanmalısın, sevgilim!»

Tracey ellerini okşayınca Phil gözyaşlarını sildi. Durgun, sessiz, sakin ama yine de korku dolu bir ışık kamaraya dolup battaniyeyi aydınlatmıştı. Tracey'nin onu teselli etmeye çalışması çok garipti.

«Zavallı Phil,» dedi genç kadın. «Ne kadar endişelenmişsindir.»

«Bana söyledikleri zaman kendimden geçtim.»

«Zavallı Larry'ye nasıl söyleyeceğiz bunu?»

Phil bir an irkildi ama hemen kendini toparladı.

«Bunu şimdilik düşünmeyelim,» dedi nazikçe. Beyni hızla çalışıyordu.

«Er geç söylememiz gerekecek.»

«Belki de bize yardımcı olacak bir doktor... anlayışla davranacak biri bulunabilir.»

Tracey genç adama bakıp üzüntüyle gülümsedi. Belirsiz bir kadercilik yüz hatlarını yumuşatmıştı. Ağrı kesici ilaçların etkisi geçmeye başlarken yüzü buruştu. En sonunda başını çe-

virip beyazlara sarılı eline baktı. Kan izi yoktu ve şekli değişmişti. Tracey'nin yüzü bembeyaz oldu. Gözlerini ayırmadan bakarken korku ve tiksintiyle titremeye başlamıştı.

«Hayır,» dedi birdenbire ağlamaya başlayarak. «Doktor filan yok. Benim için sahte rapor yazacak birini tanımıyorum. Sahte faturalar, sahte raporlar yazacak bir doktoru, bir hasta neyi nereden bulabilirim? Oh Tanrım, anlıyor musun, Phil? Artık hiçbir sahtelik kalmadı. Hiçbir şey. İhanetimin işareti bu.»

«Sakin ol,» dedi Phil. «Her şey düzelecek. Bir çare buluruz. Güçlü olmalıyız. Birlikte düşürürüz.»

Tracey korku ve kinden arınmış, ruhunu temizleyen hıçkırıklarla ağlıyordu.

«Sevgili Tanrım...» diye yalvarıyordu gözyaşlarının arasında.

Phil onu teselli etmeye çalıştı. Güçlükle yutkunuyordu. Böyle bir zamanda bir çıkış yolu aradığı için kendine küfretti. Kendi adını, evliliğini, oğullarının geleceğini korumak için bir çare arıyordu beyni. Bunların hepsini Tracey için feda edebilir miydi?

«Bir şeyler buluruz.» diye yineledi sürekli olarak. Sözleri genç kadını yatıştırmıştı.

Çarşafı elinin üzerine örttü.

«Beni bırakma,» diye yalvardı Tracey.

«Tamam. Beraber uyuruz.»

Soyunmadan yanına uzandı. İkisi de uyumadılar. McCracken'lerin salondan sesleri ge-

liyordu. Tanrım, diye düşünüyordu Phil, nedir bu? Neler oluyor? Cehennemin başlangıcı gibi sanki.

Uzun bir süre sonra, hiç uyumadan kalkıp salona gittiler. McCracken genç kadının beyazlığından ürkmüştü ama bunu belli etmemeye çalıştı. Tracey'yi oturtup balık çorbası içirdiler. Kaptanın gözleri sık sık bandajlı eline kayıyordu.

«İnanmalısınız,» dedi kaptan boğuk bir sesle. «Ne kadar üzgün olduğumuz—»

«Bundan söz etmeyin lütfen,» dedi Tracey.

«Ama konuşmalıyım. Biz de şaşırıp kaldık. Damar delinmişti ve etrafındaki—»

«Yalvarırım, kaptan, ben buna alıştım. Siz de öyle yapmalısınız.»

McCracken üzerine eğilince soluğunu yüzünde hissetti Tracey. Gözlerinde büyük bir endişeyle birlikte derin bir merak da okunuyordu. Aynı merakı Phil'de de gördüğünü anımsadı Tracey.

«Başımıza hiç böyle bir olay gelmemişti...» dedi McCracken. «Yalnızca sorumluluk hissetmekle kalmıyoruz... İnanamıyoruz bile... kötü bir düş gibi.»

«Niçin? Balık yerine parmağımı oltaya takacak kadar aptal olduğum için mi?»

«Ağrınız var mı?» diye sordu Penny. Yüzü soluktu ve her zamanki zarif davranışlarından yoksundu.

«Evet. Aspirininiz var mı?»

Öğleden sonra Tracey en az bir düzine aspirin yuttu. Akşam yemeğinden önce Phil ona yarım uyku hapı verdi. Teknenin güvertesini acı bir sessizlik kaplamıştı. Kurtulmayacağımızın yadsınmaz kanıtı bu diye düşünüyordu Phil.

Kürek çekmedi kimse. Ufuk hattında gördüğünü sandığı bir tekneye son işaret fişeğini attı McCracken. Parlak ışık yükseldi ve ağır ağır denize indi. Bembeyaz bir duman izliyordu onu. Hava karardı. Lambaların alkolü iyice azalmıştı. Şemadaki işaretlere bakılırsa, sabahki yerlerinden oynamamışlardı. Phil haritayı inceledi. McCracken batı akıntısına geçmek için üç gün kürek çekeceklerini söylemişti.

Karanlık bastı. Phil artık ne et dolabının kapağındaki kilidi, ne de McCracken'in belindeki tabancayı düşünüyordu. Emirleri dinleyip vakti gelince kürek çekiyordu. Eğer kurtulurlarsa Tracey ile yaşamlarının ayrılacağını, bir daha asla görüşemeyeceklerini seziyordu.

Kaptan neşeli davranmaya çalışıyor ama teknedekilerin havası değişmiyordu. Phil söylenenleri anlamak için çaba göstermeden istenildiği gibi balık tutuyor, mutfağı temizliyor ya da kürek çekiyordu. Tracey eline bakmamaya çalışarak hareketsiz oturuyordu. Düşünmekten kaçınıyormuş gibi bir hali vardı. Saatler geçti. Bir tek gemi bile görünmedi. McCracken salona gelip **Penny Dreadful**'un yerini şemada işaretledi. Çok az bir yol almışlardı ve kürek çek-

menin kaptanın dediği kadar kolay olmayacağı anlaşılıyordu.

Tracey yediklerini midesinde tutmayı başaramadan hasta ve yorgun kamarasına çekildi. Ara sıra kaptan yanına gelip ona Venezuela kıyılarındaki kızılderililerin, şimdi bulundukları sularda İngilizlerle çarpışan İspanyolların öykülerini anlatıyordu. O olmadığı zamanlarsa Phil, Tracey ile el ele oturup deniz aşklarından söz eden kitaptan bölümler okuyordu.

Uyku hapının diğer yarısını alan genç kadın uykuya daldı. Phil örtüleri düzeltip onu öptükten sonra kitabı masanın üzerine bırakarak tek başına güvertede dolaşmaya çıktı.

İkisi de doğru dürüst düşünemeyecek kadar bitkin düştükleri halde McCracken'lerin nasıl olup da eski güçlerini yitirmediklerini anlayamıyordu bir türlü. Belki de geceleri geç saate gizlice mutfağa girip et dolabındaki meyva ve sebzelerle karınlarını doyuruyorlardı. Ya da belki kamaralarında gizli bir kiler daha vardı.

«İyi misiniz, Mr. Williams?» diye sordu Penny.

Phil döndü.

«Başımıza gelenleri düşünüyordum. Bunların anlamı ne?»

«Her şeyn anlamı var mı?»

«Herhalde bütün bu olanların bir açıklaması vardır.»

Penny gülümseyerek başını sallarken gözlerindeki endişe kendini ele veriyordu.

«Bir kaza, Mr. Williams. Bir dizi kaza. Başka bir şey değil.»

«Buna inanmak oldukça güç.»

«Istırap çekene dek, yaşamın size borçlu olduğuna inanırsınız. Kişisel geleceğinize inanırsınız. Sonra işin böyle olmadığını görürsünüz. Yaşamın size hiç borcu yoktur.»

Phil karanlığa bakmanın verdiği sonsuz karamsarlıktan kurtulmak için ona baktı.

«Geri döneceğimize gerçekten inanıyor musunuz?» diye sordu usulca.

Penny'nin gözleri karanlık bir ışıkla parladı. «Döneceğiz. Ama bugünden sonra insan, bedensel ücretini de düşünmeli. Dürüst davranacağım, Mr. Williams. Dönüş çok zor olacak.»

«Yaralı ve zavallı bir halde kaldığımız zaman mı bulacaklar bizi?»

«Mr. Williams, kaptanın gücünün sırrını şimdiye dek öğrenmiş olmalıydınız.»

«Neymiş o?»

«İyimser düşünmek. Karamsar fikirlere kapılmamak. Burada böyle bir lükse yer yok.»

«Umutsuzluğa düştüm. Paramparça olmaktayım. Bedensel ve ruhsal olarak...»

«Saçma. Yalnızca güçlüklere alışkın değilsiniz.»

Ona inanıp inanmamak gerektiğini bilmiyordu genç adam ama bir kez için bile tekrar dingiye binecekse inanmak zorunda olduğunun farkındaydı.

«Yarın?» diye sordu. «Yarın neler olacak?»

«Dört saatlik nöbetlerle kürek çekeceğiz. Kaptan yeni rotamızı saptayacak.»

«Ve ondan sonra?»

«Adalara yaklaşmış olacağız. Ne olursa olsun disiplininizi yitirmemeniz için yalvarırım.»

Penny ayrılınca kamaraya dönmek Phil'e çok zor geldi. Sonu gelmez bir suçlama gibi Tracey'nin bandajlı elini görecekti ama görevi ona yakın olmaktı. Sonunda indi aşağıya. Tracey yarım hap daha içmiş uyuyordu. Alkol lambasının ışığında saçları yastığa dağılmış, bir meleği andırıyordu. Lambayı söndürdü Phil. Bir süre karanlıkta kalınca her şeyin düzeleceğine kanısına vardı. Bir çare bulunacaktı. Tracey'ye sıkıca sarılarak uykuya daldı.

Günler birbirine karışmıştı. Dinginin dibindeki deniz suyu Phil'in ayaklarındaki kabarıkları kızartıyordu. Temiz su dolu ufak bir termos oradan oraya yuvarlanıp durmaktaydı. Tepelerinde güneş sanki ciltlerinin altından etlerini yakıp kavuruyor, beyinlerini düşünemez hale getiriyordu. Phil'in ara sıra başını kaldırıp göz attığı deniz, varlığından habersizce uzayıp gidiyordu. Kürek çekmek bedenini nasıl kurutuyorsa, ruhu da gün gittikçe kuruyordu.

«Hadi hadi, Mr. Williams.» diye homurdandı McCracken. «Asılın küreklere.»

«Yapamam. Artık aldırmıyorum.»

«Kendiniz için olmasa bile Mrs. Williams için çekin.»

Phil başını eğip içmek için avucuna deniz suyu doldurdu. Kaptan avucundaki suyu bir tokatta döküp tek eliyle termosu açtı.

«Bunu alın. Karınız yaralandı. Size güveniyor. Kürek çekmenize ihtiyacı var.»

«O benim karım değil.»

«Elbette karınız. Güneş sizi rahatsız ediyor. Haydi çekin, Mr. Williams! Kendinizi zorlayın. Arkaya, aşağıya, şimdi yukarı. İşte bu kadar!»

Phil küreği çekerken **Penny Dreadful**'un güvertesine baktı. Bizden uzun yaşayacak, diye düşündü. Acaba şimdiye dek kaç kişiyi gömdü, diye merak ediyordu. Tracey balık avlama iskemlesinde otururak siyah oltasını suya sallandırmış, yeme gelmeyen balıkları bekliyordu.

«Çekin, Mr. Williams. Düşünmeyin.»

«Nasıl beceriyorsunuz, McCracken? Geceleri yiyecek mi çalıyorsunuz?»

Kaptan güldü. «Üstün bir eğitim, Mr. Williams. Sıkı çekin. Oluyor!»

«Size inanmıyorum. Niçin et dolabını kilitli tutuyorsunuz? Yiyecekleri bizden mi saklıyorsunuz?»

«Daha kuvvetli çekin lütfen. Gücümüzün ürününü görelim.»

«Ya şu aptal tabanca, kaptan Jack? Eğer kürek çekmezsem beni vuracak mısınız? İş buna gelirse açlıktan öldürürsünüz beni, değil mi?»

Kürekleri elinden bırakmadan McCracken'e ve kendilerini Atlantik'in ortasında güçsüz bıra-

kan kötü talihe sövüp duruyordu. Bir süre sonra New Jersey'dekini elinde tutup Hartford'daki fabrikasını kapatan başarısız bir meslektaşından söz etti. Phil ayrıntılara girmek için duraklayıncaya dek McCracken ağzını açmadı. «Çekin küreği Mr. Williams. Konuşurken de çekin.» dedi yalnızca.

Phil küreğini tekrar eline alıp iyi deri bulmanın güçlüklerini sıralamaya başladı. Yabancı ülkelerin rekabeti de çok fazlaydı. Özellikle İsviçre. Gümrük yasaları yetersizdi. Phil birdenbire sustu ve kendisine termosu uzatan McCracken'e döndü.

«Sayıklıyor muydum?» diye sordu şaşkınlıkla.

Kaptan kalın kaşlarındaki terleri silerek gülümsedi.

«Çok ilginçti.»

«Çok özel konular değildi umarım.»

«Ne yazık ki hayır.»

«Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum, kaptan.»

«Anlıyorum. Yarım saat daha çekebilir misiniz?»

«Sanmıyorum. Hiç gücüm kalmadı.»

«Dener misiniz? Benimle beraber?»

«Evet. Pekâlâ. Deneyeceğim.»

Küreklerin suya inişi düzensizleşti ve Phil oturduğu yerden aşağıya kaydı. Kaptan onu tekrar yerine oturtup deniz suyuyla yüzünü yıkadı ve çatlak dudaklarına temiz su sürdü. Bü-

tün bedeni gevşemişti. Oturmaya çabaladı.

«Hayır, Mr. Williams. Bugünlük bu kadar.»

«Deneyeceğim. Yapabilirim. Hadi gidelim.»

«Epey yolumuz var. Kendinizi bir kerede harcayıp tüketmeyin.»

«Epey yolumuz mu var? Hayır yapmalıyım, kaptan. Yoksa hepimiz birlikte öleceğiz.»

McCracken iki küreği de alıp dingiyi **Penny Dreadful**'a doğru döndürdü. Ağır ağır gerilerde kalan beyaz köpükleri bulanık olarak görüyordu Phil. Ameliyat masasındaki bir hasta gibi hissediyordu kendini. Sonu gelmişti. Yalnızca su ve mesafe vardı. Babasına seslenmeye çalıştı ama gözlerinin önünde hiçbir şey canlanmıyordu. Sanki daha şimdiden ölmüştü ve karşısında Phil Sobel'siz boş, sonsuz, güzel ve baştan çıkarıcı bir dünya duruyordu.

«Elinizi verin bana, Mr. Williams,» diye bir ses duydu omzunun üstünden.

Merdivenleri çıkmasına yardım etti kaptan. Merdiven sanki üç metreye yükselmişti ve basamakların arası inanılmaz derecede açıktı. Yüksek bir tepeye tırmanır gibiydi. Penny güverteye çıkmasına yardım ederken, onun düzgün omuzlarına ve iri göğüslerine takıldı gözleri. Karşılaştırdığı zaman daha genç olan Tracey'nin çöktüğünü görebiliyordu. Geziye başladıkları zaman Penny'nin yaşlıca bir kadın olduğunu düşünmüştü ama şimdi gençlik denemezse bile kendine özgü bir gücü olduğu ortaya çıkmıştı.

Phil, «Nasılsın sevgilim?» diye sordu Tracey'ye.

«Bir balık yakaladım,» dedi Tracey ciddiyetle. «Minik bir balık.»

«Çok cesur bir kızsın.»

«Hayır. Cesur olan sensin. O kadar çok çalışıyorsun ki...»

Phil balık iskemlesinin yanına çöküp başını Tracey'nin dizine dayadı. Oltayı savurmak için ara sıra hareket ettiğini hissediyordu. Bacaklarının inceliğine takıldı gözleri. Ayakları güneşten yanmış ve tırnakları kırılmıştı. Sağ bileğinin çevresinde derin bir yara izi vardı. Elini bacağına koyup sıcaklığından teselli bulmaya çalıştı.

«Cesur kızsın,» diye yineledi zor duyulan bir sesle.

Öğle yemeği patates, baharat, domuz rostosu parçaları ve balıkla karışık ne olduğu belirsiz bir şeydi. Şarap uykularını getirdi. Phil artık açlığın anlamını biliyordu. Tabağındaki son kırıntıları büyük bir açgözlülükle temizledi. Dibinde patates parçaları bulunan servis kâsesinden ayıramıyordu gözlerini.

«Bir saatlik dinlenme emrediyorum,» dedi McCracken. «Gölgeli bir köşe bulacak ve güneşin dik ışıklarından kurtuluncaya dek kımıldamayacaksınız. Dümen dolabından işaret ederim size.»

Phil gölgeye çekildi. Hareketsiz yatmak açlığı azaltıyordu. Gözleri oyunlar oynayıp ufuk-

ta parlak noktaların olduğunu gösteriyordu. Tracey kollarını iki yana açıp bir şezlongun altına uzanmıştı. Bandajları Penny değiştirmişti. Kolunun ucunda düzgün beyaz bir kabartı, diye düşündü genç adam. Çıkarılınca sakat birine benzeyecekti. İnsanlar bunu farkedecek, önce şaşırıp bakacak, sonra ona acıyacaklardı. Tüm geleceği değişecekti. Ama gelecek yok, diye geçirdi içinden rahatça. Ayrıca önemi de kalmamıştı.

Çanın keskin sesi beyninde yankılandı. McCracken'ler kürek çekmeye gittiler. Tracey iskemlenin altında uykusunu sürdürdü. Çılgın bir isteğe kapıldı Phil ama yalnızca şiddet vardı bu duygusunda, arzu yoktu. Balık iskemlesinin kemerini çözünceye dek bu duygu kaybolmuştu. McCracken'lerin olmayışı mı alevlendirmişti bedenini? Yoksa içgüdüleri içinde bir şeylerin kırıldığını mı belirtiyordu? Yemi üzerinden düşmüş boş misinayı yukarı çekerken insan egosunun acınacak derecede zayıf olduğunu düşündü. Hayvansallığından ürkmüştü. Sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. Yamyamlık öykülerini çok sık dinlemişti.

Akşam yemeği balık ve patates çorbasıyla şaraptan oluşuyordu. Çorbanın içindeki bisküviler doyurucuydu. Masadan kalktıktan sonra bile Phil'in açlığı geçmemişti. Tracey titremeye başlayıp sinirlilik belirtileri gösterince yatmak zorunda kaldı. Kimse konuşmuyordu. Korkuya bile alışılmıştı.

Salondaki şemanın üstündeki daire pek az yol aldıklarını belirtiyordu. McCracken onlara iskambil kâğıtlarıyla hileler gösterdi. Beyaz örtünün üstüne şamdanlar yerleştirilmiş ve kâselerin içindeki kuru yosunlarla süslenmişti masa. Phil boş gözlerle kaptanın hızla hareket eden ellerine bakıyordu. Kâğıtlar yayılıyor, bir tanesi Tracey'nin kulağının arkasından çıkıyor, kare onlusu garip bir biçimde her seferinde destenin üstünde görünüyordu. İki saatin nasıl geçtiğini anlamadılar. Uyuyamayacak kadar sinirliydi Phil. Bilinçaltında uyumaktan korkuyorlardı aslında.

Kahvaltıda genç adama sıcak çayla iki bisküvi verdiler. Tracey içinse bol şekerli çay vardı yalnızca. Dalgalanmalar banyo deliklerinden kötü kokulu sintine suyunun yükselmesine neden olmuştu. Çürümenin simgesi gibi ortalığı saran mide bulandırıcı koku kahvaltıyı çekilmez bir hale getiriyordu. Dingi ilk kez dalgalı sulara indiriliyordu.

«Bir fırtına,» dedi McCracken dingiyi **Penny Dreadful**'dan uzaklaştırırken. «Kuzeydeki bir fırtınanın uzak etkileri. Rastlamadığımız için şanslıyız.»

Phil sessizce kürek çekmeye başladı. İp gerginleşene kadar ilerlediler ve teknenin hareket ettiğini farkedince, dingi biraz daha büyük olsaydı kalan yiyecekleri alıp tekneyi terkedebilirdik, diye düşünmeye başladı. Penny

teknenin burnundan el sallıyor, anlaşılmaz bir işaret veriyordu sanki.

«Ne oluyor?» diye sordu Phil.

«Emin değilim. Ciddi gibi görünüyor. Bana ters gibi gelen bir şey yok oysa.»

«Belki teknede bir delik açılmıştır.»

«Dinleyin beni, Mr. Williams. Ben geri dönüyorum. Durumdan hoşlanmadım. Burada kalmanızı istiyorum. Kürek çekmenize gerek yok. Biraz dinlenin.»

Phil başını salladı. Kaptan tabancasını şapkasının içine yerleştirip suya atladı. Genç adam bir kez daha kaptanın gücü karşısında şaşırmıştı. Günden güne güçleniyordu âdeta, McCracken iri kulaçlarla yüzüp merdivene yaklaştı.

Güvertede Penny teknenin arkasında kalan bir noktayı işaret etti.

Phil kürekleri suya daldırıp dingiyi hareketsiz tutarak bekledi. Tracey de heyecanlanmıştı. Çığlıklar atarak teknenin yan tarafına koşup arkasını işaret etti. Çığlıkları McCracken'leri harekete geçirdi. Hızla kıç güverteye koştular.

Phil güçlükle dingiyi tekneyle aynı hizaya getirdi. Tracey güvertede koşup duruyordu. **Penny Dreadful**'un burnundan sıyrılınca kocaman siyah bir şilep gördü Phil. Bir mil kadar uzaktaydı ve burnundaki adı açıkca okunabiliyordu: **Murmansk II.**

Hem ağlayıp, hem gülerek el sallamaya başladı genç adam.

Tracey ön güvertede bluzunu bayrak gibi sallayarak zıplayıp duruyordu. Şilep onlara yaklaşacakmış gibi çevirdi burnunu. Kimseler görünmüyor ama kapkara dumanları göğe doğru yükseliyordu.

«Geldi! Geldiler!» diye neşeyle haykıran Tracey'nin sesini duyabiliyordu.

Phil düş gördüğüne inanarak başını salladı. Teknenin arka tarafına yaklaşınca hareketsiz duran pervaneyi gördü. Yukarı bakınca şilebin güvertesinde dolaşan birini gördü. Sonra adamların sayısı arttı ve gözlerini kısan Phil tayfaların gri gömleklerini ve kazaklarını seçebildi. Birkaç tanesi el salladı.

Şilep **Penny Dreadful**'a paralel olarak yol almaya başladı. Dalgaları minik dingiyi iyice sarsınca ayakta durabilmek için tekneye tutundu genç adam. Sonra şilep öbür tarafa geçti ve Phil görebilmek için tekrar küreklere asıldı.

«İmdat! İmdat!» diye haykırdı genç adam. «Geri dönün!»

Harcadığı güçten bitkin düşmüştü. Yukardan Tracey'nin haykırışları geliyordu. Şilep hızla devam etti. Phil küfürler yağdırarak şapkasını sallamaya başladı.

Arkasını dönüp güverteye bakınca, McCracken'lerin çiçekli mayoları ve Hawai gömlekleriyle voleybol oynamakta olduklarını gördü. Panama şapkaları vardı başlarında. Ara sıra dönüp neşeyle şilebe el sallıyorlardı.

Uzaklaştıkça küçüldü gri şilep. Biraz sonra yağ artıkları suya yayıldı. Arada bir tayfalardan biri el sallıyordu.

12

Phil güverteye tırmandığı zaman voleybol ağı kalkmıştı ve McCracken'ler çiçekli giysilerini çıkarmışlardı.

Genç adamı karşısında gören McCracken durup geriledi ve kendini korurcasına bir kolunu havaya kaldırdı.

Phil, «Orospu çocuğu!» diye haykırarak kaptanın üzerine atıldı. McCracken sendeledi, ayağı kayarak yere yuvarlandı ama Phil'in elleri boğazından ayrılmamıştı.

«Onları sen gönderdin!» Gözleri yaşararak haykırıyordu. **«Sen onları gönderdin!»**

Phil'in bileklerini yakalamış olan kaptan öksürüyordu. Ve sarı bir ışık Phil'in gözlerini aldı. Parmakları açıldı. Kendini kaybederken tüm güvertenin kırmızıya ve binlerce ışık noktasıyla aydınlanan siyaha dönüştüğünü gördü.

Ayıldığı zaman Penny başucunda duruyor-

du. Elinde bir armadora çeliği vardı. McCracken yarım metre kadar uzakta bir iskemlede oturmuştu. Phil'in kolları kalın iplerle korkuluğa bağlıydı. Repliklerini bekleyen iki aktör gibi ifadesiz yüzlerle McCracken'ler onu izliyorlardı. Ama bakışları keskindi.

«Tracey,» diye mırıldandı Phil.

«Buradayım.» Sesi boşluktan gelir gibiydi.

Phil ağrılar içinde başını çevirdi.

Genç kadın dümen dolabının kapısına yığılmıştı. Felaket gelip çatmıştı. Güverte güneşin son kırmızı ışıklarıyla günah ve kötülük dolu gibi görünüyordu. Deniz ıstırap dolu, sonsuz bir ısı gölüydü.

McCracken elinde dumanları tüten fincanla öne doğru eğildi. «Biraz çay, Mr. Williams? Baş dönmenize iyi gelir.»

Phil kollarının bağlandığı korkuluğa yaslandı.

«Benden uzak dur, McCracken!»

Kaptan içini çekerek elindeki fincanı Penny'ye uzattı.

«Mr. Williams ben—»

«Geminin bizi almasına niçin izin vermedin?» diye bağırdı Phil.

«Şilebin bizim için durması olanaksızdı. Herhalde Küba'ya giden bir Rus şilebiydi. Sanırım brandaların altında kimsenin bilmemesi gereken bazı yükleri vardı.»

Phil gözlerinde umutsuzluk yaşlarıyla öne eğilerek mırıldandı.

«Umarım iyi bir voleybol maçı yapmışsınızdır.»

McCracken şaşkın gözlerle kendisine bakınca Penny omuzlarını silkti.

«Mr. Williams,» diye başladı kaptan. «Ne—»

«**Penny Dreadful**'da eğlence ve oyunlar,» diye inledi genç adam. «Bir eğlence gezisi.»

Kaptan iskemlesini yaklaştırdı ve dikkatle Phil'in yüzüne baktı. Ona bu kadar yakından bakınca genç adam irkilerek başını kaldırdı.

«Hangi voleybol maçı?» diye sordu kaptan.

Kendisini desteklemesi için Tracey'ye döndü Phil.

«Ben geminin öbür tarafındaydım,» diye sızlandı Tracey. «Hiçbir şey görmedim.»

«Voleybol oynuyorlardı! Bilinçli olarak şilebin geçip gitmesine izin verdiler!»

McCracken şaşkın bir ifadeyle arkasına yaslandı.

«Çok yorulmuştunuz,» dedi yatıştırıcı bir sesle.

«Epey kürek çektiniz. Gözleriniz—»

«SAÇMA!»

Phil iki katilin yüzlerini belleğine kazımak ister gibi delici gözlerle bakıyordu hiç kıpırdamadan. Nefret etmeye alışık olmadığından garip bir duygunun damarlarına yayıldığını hissetmişti. Çok korkuyordu. Ensesini soğuk bir ürperti sarmıştı. Başına vurulan darbeden ölüp ölmeyeceğini düşünüyordu. Niçin ağrı hisset-

miyordu? Yoksa McCracken'leri suçlarken bile, yani daha şimdiden, bilinçli dünyadan ayrılmak üzere miydi?

Sertçe salladı başını iki yana.

«Artık Tanrı yardımcımız olsun!» dedi boğuk bir sesle Tracey'ye.

«Beyniniz gördüklerinizi değiştirdi,» dedi kaptan üzüntüyle. «Salın üzerinde giderken, batan güneşte yemek salonunda olduklarını hayal edenleri tanımıştım.»

Acı ve kara çaresizliği içinde, yalnızca korkunç bir kahkaha atabilmişti Phil. Kapana kısılmış bir kurt gibi McCracken'in attığı her adımı izliyordu.

«Sizinle ne yapacağımı bilemiyorum, Mr. Williams,» dedi McCracken usulca.

«Beni vurun, McCracken. Vurmak zorundasınız. Çünkü yemin ediyorum, döndüğümüz zaman tüm kıyı koruma peşinizde olacak!»

Penny kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı.

«Evet,» dedi kaptan ve Tracey'ye döndü.

«Mrs. Williams, biraz bizimle gelir misiniz?»

Tracey sendeleyerek ayağa kalkınca, Phil ani bir paniğe kapıldı. Tracey'nin canını yakacaktı. İplerden kurtulmaya çabaladı ama çok sıkı bağlanmıştı. Silüetlerinin teknenin kıçında, yıldızları gizlediğini gördü. Ama konuştuklarını duyamadı.

McCracken düşüncelerini sıraya koymak

için güverteyi adımlarken Tracey sessizce onu izliyordu. Penny de ağzını açmadan kocasını destekler gibiydi.

«Asla,» diyordu kaptan. «Asla böyle bir şey başımıza gelmemişti.»

Güvertede birkaç tur daha dolaştıktan sonra konuşmaya başladı. «Kocanız hayaller görüyor, Mrs. Williams. Bunun için verebileceğimiz bir ilaç yok ama sanırım onu gerçeğe döndürebiliriz.»

Kaptan parmağı dudağında kamarasına kadar gidip döndü. Ceplerini karıştırdı ama pposunu bulamadı.

«Fiziksel şiddetten nefret ederim,» dedi anlaşılmaz bir şekilde.

Tracey salona açılan kapağa doğru geriledi. «Neden söz ediyorsunuz?» diye sordu çok alçak sesle.

McCracken eliyle bir işaret yaptı. «Eğer küçük bir çocuk olsaydı, şiddetli bir tokat onu kendine getirmeye yeterdi.»

Hızla salona gidip tütün doldurulmuş başka bir pipoyla döndü. Birdenbire davranışlarına bir kararlılık, bir canlılık gelmişti. Gömleğini pantolonunun içine yerleştirdi, saçlarını düzeltti ve parmaklarını şaklatınca Penny yaklaştı.

«Mrs. Williams,» dedi McCracken otoriter bir sesle. «Yapmamız gerekenlerden belki hoşlanmayacaksınız...» Tracey yaralı elini arkasına saklayıp geriledi. «Ama sizi kurtarmak için her çareyi denediğimiz gibi, şimdi de kocanızın

aklını başına getireceğiz.»

«Ona tekne dibi temizleteceksiniz!» diye haykırdı Tracey.

«Yoo, hayır o kadar kötü değil. Yalnızca kendisine gelmesini sağlayacağız,» dedi kaptan sabırla. «Eğer bizi desteklemezseniz, işimiz güçleşir.»

Tracey anlamadan başını salladı.

«Böylesi daha iyi. Hazırlık yapmamız gerek. Ve lütfen bunun için yaptığımızı aklınızdan çıkarmayınız.»

McCracken bir kez daha salona indi ve elinde çocuk oyuncağını andıran kısa, siyah saplı, düğümlü ipleri olan bir kamçıyla döndü.

«Mrs. Williams,» diye emretti. «Başladığımız zaman yanımızda olun. Bizi desteklediğinizi görürse, inatçılığından vazgeçer.»

Tracey hâlâ anlayamamıştı. Bir cins tıbbî oyun olacak, diye düşünüyordu. Hiçbir şey açık değildi.

McCracken kamçıyı şaklatarak kendini iplerden kurtarmaya çalışan Phil'e yaklaştı. Penny elindeki lambayı havaya kaldırınca McCracken'in etli, kırmızı yüzü aydınlandı.

Phil gömleğinin yırtıldığını hissetti. Bir ses haykırdı. Kendi sesiydi bu. Sırtı alev alev yanıyordu.

«Tanrım! İmdat!» İplerden kurtulmak için son çabasını gösteriyordu.

İkinci kez indi kamçı sırtına. İpler kanayan yaralara çarpınca Phil'in soluğu kesildi. Tra-

cey'nin inlediğini duydu.

Üçüncü kamçıda öleceğini hissediyordu. Görüşü kan kırmızısına boyanmış, kapkara okyanusu sarı kıvılcımlar sarmıştı. Deniz suyu onu karşılamaya hazırlanıyordu.

«Durun!» diye çığlık attı.

Dördüncü kamçı yine sırtına indi. Derilerinin iplere takılıp yırtıldığını hissetti. Bir yılanbalığı gibi kıvranıyordu.

«Phil, sevgilim,» diyerek atıldı Tracey ama Penny'nin güçlü kolları ilerlemesini engelledi.

Beşinci darbede Phil'in yanaklarından aşağıya yaşlar süzülmeye başlamıştı. Kan damlacıklarının korkuluğa sıçradığını görüyordu. Açık yaralarına rüzgâr değince acıyla haykırdı.

Kamçı bir kez daha yaralarını yaladı.

«Altı oldu, kaptan,» dedi Penny sakin bir sesle.

McCracken parmaklarını iplerin arasında dolaştırdı. Deri parçaları ve kurumuş kanlar eline yapışmıştı. Solukları düzensizdi, tüm vücudu titriyordu. Penny'nin uzattığı kovada ellerini yıkadı.

«Onun sırtını da yıkayayım mı?» diye sordu kadın.

Başını salladı kaptan. «Tuzlu su,» dedi soluk soluğa. «Cehennem gibi yakar. Aşağıda ilaçlarız.»

Phil'i omzuna alıp aşağıya indirdi ve mutfağın zeminindeki kapaktan teknenin gövdesine bıraktı. Kollarını yukardan geçen bir boruya

bağladı. Phil'in vücudu duvarlara ya da yere çarpmayacaktı.

Penny kapağı kapatınca Phil karanlıkta kalmıştı. Sırtı alevlerle kaplıydı sanki. Öfkeyle ip gevşedi ve yere düştü. Ayağa kalkacak hali yoktu. Koyu karanlıkta yalnızca başının üstündeki kapağın kenarlarından sızan ışıkta etrafını görebiliyordu.

Uyudu mu, yoksa bayıldı mı farkında değildi. Gerçi sancılar dayanılmaz gibiydi ama sakinleşmişti. Doğrulup otururak düşünmeye çalıştı.

Bu insanların deli olduğu apaçık ortadaydı. Tüm eksantriklikleri, daha derinlerde yatan ruhsal bozukluklarının cilasıymış... Belki şaft kırılınca çıldırmışlardı, belki de hep böyleydiler. Acaba şimdi ne planlıyorlardı? Yoksa Tracey ve kendisi için çoktan bir plan hazırlamışlar mıydı?

McCracken'lerin kurtarılmak niyetinde olmadıkları da açıkça görülüyordu. Belki de küçük verici yalnızca bir masaldı. Ya işaret fişekleri? Hiçbir işe yaramayan oyuncak fişekler...

Phil birdenbire terlemeye başladı. Korkunç bir düşünce beynini sararken sırtının ağrısını bile unutmuştu. Tracey ile ikisi McCracken'lerin oyuncaklarıydı. Kaderleri ilk günden çizilmişti. Kesimden önce koyunların beslenmesi gibi onlara iyi davranışta bulunmuşlar, önlerine nefis yemekler, türlü türlü eğlenceler sermişlerdi. Çok geç kalıp kalmadığını merak ediyordu

Phil. Yoksa Tracey çoktan ölmüş müydü? Kapağın açıldığını farkedince şaşırdı.

«Kendinizi kurtarmışsınız,» dedi Penny.

Phil yanıtlamadı.

«Size ilaç getirdim.»

«Ben iyiyim.» Sesi homurdanan bir hayvan gibiydi.

«Sırtınız mikrop kapabilir. Arkanızı dönün.»

Kavanozu tutan elindeki küçük silahı sonunda görebilmişti Phil.

«Ağırlığınızı kollarınıza vererek duvara dayanın,» diye emretti Penny.

Phil arkasını dönüp korkuyla yaklaşmasını bekledi. Sırtına bir serinlik geldi ve rahatlatıcı bir duyguya kapıldı. Penny'nin soluğunu ensesinde duyuyordu.

«Karıma ne yaptınız?» diye sordu soluk soluğa.

«Karınız çok iyi, Mr. Williams. Dinleniyor.»

Kısa bir sessizlik ve biraz daha krem sırtının acısını aldı. «Sırtınız iyileşecek. Hayallerinizden böyle bir şokla sıyrılabileceğinizi düşündük.»

«Hayaller mi?»

Penny gülümsedi. «Size bir battaniye, birkaç yastık ve biraz yiyecek getirdim. Dinlenmenizi istiyorum, Mr. Williams. Eğer başarabilirseniz olanları düşünün. Hayal görmek soğuk algınlığı gibidir. Vücut onu atar.»

Battaniyeler ayaklarının dibine atılınca Phil sordu.

«Buradan ne zaman çıkacağım?»

«Kaptan daha sonra sizinle görüşecek. İyi uykular, Mr. Williams.»

Kapak kapandı. Phil düşünmek için kendini zorlayarak yere yığıldı. Ne yapmalı? Nasıl kaçmalı? Nasıl kurtulmalı ve eve dönmeli? Ev mi? Hangi ev? Bulanık bakışları önünde kara hayaletler dolaşmaya başladı. Barbara'nın öfke dolu yüzü. Oğullarının acıklı, şaşkın bakışları. Yargıcın sert sesi... Ossining'de kendisini bekleyen neşeli olaylardı bunlar. Cehennemde olduğu duygusu yoğunlaştı. Karşı koymaya çalıştıysa da gözleri yavaş yavaş kapandı ve bölük pörçük bir uykuya daldı.

Öğleden beri bir tek kelime konuşmamış olan Tracey, kendi kamarasında benliğinden gelen sesleri dinliyordu. Phil, Larry ve McCracken'in sesleri ayrı ayrı gerçekleri öne sürmekteydiler. Phil'in bağlı tutulduğu deliğin üzerindeki mutfakta akşam yemeğini hazırlayan kaptanla karısının gürültüleri geldi kulağına. Niçin ıstırap çektiğini biliyordu. Tatlı Tracey'sinin ucuz, dejenere bir fahişeye dönüştüğünü Larry'ye ilan etmek için... Kibar yaşamları çöplüğe dönmüştü. Eve dönünce ne olacaktı? Karanlık diye geçirdi içinden, cehennemdeyim. Larry, Barbara, Phil ve ben... dördümüzde cehennemdeyiz ve suç benim.

Uyku ilacı şişesine uzandı. Açıp boşaltınca on altı kapsül masaya yayıldı.

«Güzel Tanrım,» dedi yaralı elini göğsüne

dayayarak.

Yaşamını sürdürmenin hiçbir anlamı olmadığına karar verdi. Kapsülleri cebine atıp salona gitti.

«Uyuyamıyorum,» dedi zayıf bir sesle. «Bir içki alabilir miyim?»

McCracken'ler karşılıklı oturmuş kâğıt oynuyorlardı. Başlarını kaldırdılar.

«Elbette,» dedi Penny. «Konyak, vermut şişesinin arkasında, ikinci rafta.»

«Mümkünse bize de birer kadeh koyun lütfen,» dedi kaptan nazik bir sesle.

Tracey içki dolabına uzandı ve konyak şişesini alıp mutfağa geçti. Beyninin karmaşıklığı silindi bir anda. Kilise intiharın günah olduğunu söylememiş miydi? Öyleyse bir günahın bedeli nasıl günah olabilirdi? Boşlukta aradığı yanıtı bulamadı. Zarif, ayaklı kadehlere dolan konyak salonun ışığında amber rengiydi.

Garip bir duygu benliğini dolaştı ve ağzına acı bir tad verdi. Karanlık etrafını sardı, tünel daraldı. Ve o kara dakikada sonuca ulaştı? Neden uyku ilaçlarını McCracken'lere vermesin? Zavallı, hasta Phil'i kurtarabilirdi. Açık denizde sürüklenip birlikte ölebilirlerdi.

İlaç kapsüllerini açıp içlerindeki beyaz tozu iki kadehe boşaltarak şişeyi cebine attı.

«İyi bir içki,» dedi kaptan gülümseyerek.

Kadehlerini kaldırdılar ama bu koşullar altında söyleyecek bir söz bulamadılar. Kaptan kadehini bir dikişte bitirdi. Tracey kenardaki

koltuğa oturdu. Kulakları çınlıyordu. Korkmaya başlamıştı. Yaramaz küçük bir kız olmuştu sanki.

Birkaç dakika daha oynadıktan sonra kaptan yorgunlukla esneyerek kâğıtları masaya attı.

«Artık iyi geceler diyelim. Yarın durumu inceleriz. Hızlı bir gelişme umuyorum.»

McCracken kalktı ve başını sallayarak tekrar oturdu. Penny dikkatle yüzüne bakarak elini uzatıp ona dokundu. Uykulu bir gülüş dolaştı kaptanın yüzünde. Gözkapakları kırpıştı. Sonra Penny arkasına yaslandı.

«Gaz kaçağı,» dedi kaptan. «Gaz kaçağı olmalı...»

İnanılmaz bir çabayla iskemlesinden kalkıp koridora çıktı ve kendini mutfağa doğru sürükledi.

Tracey de peşinden gidiyordu.

Fırına yaslanıp kalmıştı. Kapağını açmak için eğilince yere yuvarlandı. McCracken çok iri bir bebek gibi merdivenlere doğru emekleyerken, Tracey hiç kıpırdamadan onu izliyordu. Üçüncü basamakta başı göğsüne düştü. Ve uyuyakaldı.

«Kaptan?» diye seslendi Tracey ayağıyla dürterek.

Yanıt yoktu.

Salonda Penny kaptanın masasındaki iskemleye geçmişti ve öne düşen başını bir eliyle dik tutmaya çabalıyordu. Dayanılmaz bir baş

ağrısı varmış gibi görünüyordu. İçkisini bitirmemişti.

«Buyrun, Mrs. McCracken,» dedi Tracey.

«Teşekkürler...»

Ama içki çok sertti. Bir yudumdan sonra içmeyi reddetti.

«İçmelisiniz.»

Penny başını salladı.

Tracey kadının başını tutup kapalı dudaklarını zorlukla aralayıp kaptanın cetvelini ağzına soktu ve boşluktan içkiyi boğazına döktü.

«Mrs. Williams, ne yaptınız?»

«Uyuyun.»

Penny ayağa kalktı, tekrar oturdu ve iskemleden aşağıya kaydı.

Tracey akşam yemeğinden kalan balık ve domuz rostosunu mutfağa götürdü. Birazını yiyip tezgâhın üstüne bıraktı. Eğilip kapağı açınca ıslak, kötü bir koku yayıldı.

«Sevgilim,» diye seslendi karanlığa. «Artık özgürüz!»

13

Phil gürültüyle ayaklandı ve parlak ışıkta gözlerini kırpıştırarak delikten yukarı baktı.

«Tracey... Tanrıya şükür yaşıyorsun...»

«Sana yiyecek getirdim.»

«McCracken'ler nerede?» Phil'in gözleri etrafta dolaştı.

«Onları uyuttum.»

«Nasıl?»

«Uyku ilâçlarımla. Uyku ilâçlarımla başardım bunu. Akıllıca bir iş değil mi?»

Tracey'nin yüzünü öpücüklere boğdu Phil. Birkaç lokmada getirdiği yiyecekleri bitirdi ve ellerini kuruladı.

«Haydi! Gidip onları bağlayalım!»

«Bağlamak mı?»

Tracey'nin sesindeki küçük kız ifadesini ancak farketmişti Phil. Tekneye, yolculuğa getirdiği kadın değildi bu.

«Beni izle ve dediklerimi yap,» dedi Phil usulca.

Tracey başını sallayınca elinden tutup koridora çıkardı.

McCracken'in iri gövdesi güverteye çıkan yolu tıkamıştı. Phil üzerine eğildi. Yerçekimiyle sarkan kasları yüzüne lastik bebek havası vermişti.

«Tanrım!» dedi Phil. «Kendinden geçmiş. Kaçar tane verdin?»

«Adam başı sekiz tane. Konyaklarına karıştırdım.»

Phil hayretle başını kaldırdı. **«Konyakla ilâç mı?»**

«Evet ikisine de sekizer tane,» dedi Tracey gururla. «Kapsülleri açıp kadehlerine boşalttım.»

Eğilip başını kaptanın göğsüne yasladı Phil. Kalp atışları hafif ve aralıklıydı. «Düzgün soluk almıyor,» dedi endişeyle. «Yardım et, yere yatırayım.»

Tracey kaptanın ayaklarını, Phil de omuzlarını tuttu ve yere yatırdılar. Bir battaniye ararken salonda yatan Penny'yi gördü ve bembeyaz oldu genç adam. Dudağını ısırarak ayağıyla kadını dürttü.

«Uyuyor,» dedi Tracey neşeyle.

Susması için elini kaldırdı Phil.

«Hiç kıpırdamıyor,» dedi kalbini dinleyerek. Sonra Tracey'ye döndü. «Ecza dolabına gidip ilkyardım çantasını getir bana.»

Tracey çıkınca Phil kadına suni solunum yapmaya çalıştı. Ensesinden soğuk korku terleri akmaya başlamıştı. Sanki vücudunun bildiğini aklı kabul etmek istemiyordu.

Eli boş döndü genç kadın.

«Bulamadım.»

«Buradan gitmeliyiz,» diye fısıldadı Phil.

«Nereye gideceğiz?»

«Bilmiyorum. Ama burada kalamayız.»

Elleriyle yüzünü sıvazladı. Bürosunda memurlarından birinin yazılı bir problem sunduğunu hayal etmeye çalıştı. Daima sonuca ulaşan bir teknikti bu. Şimdi önemli olan yasa karşısında haklı görülmeleriydi.

Hızla çıkış yolları aradı. Hiç suç işlememişti. Sabıka kaydı yoktu. Leyhinde bir puandı bu. Dürüstçe her şeyi açıklayacaktı. McCracken'ler ya deliydi ya da felakete uğrayınca çıldırmışlardı.

«Tracey, et dolabındaki yiyecekleri şu kovaya doldur. Eğer gerekirse orada başka kovalar da var.»

«Su da alayım mı?»

«Evet. Şarap da. Ama içinde uyku ilâcı olan hiçbir şeyi elleme.»

Phil duraklayıp düşüncelerini bir tek noktada toplamaya çalıştı. Tracey'nin ürkek bir çocuk sesiyle kendisine seslendiğini duydu.

«Evet,» diye bağırdı. «Bir lamba. Bir lamba da getir.»

Birdenbire cehaletinin büyüklüğü aklına

geldi. Dingiyle gitmeye karar vermişti ama neler alması gerektiğini bilmiyordu. Pikniğe hazırlanan bir anne gibi Tracey iki kova yiyecek ve kolunun altında bir lambayla çıkageldi.

«Evet, evet tamam,» diye onayladı genç adam. «Başka ne var? Battaniye! Battaniye de bul!»

Aceleyle battaniye aramaya gitti Tracey.

Phil masadan McCracken'in teleskobunu aldı. Alet dolabından yağmurlukları ve can yeleklerini çıkardı. Mutfaktaki ilkyardım çantasını buldu ve kollarında yükle güverteye koşup hepsini dingiye yerleştirdikten sonra salona döndü.

Usulca kaptanın tabancasını kılıfından çıkardı. Parmaklarının ucuyla tutarken soğukluğu ve ağırlığı onu ürkütmüştü. McCracken'i silahsız bırakmaya çalıştığını anlatacaktı polise. Her şeyi açıklayacaktı. Bir bakıma kurban kendisiydi. Gözlerini dikmiş yerde yatan adama bakarken kalbi korkuyla sıkıştı.

McCracken konuşma sanatında çok üstündü. Phil alnını kuruladı. Sahte öykülerle günlerce kendilerini ipnotize etmemiş miydi? Polise çok inandırıcı bir yalan uyduramaz mıydı? Tracey ile Phil soluğu hapiste alabilirlerdi. Aynı anda salonun kapısında bir ses duyuldu.

«Yapmamalısın!» Tracey bir çocuk gibi fısıldamıştı.

Phil tabancayı kaptanın kalbine nişanlayan elini gördü çok uzaktaymış gibi.

«Hayır, elbette hayır. Tanrım, hadi gidelim

buradan!»

Harcadığı çabadan güçsüz düşmüş, gömleği terden sırılsıklam, yukarıya koştu Phil. McCracken'leri öldürürse kendini temize çıkarabilir miydi? Kendini savunma? Ama ilâçla uyutulmuşlardı. Otopsi bunu açığa çıkarırdı, değil mi? Yarı yolda durakladı. McCracken'leri denize atabilirdi ya da teknede bırakıp fırtınada kaybolmalarını sağlayabilirdi. Yaşamı boyunca karşılaştığı en dayanılmaz tahrikti bu. Soluk soluğa dümen dolabına girdi. Vahşi ormandaki bir kurt gibiydi. İçgüdüleri onu yönetiyordu ve içgüdüleri McCracken'leri öldürmesini, yoketmesini emretmekteydi. Bir kenarda asılı kontak anahtarını gördü. Aceleyle kapıp radarın yanındaki kontağa sokarak çevirdi. Hiçbir şey olmadı. Başka bir anahtar daha aradı ama bulamadı. Küçük vericiyi alıp kemerine taktı. Başka neye ihtiyacı olacaktı? Çekmeceler kilitliydi. Kırıp açtı hepsini ve gözleri büyük şema çekmecesinin arka tarafında duran seyir defterine takıldı. Soluk, titrek ay ışığı sanki Phil'i ona doğru itiyordu: Olağanüstü ağırdı kara kaplı defter.

İlk sayfalardaki deniz haritaları değişik renkli mürekkeplerle işaretlenmişti. Bütün çizgiler Florida'dan başlayıp aynı yerde son buluyordu. Her tarafta şifre gibi garip sayılar, tarihler ve isimler yazılıydı. Yarım ayın ışığından yararlanabilmek için pencereye yaslanıp dikkatle okumaya başladı.

Charles M. MacIver, 56, kimyasal madde imalatçısı, eşcinsel.

Güler yüzlü, fiziksel kondisyonu zayıf, derecesi : 3. Beyni çalışıyor ama yönlendirilmek istiyor. Araba koleksiyonu, vazolar, astronomi özel merakları arasında. Yıldızları tanıyor, denizcilik bilgisi var. Sahte rotalar önerilmez. Zekâ düzeyine rağmen bağımlı. Gerçek savaş çıkarmaktan belki de çok uzak. Detroit banliyösünden.

Henry Ford Ransome, 37, Mr. MacIver'in arkadaşı. Fiziksel kondisyonu iyi, ufak tekne yönetim tecrübesi var. Motor onarımından anlıyor. Çok tehlikeli. Harika savaş yaratacağı belli. Kıvrak zekâlı, çevik, derecesi : 8. Açık deniz deneyimi yok. Kötü yanı: Yüksek sosyal sınıflardan çekiniyor. Belki MacIver ile birlikte olması krize kadar yararlı olabilir.

Başka bir bölümde kısa notlar vardı. Phil gözlerini zorlayarak öne eğilip okumaya çalıştı.

MacIver için gizlilik gerekli. Yokluğunda müdür yardımcısı işleri yürütüyor. Ağabeyi Florida'yla temasta: Korkunç.

Ağabeyi tekrar kontrol edilmeli. Ransome'un bilinen akrabası yok. Belki de bir uşaktır? Detroit'le teması yok.

Phil sayfayı çevirdi. McCracken'in işlek yazısıyla doldurulmuştu yine:

Herbert Wilson St. Cloud, 44, gece kulübü sahibi. Fiziksel kondisyonu iyi, açıksözlü, derecesi: 6. Mesleğine karşın basit bir adam. Kuşkusu yok. İyi kumarbaz, açık fıkraları seviyor, içkiye dayanıklı. Okyanus, nehir, orman ya da göl bilgisi yok. Sokakta yetişmiş ama açık denizde güveniyor. Dikkatli davranmak gerekli. En iyisi aletleri ona gösterip krizin bir parçasıymış gibi hissetmesini sağlamalı. İşlenebilir. Boston.

Candy Philips St. Cloud, 24, dansöz. İyi fiziksel kondisyon, derecesi: 7. Doğal uyanıklık. Harika savaş malzemesi. Deniz bilgisi kuzeyde küçük yelkenli yönetimine dayanıyor. H.W.'nin karısı gibi görünüyor ama ikinci kaptanın araştırmaları gerçek kimliğinin Helen Slansky olduğunu ortaya çıkardı. Kusuru: Sakatlanmak korkusu. Nasıl kullanılabilir? Azimli, kendine

hâkim. İyi malzeme. Nereden geldiği belli değil.

Yanındaki sütunda şunları okudu Phil:

«Mrs. St. Cloud» bir kızkardeş, Maine'de, on yıldır görüşmüyorlar. Posta adresi yok. St. Cloud gece kulübünün tek sahibi. Şubat sonuna kadar tatil için kapalı. Sık sık kapatılan kulüplerin bulunduğu bölgede. Her şey iyiye gidiyor.

Birkaç sayfada daha böyle yazılar vardı. Phil aceleyle okurken 'savaş', 'kriz', 'iyi malzeme' gibi şifreli sözcüklerin anlamını çıkaramamıştı.

Cornelia French, 33, muhasebeci. Fiziksel kondisyonu zayıf, derecesi : 4. Hayal gücünden yoksun. Mizah duygusu az. Briç oynamayı seviyor. Hoşnut etmek kolay. Şu oyunlarını seviyor. Donanmada akrabaları olmasına rağmen deniz bilgisi hiç yok. Herhalde son derece güçsüz. Pittsburgh.

Steven Sebastian French, 34, üç ku-

ru temizleme fabrikası var. Perhiz yapıyor, koşuyor, jimnastiğe gidiyor, derecesi : 6. Kendine düşkün, karısını yönetiyor, çocukları yok. Erkekliğiyle gururlanıyor. Biraz nehir deneyimi var. Büyük gemilerle okyanusu geçmiş. Kavgacı. Görünüş mü? Uyutulmaz. Zor bir konu. Pittsburgh.

Yan tarafta bazı notlar vardı :

Harrisburg ve Pittsburgh'da akrabaları var. Ani bir kararla çıkılan ikinci balayı. Herhalde kimseye haber verilmemiş. Dükkânları kim yönetiyor? Dönüş tarihi yok. Jacksonville'deki tanıdıklar kontrol edilecek. Akrabalar? Noel randevusu var mı? Niçin gizli kapaklı konuşuyor? Belki karısının akrabalarıyla görüşmek istemiyor. Araştır.

Phil sayfaları karıştırdıkça bu tip notlar çıkıyordu karşısına. Seyir defterinin ortasında her birinin üstünde bir tek yol çizili bulunan haritalar vardı. Çizgi doğuya doğru gittikçe kenarındaki notlar artıyordu. Defterin sonlarına doğru dikkatle tarih atılmış ve imzalanmış başka yazılar olduğunu gördü.

MacIver, C.M. Fazla çalışmadan ve kötü yemeklerden sızlanıyor. Sinir bozukluğu belirtileri, tuz, susuzluk ve su toplamış kabarcıklara karşı duyarlılık. İkinci kaptana saldırı, şiddetle cezalandırıldı. Çalışma becerisi azaldı. İlginç kişilik kaybı. Askerlik olaylarını ve üst rütbeli subaya cinsel bağlılığını tekrar yaşıyor. İğrenç. Kriz noktasının 20 mil güneyinde olarak işaretlenen yerde 13 Aralık 1973'de halledildi.

Ransome, H.F. İsyana teşvik, pusula, içki, kazak ve battaniye çalmak suçlarından tutuklandı. Yasalara saygısı yok. Ancak silah gücünden anlıyor. Tutuklu bulunduğu yerden kaçtı. İkinci kaptanın önerilerine rağmen ilâç almayı reddetti. Fiziksel kondisyonu iyi olmasına karşın kürek çekmeyi reddetti. MacIver'den yiyecek vb. çaldığı ve onu tokatladığı saptandı. Usturayla kaptana saldırdı. Silahsız bırakıldı. MacIver'dan 12 saat sonra aynı yerde halledildi.

Soğuk terler döküp titreyerek sayfayı çevirdi Phil. Bir haritaya bakıp tekrar yazılara döndü.

St. Cloud, H.W. Tikler, bacak sallamak, uyuyamamak, hazımsızlık gibi garip davranışlar görüldü. Sahile çıkarılmak için ısrar etti. İmdat çığlıkları. Önemsiz disiplin kusurları işledi, gözaltına alındı; itirazlar bitti. Hayal kırıklığı yaratacak kadar az karşı koyma. St. Cloud, C.P. Kol ve bacaklarda yara. Zekâ durumu iyi ama kurtuluşun yakın olduğu hayalleri var. Hapishanede uyumayı reddetti. İntihar fikriyle ürkütmeye çalıştı. Artan sabit fikir; yüzü, cildi ve bacaklarının biçimi. Kürek çekmeyi reddetti. Yiyecek, içecek kabul etmedi. Zorla beslenmeye karşın besin yetersizliği. Gösterildiği gibi Küba'nın kuzeyinde 5 Ocak 1975'de ikisi de halledildi.

Bundan sonraki sayfalarda nelerle karşılaşacağını bildiği halde parmakları hiç durmadan çeviriyordu yaprakları.

French. C. Mide bozukluğu görüldü. Doktor istedi. İshal, kusma. Kriz yaratılmadı, yalnızca deniz tutması. Açık yer korkusu.

French, S.S. Jacksonville'deki amcay-

Ia yılbaşından sonra golf randevusu var. Gününde geri dönüldü. Kötü bir yolculuk. Belki bu sezon bir gezi için daha vakit bulunabilir?

Phil seyir defterini gömleğinin içine yerleştirip düğmelerini ilikledi ve dışarı çıktı. Serin hava canlandırmıştı. Defter cildine değip rahatsız ediyor... tiksindiriyordu. Ama yine de beraat etmelerini sağlayacaktı. Aşağıya inince Tracey'nin kendini aradığını gördü.

«Neredeydin?» diye ağlıyordu genç kadın. «Beni yalnız bırakamazsın!»

Onu kollarına alıp sakinleştirdi.

«Başka neye ihtiyacımız var? Pusula? Acaba nerede?»

Dümen dolabını araştırdılar ama bulamadılar. Salonda yalnızca haritalar, şemalar ve notlar vardı. Kaptanın hareketsiz bedenini çevirince pusulanın bir kordonla boynundan sarktığını gördü Phil. Bir ölüyü soymak gibiydi bu iş.

«Haydi dingiye!» dedi yüksek sesle. «Battaniyeleri de at içine.»

Battaniyelerden biri suya düşüp ağır ağır dibi boyladı.

«Boşver! Bin artık!»

Tracey merdivenden inip dingiye atladı. Phil tekneden uzaklaşıp kürek çekmeye başladı. Pusulayı almayı anımsamış ama feneri u-

nutmuştu. Gerçi yanlarında bir lamba vardı ama yalnızca bir kutu kibrit almışlardı. Birini yakınca doğuya doğru gitmekte olduklarını farketti.

«Tanrım, açık denize doğru yol alıyoruz,» diye mırıldandı.

Penny Dreadful batıyla aralarında kapkara bir engel gibiydi. Acaba McCracken'in akıntılar hakkındaki sözleri doğru muydu? Ne olursa olsun batıda adalar, Florida sahili vardı. Bir karabasan yaşar gibiydi; ne kadar çok kürek çekerse o denli az yol alıyordu. Tekne ancak birkaç yüz metre geride kalmıştı. Ne yapacağım, diye düşünüyordu genç adam. Karayipler'e kadar kürek mi çekecekti? Yoksa paniğe kapılmış, aptalca bir oyuna mı girişmişti?

«Sarıl bana,» diye fısıldadı Tracey. «Lütfen sarıl bana.»

Öne eğilip onu öptü.

Genç kadın «Phil,» dedi usulca. «Eve gitmek istiyorum. Beni eve götür.»

Sabahın ilk ışıkları **Penny Dreadful**'un ardından denize yayılmaya başlarken, Phil ancak dört yüz metre kadar uzaklaşmış olduğunu farketti. McCracken'lerin hâlâ yerde yatmakta olduklarını düşündükçe, garip bir mutluluk duyuyordu. Iyi olan kazanmıştı sonunda.

Tracey bir battaniyeye sarılıp kestirdi. Uyanınca gülümsedi. «Zavallı Phil. O kadar çok çalışıyorsun ki.»

Phil dişlerini sıkarak küreklere asıldı.

«Anlamıyorum. Kürekleri çekiyorum, çekiyorum ama hiçbir yere gitmiyoruz. Bahse girerim tekneyi çektiğimiz sürece de hiç kıpırdamadı.»

«Kürek çekmemi ister misin?»

Hayır anlamında başını salladı Phil.

«Bize işkence, yapıyorlardı yalnızca,» dedi kendi kendine.

Kısa sürede okyanus açık griye dönüştü ve ufukta pembe bulutlar belirdi. Tracey kovadan birkaç parça balık çıkardı. Ekmek ve yeşil salatayla birlikte kahvaltı ettiler. Temiz sudan birkaç yudum içtiler. Ara sıra genç kadın avuçlarını birleştirip dinginin dibindeki deniz sularını dışarıya atıyordu.

«Biraz uyumak istiyorum,» dedi Phil. «Güneş doğunca uyandır beni.»

Ilk ışıklardan sonra güneşin doğması bir saat sürüyordu. Sonunda güneş **Penny Dreadful**'un ardından sıcak bir göz gibi yükselirken, Tracey dişleri birbirine vuran Phil'i uyandırdı.

«Uyanma vakti geldi!»

Phil gerinerek uyandı. Artık kürek çekmeye alışmıştı. Battaniyesinden sıyrılıp ayaklarını cayadı ve sessizce asıldı küreklere. Öğleye doğru **Penny Dreadful** iyice ufalmıştı.

«Niçin uyumuyorsun?» dedi Phil. «Gücümüzü yitirmemeliyiz.»

«Hayır. Uyudum biraz. Yalnızca eve gitmek istiyorum.»

«Bana Dostoyevski'den söz et.»

«Kim?»

«Edebiyat bilgin çok derin. Bir öykü anlat bana.»

«Oh, hiçbirini anımsamıyorum. O kadar uzun zaman oldu ki.»

«Fransız edebiyatı okumadın mı? Bana Fransız Devrimini anlat.»

«Devrim mi? Dickens!» dedi Tracey gülümseyerek. «Yani **İki Şehrin Hikâyesi**'nden söz ediyorsun. Aa nasıl başlıyordu? O kadar ünlüydü ki.»

Tracey'nin olgunluk çağına dönmesine yardımcı olacak konulardan söz etmesini istiyordu Phil. Çocukluk ve yetişkinlik iyiden iyiye karışınca genç kadının yüz hatları değişti. Bir süre sonra konuşmayı kesti.

«Devam et,» dedi Phil.

Tracey yüzünde kederli bir ifadeyle başını salladı. «Her şey öylesine umutsuz ki. Asla gelmemeliydik buraya.»

Öğleyin güneş onları kavurmaya başladı. Ter içinde kaldıkları halde battaniyelerini sırtlarından atmıyorlar, böylece ısının onları güçsüzleştirmesine olanak vermiyorlardı. Bir saat kadar Tracey kürek çekti. **Penny Dreadful** denizin uzaklarından kara bir nokta haline gelmişti.

Phil gözlerini boş ufka dikince, geçmişinin ve geleceğinin birbirine karıştığını hissetmeye başladı. New York'dan sahneler belirdi gözle-

rinin önünde. Her türlü çabasına rağmen Sobel Şirketi hâlâ Barbara'nındı. Kazanılan para, çalışanlar, dış ülkelerle yapılan anlaşmalar hep Barbara'ya aitti. Amerika'nın iyi giyinen kadınlarına hitap eden modellerin sırları bile onundu. Artık bağışlanamazdı Phil. Barbara ilişkilerini derhal kesip onu bir yana atacaktı. Sokaktaki bir dilenciden farkı kalmayacaktı. Hiçbir seçeneği yoktu. Acaba bir daha oğullarını görebilecek miydi?

Kürekleri Tracey'den aldı.

Kürek çekmenin anlamı ne, diye düşünüyordu. Niçin deniz suyu içip hastalanarak bu işi bitirmiyoruz? Tracey sevgi dolu gözlerle bakıyordu ona. Barbara'nın kendisini kabul etmesi olasılığı hiç yok muydu? Phil nasırlaşmış ellerini ovuşturup kürek çekmeye başladı.

«Ne kadar suyumuz kaldı?» diye sordu çatlak, şiş dudaklarının arasından.

«Bir buçuk şişe. Bak.»

Phil dinlenirken gerinip arkaya yaslanarak gözleriyle kuşları aradı. Pusulaya bakılırsa hâlâ batıya gidiyorlardı. Florida'ya mı, yoksa uçsuz bucaksız Atlantik'e mi doğru gittiklerini merak ediyordu. Yoksa her ikisi de yüzlerce mil uzakta mıydı?

Birdenbire inledi.

«Ne oldu?» diye sordu Tracey.

«Küçük verici. Islanmış.»

Öfkeyle eğilip altından deniz suyu damlayan vericiyi aldı. Kenarındaki delikten içindeki

dört küçük pil, incecik kablolar ve minik sargılar görülebiliyordu. Üst tarafındaki küçük düğmeyle açıp kapatılıyordu. Phil düğmeyi çevirdi ama ses çıkmadı. Acaba denizin belirli bir bölgesine yayın yapıyor mu şu anda, diye düşünmeye başladı.

«Herhalde deniz suyundan bozulmuştur,» dedi karamsarlıkla.

Bu konuda ne denli yetersiz olduğunu görmek genç adamı ürkütmüştü. Akşamüstüne doğru **Penny Dreadful**'u ufuktaki ışık lekelerinden ayırmak olanaksızlaşmıştı. Zaman ağırlaşmıştı ve anlamı yoktu. Yalnızca mesafe vardı ve mesafe de, küçük dingiyle iki cesetin bozulmakta olduğuna inandığı teknenin arasını açmıştı.

Işık değişti. Epey geç olmuştu. Tracey düzensizce ama umutla çekiyordu kürekleri. Phil uyudu, uyandı, tekrar uyudu... Tracey saçları tuzlu sudan yapışmış, omuzları bluzunun altından kavrulmuş, yaralı eli zonklayarak, hiç konuşmadan çekmeyi sürdürdü.

Akşama doğru biraz daha balık ve domuz rostosu parçalarıyla karınlarını doyurdular. Her şeyin tadında garip bir tuzluluk vardı. Temiz suyla dudaklarını ıslatıp dörder yudum içtiler. Bir saat sonra Phil kürekleri alınca genç kadın uykuya daldı. Garip bir turuncu parıltı vardı dalgaların üstünde. Küreklerin çevresiyse mavi ve altın sarısıydı. Arkalarında dinginin gölgesi,

yalnızca iki kolu kalmış, parlak sularda ölümüne giden yaralı bir örümcek gibi uzanıyordu.

Kısa bir dinlenme süresinde Phil yeniden seyir defterini aldı. Tiksindirici olduğu kadar hayret verici bir felaket haberini okur gibiydi. Dikkatle yazılmış olan isimler şimdi neredeydiler? Öldürüldüler mi? Parçalara mı bölündüler? Kemikleri Golf Stream'in dibinde mi yüzüyor? Yoksa bilinmeyen bir kum yığınına mı gömüldüler?

Bir sayfa daha çevirince aradığını buldu.

Williams, Philip, 38, deri kadın giysisi desinatörü, aile firması. Orta karar kavgacı, güveniyor, zeki ama cana yakın. Fiziksel kondisyon orta, derecesi : 7. Yeni deneylere açık. Araştıran zekâya sahip. Kendine güveniyor. Zayıf noktası: Kendi görünüşü. Deniz bilgisi hiç yok. İyi yaşamı, iyi yemekleri, kaliteli içkileri seviyor. Çabuk öğreniyor. Herhalde işlenebilir. Yaşam konusunda belirgin fikirleri var. New York banliyösü.

⁂

Williams, Tracey, ortalama 28, P.W.'nin karısı pozunda. Kredi kartlarındaki adı Mrs. Lawrence Hansen. Kültürlü, kolej öğrenimi var; belki de iyi aileden gelme.

Yeni bir deney geçiriyor, herhalde P.W.'-nin eğitimi. Suçluluk duygusu, işlenebilir mi? Derecesi : 3. Gücü zayıf, çabuk yıkılacak. Beyinsel dayanıklılığı ne kadar? P.W. ile ilişkisi sürdükçe yıklımaz bir engel olur. Ayır ve yen!

Gitgide artan bir dehşetle sayfaları çevirdi Phil. Yakıcı bir öfke kaplamıştı benliğini. McCracken ölmeyi hakketmişti. Suçluluk duygusundan sıyrıldı. Yalnızca yorgunluk ve endişe kalmıştı geriye. Farkına varmadan, Tracey ile birlikte dünyayı onlardan temizlemişlerdi.

Bir sayfa daha çevirince yolculuğun tamamlanmamış haritası çıktı karşısına. Kırmızı çizgi Florida kıyılarından Bahama Adalarına doğru uzanıyordu. Başka bir not daha:

İş yeriyle teması yok. Gizlilik şart. Tracey'nin dostları konusunda bilgi yok. Araştır. Herhalde nerede bulunduklarını hiç kimse bilmiyor. Onayla.

Defterin son sayfası kırışmıştı. Phil dikkatle kelimeleri seçmeye çalıştı.

Williams, Philip. Huzursuzluğu artıyor, işleri sessizce kabulleniyor. Emirleri rahatça alıyor. Denizde ne yapacağını bilmiyor, bilinmeyenlerden ürküyor. Yıkılma-

dı. Düzelme yeteneği? Krizi çabuk kavradı, zekâsı kıvrak. Belki göründüğünden farklı.

Williams, Tracey. Gizli isteri belirtiler. Iyi ve kötü kavramları çocukluktan kalma. Fiziksel kondisyonu çok kötü. Kürek çekemiyor. Azaltılmış yiyecek ve içecekle cezalandırıldı. Yakınmadan kabullendi. Soru yok. Her gün daha itaatkâr oluyor. Mikrop kapan parmağının yarılması gerekti. Sonra kesildi. Harika bir an. Güzel bir trajedi.

Phil yazılanları defalarca okudu. Ölümüne itiraz etme yeteneğinden dolayı yargılanmış olması garibine gitmişti. Ama yine de sonunun nasıl geleceğine ait bir ipucu yoktu. Acaba hepsi farklı mıydı? Zehir? Hiç kuşkusuz yollardan biri boğulmaktı. İşkence yapılıyor muydu acaba? Pervaneye takılıp doğranıyor muydu? Ya tekne gibi temizlemek? Phil'in aklına binbir türlü korkunç olasılık geldi.

«Niçin elime bakıyorsun?» diye sordu Tracey uyanınca.

«Bağışla. Gözlerimi dinlendiriyordum.»

«Bana kızgın mısın?»

«Hayır. Elbette hayır, Tracey.»

Siyah seyir defterini görmek bile istemi-

yordu genç kadın. Kaptanın bir uzantısıydı sanki bu defter. İçindeki yasak yazıları okumak ona kalmış değildi.

«Onları öldürdüm mü?» diye sordu Tracey.

«Bilmiyorum.»

«Sadece bir kazaydı. Uyutmak istemiştim. Önce kendimi öldürmeyi düşündüm, ama sonra onları uyutmaya karar verdim. Bir bakıma hepsi aynı gibi görünüyordu.»

«Sevgili, tatlı Tracey. Kendini suçlama. Hiç kimse suçlamayacak seni.»

Anlamsızca gülümsedi genç kadın ve bitkinlikle yüzünü avuçlarına gömdü. Gece boyunca kürek çektiler. Kibrit ışığında kontrol ettikleri pusula biraz güneye kaymış olduklarını belirtiyordu. Acaba dinginin metal aksamı pusulanın doğru çalışmasını engeller miydi? Verici hâlâ imdat sinyalleri gönderiyor muydu? Bir anteni olup olmadığını araştırdılar ama bulamadılar.

Sabaha doğru Tracey ufukta bir uçak gördü. Phil teleskopla izledi.

«Afrika'ya gidiyor olmalı,» dedi Tracey usulca. «Kenya'ya gitmeyi çok isterdim. Eğer işaret fişeğimiz olsaydı pilot görüp yardım gönderebilirdi.» Biraz sonra. «Daha ne kadar yolumuz var?»

Phil dizini okşadı.

«Karayip Denizinde miyiz, yoksa Atlantik'te miyiz bilmiyorum güzelim. Her şey karma-

karışık. Belki de **Penny Dreadful**'da kalmalıydık.»

Tracey titredi. «Hayır. Orada çok kötülük vardı.»

«Haklısın. Ben de dayanamazdım. İkisini de bağlamak zorunda kalacaktık. Günler boyu sürüklenecektik. Tanrım ne kadar korkunç.»

«McCracken şeytanın ta kendisi,» dedi Tracey. «Tanrı bizi onun eline bıraktı.»

Phil yanıtlamadan çekti kürekleri.

«Kurallarına karşı geldiğimiz için Tanrı cezalandırılmamızı istedi.»

Çekmeye devam etti Phil.

«Gerçek bu. Ve bu nedenle öleceğiz.»

Tekrar sabah oldu. Doğu ufkuna morumsu bir sis yayıldı. Tekneden bir iz kalmamıştı. Phil bitkinlikle uzakları araştırdı. Daha ne kadar dayanabilirdi? Ağrıdan çok yorgunluktan korkuyordu. Yorgunluk sürekli olarak kemiriyordu bedenini. Er geç kürek darbelerinin düzeni bozulacak, zayıflayacak, okyanusun ortasında çırpınıp duracaktı.

İkisi de su kaybedecek, bayılacak ve derin bir uykuya dalacaklardı. Güneşin dik ışıkları altında cesetleri hemencecik çürüyecekti. Hayalleri uzak tutma yeteneğinin sınırını merak ediyordu. Daha şimdiden gözleri iyi görmemeye başlamıştı. Sabah bulutları değişik şekillere giriyorlardı. Hareket ederek Phil ile alay eder gibiydiler.

«Niçin hiç tekne yok?» diye sordu Tracey birdenbire. Kurtulma içgüdüleri sanki yeniden harekete geçmişti.

«Bilmiyorum. Bu nesnenin gerçekten sinyal gönderdiğine de inanmıyorum.»

«Öyleyse sonumuz geldi.»

Öğleyin Tracey kovadaki son yiyecekleri çıkardı. Kendilerine hâkim olup temiz suyu ölçülü kullandılar. Lokmalarını ağır ağır çiğnediler. Bir süre el ele oturduktan sonra Phil tekrar ortadaki sıraya geçip küreklere asıldı.

Kısa bir süre sonra Tracey onun yerini aldı. Phil uyurken zayıf hareketlerle kürekleri suya daldırıp çıkardı. Genç adam irkilerek uyandı. Tracey olduğu yerde uyuyakalmış, küreğin biri denize düşmüştü. Yaralı elinin sargısı açılarak kanları suya sızmaya başlamıştı.

Phil kanın köpekbalıklarını çektiğini anımsayarak aceleyle yerini değiştirip küreği aldı ve gömleğinden yırttığı şeritlerle genç kadının elini yeniden sardı.

Kürek çekmeye başlamıştı yine ama yön duygusunu yitirmişti. Pusulaya da güvenmiyordu ama güvenecek başka bir şey de kalmamıştı. Pusula göstergesinin yönünü değiştirip değiştirmediğini öğrenmek için küçük vericiyi birkaç kez açıp kapadı. Etkilemiyordu. Tracey inlemeye başlayınca ıslak battaniyeyle başını örttü.

Akşamüstüne doğru zaman kavramını da yitirmişti. **Penny Dreadful**'dan üç günlük uzak-

lıkta olduğunu hesaplıyordu ama iki kez güneşin doğuşunu gördüğünü anımsıyordu. Dalgalar yükselmeye başlamıştı. Biraz daha yükselirse su alacaklardı ve kürek çekmek olanaksızlaşacaktı. Eğer fırtına patlarsa, boğulurlardı.

Korkunç düşler gördü gece boyunca.

Batan güneşe doğru gittiğini sanarak çekiyordu kürekleri ama pusulaya gözü ilişince güneşin doğmakta olduğunu anlayıp başı ağrılar içinde, küfürler yağdırarak dinginin burnunu çevirdi. Kulaklarındaki çınlama biraz sonra azaldı, başağrısı hafifledi gözleri ufuk hattında canlıların varlığını gösterecek bir gölge aramaya başladı. Anımsadığı kadarıyla uygarlık son derece yapay, nefret edilecek, geçici bir kavramdı. McCracken haklıydı. İşte burada, yokolmayla karşı karşıya kalınca kişi gerçek benliğini ortaya çıkarabiliyordu.

Öğleye doğru ufuk hattında kara bir leke gözüne çarptı. Hayal görüp görmediğinden emin olmadığı için Tracey'yi uyandırmaya çekinerek kürek çekme hızını arttırıp beyaz köpüklü dalgaların arasında beliren palmiyeli adaya yaklaşmaya başladı. Yükselen sabah sisinin ardından serin, yeşil tepeler görünüyordu.

Kurtuluşa doğru kürek çekerken Phil'in kasları iyice şişmişti. Soluk soluğa, konuşmayı başaramayıp haykırarak Tracey'yi uyandırdı. Phil'in yüz ifadesini görünce genç kadının uykusu hemen dağılıverdi.

Aynı anda bir teknenin motor sesi kulaklarına geldi. Başlarını çevirip güneşe baktılar. En sonunda parlaklığından arasından beyaz bir şekilde belirdi. Phil teleskopu kaldırdı. Gelen **Penny Dreadful**'du.

14

Sivri tepeleri gri mavi suların üstünde yükselen ada dingiden beş mil uzakta kurtuluş ve hayata dönüşü vaat ederek duruyordu. **Penny Dreadful** motorlarını durdurup yaklaşırken Phil, düzenli olarak kürek çekmeyi sürdürdü. Ara sıra başını çevirip omzunun üzerinden adaya bakıyordu.

Tracey gözleri iri iri açılmış, inanmaz bakışlarla yaklaşan beyaz tekneyi izliyordu. «Phil,» diye fısıldadı. «Kaptan o. Ölmemiş. Tekneyi onarmış. Bizi eve götürebilir.»

«Hayır. Bizi eve götürmeye hiç niyetli değil.»

Tracey başını çevirdi. Güvertede kimseler yoktu. Keskin hatlı beyaz gövde biraz daha yaklaştı. **Penny Dreadful**'un sessiz gölgesi dingiye vurdu.

«Dinle beni,» dedi Phil usulca. «Dediğim

gibi davranmanı istiyorum. Can yeleğini sıkıca bağla ve dinginin içine yat.»

«Pekâlâ.»

Dediklerini hemen yerine getirmesi genç adamı memnun etmişti. Kendisi de can yeleğine sarındı ve gizlice tabancayı cebinden çıkardı.

«Ne olursa olsun o tekneye binme!»

Yaklaşırken beyaz köpükler saçan tekneye gözlerini kısarak baktı. McCracken'i simgeliyordu sanki. Boş yere güvertede iri yapılı adamı aradı gözleri. Öfkeden elleri titriyordu. Tabancayı battaniyenin kıvrımları arasına sokup kürek çekmeyi sürdürdü.

«Göster kendini, McCracken,» diye fısıldadı Phil. «Yalnızca başını çıkar. Bana yeter bu.»

Ama **Penny Dreadful** yalnızca dingiye eşlik ediyordu. Phil'in kolları, bacakları ve sırtı uyum içinde çalışıyordu. Tracey dikkatle başını kaldırıp güverteye baktı ama kimseyi göremedi.

En sonunda McCracken iskele korkuluğunda göründü.

«Merdiveni tırmanın, Mr. Williams!»

«Canın cehenneme, kaptan!»

Kürek çekmeyi bırakmadı Phil. Ada gitgide yaklaşıyordu. Tracey kendini iyice küçültmek ister gibi büzüldü olduğu yerde. McCracken bir an motorları çalıştırıp hızlandı ve tekrar dinginin yanı sıra kaymaya başladı.

«Size bir emir verdim, Mr. Williams!»

Phil bakışlarını tekneden uzak tutmaya çalışarak çekiyordu kürekleri. Tracey tepelerinden onları izleyen kaptana bakıp korkuyla çevirdi başını. Sanki kaptanın soluğunu hissedebiliyordu. Dudakları sessizce kıpardayıp dua etmeye başlamıştı.

«Mr. Williams! Bana verilen otoriteye dayanarak bir kez daha güverteye çıkmanızı emrediyorum!»

Ritmini bozmadan, gücünü boşa harcamadan ve duraklamadan ilerliyordu Phil. Sağ tarafında sulara bir şey gömülldü. İnce uzun bir zıpkın roket gibi dibe çöktü.

Phil tek bir hareketle kürekleri içeri çekip tabancayı kaldırdı ve McCracken'e nişan aldı. Merminin sesi durgun sularda yankılandı. Tracey gözlerini yumup yumruklarını kulaklarına tıkadı.

Gürültüyle şaşkına dönen Phil namlunun ucundan yükselen dumanın ardından, teknenin burnunda açılan deliği görüp memnun oldu. Tahta parçacıkları havaya saçılmıştı ama Mc Cracken ortalıkta yoktu. Dümen dolabı güvertenin öteki tarafındaydı. İkinci kurşun teknenin burnunda bir delik daha açtı ama **Penny Dreadful** dinginin yanında ilerlemeyi sürdürdü.

«Haydi McCracken!» diye bağırdı Phil. «Göster yüzünü!»

Su kesiminin altına nişanladığı üçüncü kurşun denizin üstünde sekti ve teknenin gölgesine gömüldü. Phil dönüp arkadaki motora

nişan aldı. Dümenin yakınlarında bir delik açıldı. Ama dümenin kendisine sıktığı kurşun metale çarpıp sekti.

Dümen dolabının camları ardında beyaz saçlı başın hareket ettiğini görünce, Phil ayağa kalkarak tabancanın kara namlusuyla McCracken'in boynuna nişan alıp tetiği çekti.

Sert bir ses duyuldu, tabanca geri tepti ve camlar güverteye yayıldı. Beyaz saçlı baş kaybolmuştu. Acaba kurşun hedefini bulmuş muydu? «Güzel Tanrım,» diye yakarıyordu genç adam. «Ölmüş olsun, ne olur!»

Yukardan kısık bir kahkaha geldi.

«Yararı yok, Mr. Wiliams!»

Son çare olarak Phil tüm kurşunları yakıt deposunun bulunduğunu sandığı yere boşalttı. Patlama olmadı.

McCracüen korkuluğa yaslanıp sükûnetle sualtı tabancasını kurdu ve kemerine bağlı sadaktan başka bir zıpkın çıkarıp yerleştirdi.

«Orada ölürsünüz!» diye seslendi kaptan. «O adada bir damla su yoktur! Sizin iyiliğiniz için konuştuğumu anlamıyor musunuz?»

«Seyir defterinizi okudum, kaptan.»

«Yine de kayalar ve yılanlar arasında ölüp gitmenize göz yumamam!»

Atılan ikinci zıpkın dinginin kenarına saplandı ve Tracey'nin başının hizasında mavi dumanlar çıkan otuz santim çapında bir delik açıldı. Dalgalar deliği büyütmeye başlamıştı bi-

le. Tracey dinginin dibinde toplanan suların arasından kalktı.

«Batıyoruz,» dedi usulca. Titriyordu.

«Ayakkabılarını çıkar!»

Sular bacaklarına kadar yükseldi. Kovalar dolup balık artıklarını su yüzüne çıkardı. Küçük verici sulara gömüldü. Phil ayakkabılarını çözmeye uğraşırken seyir defterinin dalgayla dingiden uzaklaştığını farketti.

«Beni dinle,» diye kekeledi Phil. «Bize ateş edemez. Ateş edeceğini sanmıyorum. Çok uzun sürecek ama adaya kadar yüzeceğiz. Dinleneceğiz, yine yüzeceğiz. Ve adaya varacağız.»

Başını salladı Tracey. Omuzunu sıkarak gülümsedi Phil. Kürekler sulara kapıldı. Dingi sallanıp dibe çöktü. Can yeleklerinin yardımıyla suyun yüzünde kalmışlardı. Phil ağır ağır **Penny Dreadful**'dan uzaklaşırken Tracey onu izliyordu.

Tiz bir ıslıkla bir zıpkın biraz ileriye saplandı.

«Yalnızca yüz,» dedi Phil. «Ağır ağır.. Acelemiz yok.»

Ara sıra su yutarak sırtüstü yüzmeye başladılar. Su ılık, sonsuz gök maviydi. Phil inatla adaya ulaşacaklarından emindi. Gerekirse Tracey'yi sürükleyecekti. Belki bir gün ve bir gece sürecekti yol ama sonunda ayakları karaya değecekti.

«Korkmuyorum,» dedi genç kadın. «Görüyor musun? Korkmuyorum.»

Sağ tarafına bakmaya çekinerek kulaçlarını Phil'in kulaçlarına uydurmaya çalıştı. Pantolonu suda beyaz akisler yaratıyordu.

Denizin derinliklerinden korkunç bir gürültü geldi. **Penny Dreadful**'un motorları çalışmıştı. Phil ile Tracey dalgaların içinde sarsıldılar. Güneşte parlayan beyaz gövde suları bulandırarak tembelce çevrelerinde dönüp duruyordu.

«Yüzmeye devam et,» dedi Phil. «Yalnızca yüz.»

Tuzlu yüzlerini yalayıp ağızlarına doluyordu. Tracey öksürerek gereğinden çok su yutunca doğruldu ve Phil onu tekrar suyun içine çekti. Motorların sesi artmıştı. **Penny Dreadful** keskin açılar yaparak üstlerine beyaz köpüklü dalgalar gönderiyordu. Ağzına dolan suları tükürdü Phil. Tracey yüzükoyun yuvarlanmıştı.

«Mr. Williams!» diye bağıran sesi duydular. «Tekneye çıkacak mısınız?»

Phil'in yardımıyla döndü genç kadın ve yuvarlanan dalgalar arasında onu izlemeye çabaladı. Tekne iyice yaklaşmıştı. Pruvanın keskinliğini gördüler.

«Tanrım!» diye haykırdı Tracey. «Yalvarırım kurtar bizi!»

Son anda tekne aralarından geçip onları ayırdı. Motor gürültüsü kulaklarında yankılandı. Beyaz köpüklerin arasından pervaneyi gördü Phil, sonra Tracey'ye seslendi.

Saçları yüzüne yapışmış, yirmi metre ilerde güçlü dalgalarla boğuşuyordu. Açık gözleri donuklaşmıştı.

Motorların sesi azaldı. **Penny Dreadful** birkaç metre arkalarından ağır ağır geliyordu. Phil, Tracey'ye yaklaştı. Teknenin civarından suya atılan bir şeyin sesi geldi. Ekşimiş et kokusunu aldı Phil.

«Balık artıkları!» diye bağırdı McCracken. «Köpekbalığı yemi!»

Phil dehşet içinde Tracey'nin yararsızca suları dövdüğünü gördü. Beceriksiz hareketlerle yüzmeyee çabalıyordu. Kollarını sallayarak merdivene tırmanır gibi suyun içinde yükselip alçalıyordu.

Genç kadının yakınına biraz daha yem atıldı. Balık parçaları suya gömülürken karanlıkların arasında ani bir hareket oldu.

Bir çığlık attı Tracey.

«Ne dersiniz, Mr. Williams?»

«Merdivene tırman Tracey,» dedi Phil yenilgiyle.

Penny Dreadful Phil ile Tracey'yi köpüklenen sulardan ayırarak ilerledi. Tracey bir eliyle merdivene tutundu. Bluzu ve pantolonu vücuduna yapışmış, saçları karmakarışık olmuştu.

«Yukarı gelin, Mrs. Williams!» diyerek eğilip tırmanmasına yardım etti McCracken. **Penny Dreadful** oynak sularda ilerlerken Tracey ürkerek aşağıya baktı.

«Şimdi siz, Mr. Williams!»

Phil basamaklara tutunurken tekne neredeyse durmuştu. Arka taraftaki beyaz köpüklü dalgaları gördü. Motorlar tekrar hızlandı. Adaya doğru yaklaşıyorlardı. Yüzüne çarpan rüzgârla savaşıp soluk almaya çabalayarak tırmandı Phil.

McCracken üzerinde beyaz pantolonu ve siyah apoletli beyaz ceketiyle dümen dolabından çıktı. Zıpkın tabancası kolundaydı.

Phil kendini güverteye çekip soluk soluğa durdu. Kalbi korkuyla çarparken benliği öfkeyle dolmuştu. «Keskin nişancı olmadığım için şanslısınız.»

«Niçin? Beni öldürmek sizi tatmin edecek miydi?»

«İyi bildiniz!»

McCracken'in gülüşünde sıcaklık yoktu.

«İyi,» dedi sükûnetle.

Phil yaklaşınca derhal tabancayı eline alıp bacaklarına nişanladı.

«Gerekirse sizi sakatlarım. Şimdi yere, karınızın yanına uzanın.»

Phil güverteye uzandı. Tracey gözlerini kapatıp başını çevirmişti. Eli dayanılmaz bir acıyla zonkluyordu. McCracken genç adamı sertçe yüzükoyun çevirip ellerini arkasından bağladı ve gözlerine siyah bir bant örttü.

«Oturun. İkiniz de.»

Phil yan döndü ve oturdu. Başına ya da göğsüne inecek bir darbeyi bekliyordu. Yanın-

da sıcaklığını hissettiği Tracey'yi duymaya çalışıyordu. Yalnızca sonsuza dek uzanan bir sessizlik vardı.

«Ben John McCracken, Florida eyaletine kayıtlı **Penny Dreadful** adlı teknenin kaptanı ve sahibi, New York adresli Philip ve Tracey Williams'ı, isyan, cinayete teşebbüs ve silahlı soygun suçlarından dolayı tutukluyorum.»

Bir dakika sonra teknenin motorları rölantide çalışmaya başladı. Denizin çalkalanmasından sonraki durgunluk korkunçtu. Uzun bir süre beklediler. McCracken'in nerede durduğunu tahmin edemiyordu Phil. Güvertenin altından gürültüler geldi ve merdivenlerde bir ayak sesi duyuldu.

«Şimdi ayağa kalkın,» dedi McCracken.

Birbirlerine çarparak ayağa kalktılar. Günlerce dingide oturduktan sonra bacakları titriyordu.

«Gelin, Mrs. Williams.»

Kaptanın onu götürdüğünü hissetti Phil. Birkaç dakika sonra geri dönüp genç adamı kolundan tutup aşağıya indirdi. Gözleri bağlı olmasına rağmen nerede bulunduğunu anlamıştı Phil. Ana salonun alçak eşiğine dikkat etmek bile gelmişti aklına. Koridor boyunca McCracken onu itekledi ve konuk kamarasına attı.

«İyi misin?» diye sordu Tracey.

«Evet. Ben iyiyim. Canını yaktı mı?»

«Hayır.»

Sırt sırta geldiler ve Phil genç kadının bağ-

larını çözdü. Tracey gözündeki bantı çıkardıktan sonra onun iplerini çözünce kucaklaştılar. Tracey yatağın üzerinde kendisi için hazırlanmış giysileri giydi. Odadaki eşyalar çıkarılmıştı. Yalnızca birkaç tane giyecek kalmıştı. Lambalar, denizci kılıcı, hatta antika mandallar bile götürülmüştü. Phil kapıyı zorladı. Sağlamlığından memnundu şimdi.

Yatağın üzerine, Tracey'den uzak bir köşeye oturup içinden gelen titremeyle büzüldü. Vücudundan soğuk dalgalar yayılıyordu sanki. Yavaş yavaş yüzünü ve bedenini saran bir sıcaklıkla beraber anılar da geri geldi. Kopuk bir film gibi yaklaşan tekneyi görüyor, tabancanın soğuk siyah namlusunu elinde hissediyor, parmaklarının tetikteki hevesli kıpırdanışlarını bile yeniden duyuyordu. Tam bir karabasan gibiydi bu. McCracken'in bu gibi olaylara niçin müptela olduğunu anlamıştı. Ameliyat geçirmiş bir hasta kadar zayıf, solgun ve titrek vücutlu Phil, acaba kötü bir düşün kurbanı mı olmuştu? Sobel Firmasının başkanı, Barbara'nın kocası, Philip Jr. Mark'ın babası olan Phil Sobel her seferinde beyninin dağılması için dua ederek bir insana altı kez ateş etmiş olabilir miydi?

Penny Dreadful hızlandı.

«Nereye götürüyor bizi?» diye sordu Tracey endişeyle.

Lumbozdan bakınca adayı tam karşılarında gördü Phil. Kahverengi toprakların üzerin-

de kuşlar uçuşuyordu.

«Bir sürü ağaç ve hayvan var,» diye homurdandı. «Yalanlarından biri daha.»

Beyaz dalgalar sessizce kıyıya çarpıyordu. Saf mavi göğün altında kırmızı çiçekler yeşilliğin arasında sallanıyordu. Gerçeküstüydü âdeta.

Kaderinin kararlaştırılacağı noktaya eriştiğini düşünüyordu Phil. Damarlarına adrenalin akarken adaya yanaşmayı bekliyerek kamarada dolaştı durdu. İkisinden birinin sonu olacaktı burası.

Huzuru bulan bir çocuk gibi hafif bir uykuya dalmıştı Tracey. Phil ise lumbozun önünde durmuş, yaklaşan adayı seyrediyordu.

Kapı vuruldu. Phil ile Tracey başlarını kaldırdılar. Kapı açılmadı.

«Mahkeme bir saat sonra başlayacak,» dedi McCracken'in sert sesi.

Salona doğru uzaklaşan ayak sesleri geldi kulaklarına.

«Mahkeme mi?» dedi Phll.

«Yaptıklarım için,» deyi fısıldadı Tracey. «Onları öldürmeye çalıştığım için.»

Yüzünü yıkarken genç kadının hareketleri sinirli ve kesikti. Soluk alışı zorlaşmıştı. Yattığı yerde bekliyordu Phil. Korku sarmıştı bedenini. Belirli bir cinayetin kendilerini beklediğini biliyordu. Kalbi deliler gibi atıyor, korkunç boyutlara ulaşan haksızlık benliğini sarıyordu. Hayatta yapmak istediği çok şey vardı ama zama-.

nını işiyle ve ufak tefek zevklerle harcamıştı. Oğullarına erişmek, anısının unutulmaması için bazı sözler söylemek istiyordu. Ama artık çok geçti.

Kilit açılınca Phil yataktan atladı. Beyaz ceket ve pantolon, siyah ayakkabılar ve beyaz şapka giymiş olan kaptan karşılarında duruyordu. Zıpkın tabancası Phil'in bacaklarına nişanlanmıştı. Kemerinden sedef kakma saplı bir hançer sarkıyordu.

«Gelin!» diye emretti ağır ağır gerilerken.

Phil, Tracey'nin elini tuttu ve beraberce koridora çıktılar. Güneş ışığı zıpkının uçlarını parlatmıştı. Yüzlerce kilo gücündeki tetik titriyordu. McCracken'in işaretiyle salona girdiler ve birbirlerini kelepçelediler. Eski tip çift halkalı antika anahtarlı kelepçelerin bileklerine geçirilmesi epey zaman aldı. Tracey'nin bandajlı elini, elinden geldiğince acıtmamaya çalıştı Phil.

McCracken merdivenlerden yukarı çıkarken Tracey endişeyle omzunun üstünden baktı.

«Bizi öldürecek, değil mi?»

«Bilmiyorum.»

Yarım saat kadar sonra McCracken aşağıya indi ve Tracey'yi yukarı çıkarıp tekrar geldi.

«Mahkeme bekliyor,» diye haber verdi.

Üç uçlu zıpkın Phil'in sırtına dayanmıştı. Bilinçsiz bir titreme tüm bedenini dolaştı. Zıpkının dürtüsüyle merdiveni tırmandı.

Güvertede Penny küçük bir masanın yanın-

da hareketsiz oturuyordu. Deniz mavisi bir battaniyeye sarılmıştı ve masanın üstü beyaz örtüyle örtülüydü. Üstü yuvarlak mürekkep hokkasından bir tüy kalem çıkıyordu. McCracken masaya doğru itti Phil'i. Phil'in attığı en uzun adımdı bu. Penny'nin bakışları donuktu.

«İyi o,» diye bağırdı Tracey. «Yaşıyor!»

Rüzgâr Penny'nin alnındaki saçları kıpırdattı. McCracken eğilip saçlarını düzeltti. Sırtındaki küçük yastıkları yerleştirmeye de ihmal etmedi. Tracey ile Phil güverteye çakılmış iskemlelerin bacaklarına kelepçelenmişlerdi.

McCracken boğazını temizledi. Masanın üzerinde kalın bir kitap açık duruyordu. Parmağıyla bazı bölümleri işaret ederek büyük bir tabaka kâğıdı güzel yazısıyla doldurdu.

Tahta parçaları ve kahverengi otlar teknenin yanında yüzüyordu. Palmiyelerin uzayan gölgeleri güverteye vurup dümen dolabının gölgesine karışıyordu. Rutubet soluk almayı güçleştirmişti.

«Deniz ve insanlık yasalarının izniyle 1979 yılının 15 Ocağında Florida eyaletine kayıtlı **Denny Dreadful** gezi teknesinde Philiph Williams davasına bakılmaya başlanmıştır. İsyan, hırsızlık ve cinayete teşebbüsle suçlu bulunmuştur. Tracey Williams ise aynen isyan, hırsızlık ve cinayete teşebbüsle suçlanmaktadır.»

McCracken durakladı. Yüzünde üzüntülü bir ifade vardı. Yanık teni kızarmış gibiydi ve saçları dikkatle kaptan şapkasının altına taran-

mıştı. Arkasındaki direklerde iki bayrak sallanıyordu. Bir bayrağın beyaz zemininde mavi bir çıpa, diğerindeyse sarı üzerine beyaz yatay çizgiler vardı.

«Gerçekler davacı tarafından açıklanacaktır. Adı geçen teknenin sahibi ve yöneticisi olan davacıdan sonra savunma mahkemeye hitap edebilecektir.»

Daha önce tanımadığı bir sorumlulukla karşılaşmış gibi ciddiyetle konuşuyordu McCracken. Phil kendi ölüm mangasına bakan bir adamın gözleriyle izliyordu onu. Geçen her saniye ve söylenen her kelime yaşamın son anlarını taşıyan bir hayâl gibiydi. Phil Tanrıyı, peygamberleri yardımına çağırmaya çalıştı ama başaramadı. Yalnızlığına gömülüp ailesine seslendi, ama onlar da maddesel dünyada yokolmuş gri karton görüntülerdi yalnızca. Yaklaşan ölümün acısını karşılamaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Tracey'ye takıldı gözleri. Kendi kendine konuşuyordu. Belki de daha şanslı, diye düşündü Phil. Din gücü onu rahatlatabilir. Gevşemek karanlığa geçişini kolaylaştırabilir. Phil için en zoru aklının sınanmasıydı. Donmuş gibiydi. Her şey bir düş gibi son derece yavaş ve dayanılmaz bir sıcaklık ve parlaklıkla gelişiyordu.

«Florida eyalet yasalarına ve denizcilik yasalarına uygun olarak donanmış olan **Penny Dreadful** Coral Gables'den 2 Ocak tarihinde

bir gezi için demir aldı.»

McCracken önündeki kâğıttan okur gibi görünüyordu. Dikkatlice numaralanmış notları gördü Phil. Kâğıdın parlaklığı McCracken'in gözlerini alıyordu.

«Yiyecek, yakıt ve içecek alıp bazı ufak onarımlardan sonra adı geçen tekne seyir defterine yazıldığı gibi güneydoğu yönüne hareket etti. İlk iki gün, eğlence ve dostluk içinde Nassau Adasının batı sahilinin ortalama yirmi iki mil kuzeyinden geçti.»

«Saçmalığı kes artık, McCracken!» diye haykırdı Phil. «Oyununun cinayetle sona erdiğini biliyoruz.»

«Yeni yılın üçüncü gününde, kısa bir fırtına çalkantılı denizle birlikte ufak bir arızaya neden oldu. Tekne su aldı ve ana şaft yolundaki yarıktan dolayı elektriğini yitirdi.»

Phil iskemlesini devirmek için uğraşıyordu. Beyaza boyalı demir iskemle ne yazık ki güverteye sıkıca çivilenmişti. McCracken ona aldırış etmedi.

«Güvertelere ışık sağlamak için jeneratör devreye sokuldu. Ocağın altısında teknenin mekanik ve de elektrik gücü kalmadı. İki batarya bozuldu. Sabotaj söz konusu değil.»

Ada kuşlarının ani çığlıkları Phil'in gerçeğe dönmesine neden oldu.

Ormandan buhar çıkıyor, parlak yapraklar mavi göğün altında ışıldıyordu. McCracken konuşurken kendi yaşamı sona ermek üzereydi.

Son derece berrak bir hayal görür gibiydi. Tüm insanların ölümleri masal gibiydi sanki. Ama ne var ki gerçek acımasızdı.

«... kısıtlı yiyecek dağıtımı kiler hırsızlığı nedeniyle bozuldu.» diyordu McCracken. «Teknede silah taşınması gerekli oldu. Emredildiği gibi kürek çekildi ama Mr. Williams pek az katkıda bulundu; Mrs. Williams ise hiç. 11 Ocakta Rus bayrağı taşıyan bir şilep yaklaştı. Mr. Williams kaptana saldırdı ve ancak ikinci kaptanın çabuk ve akıllı müdahalesiyle yatıştırılabildi. O anın heyecanı ve geçen haftanın yoklukları göz önünde tutularak hiçbir ceza verilmedi.»

«Ölmemiz iyi olacak,» dedi Tracey usulca. «Dünyayı daha saf bir biçime terkedeceğiz.»

McCracken dönüp Penny'yi yastıklarına yerleştirdi. Yüzünü okşayıp alnına düşen saçlarını kaldırdı. Penny'nin gözleri ifadesizce Phil'e bakıyor, burun delikleri her soluk alışında açılıyordu. Hayatta olduğunun tek belirtisi buydu zaten. McCracken'in sesi tekrar konuşmaya başladığı zaman yalnızca kendisinin görebildiği yargıçlara hitap eden bir tondaydı.

«Mr. Williams hayallerin etkisindeyken kürek çekmek mümkün olmadı. Acil durumdan dolayı kaptan Mr. Williams'ı tekrar gerçeğe döndürebilmek için altı kez kamçıladı. Hayallerin artması tedavinin başarısız olduğunu gösteriyor. 12 Ocak gecesi Mrs. Williams, Mr. Williams'ın bilgisi dahilinde kaptanla ikinci kapta-

nı konyak ve miktarı saptanamayan uyku ilacıyla zehirlemeye teşebbüs etti. Teknenin dingisi, elektronik sinyal vericisi, kalan suyun yarısı, teknenin teleskopu, kaptanın seyir defteri, üç battaniye, iki kova, iki can yeleği ve pusula gibi gerekli malzemeler tekneden çalındı. Kaptan üstün eğitimi ve fiziksel kondisyonunun sayesinde merdivenlerin altından yatmakta olduğu yerden kalktı. İkinci kaptan ayıldı... iki saat için ve yine...»

McCracken yutkundu. Devam edemeyecek gibiydi. Kaptanın sakin görünüşünün altında yatan öfkeyi farkediyordu Phil. Niçin bir cinayete çanak tutuyordu? Kendi yasalarını uygulamak için acaba bütün çiftleri suç işlemeye mi zorlamıştı? Kendisini haklı göstermek için neden bunca merasime gerek duyuyordu? Bu kez, diye düşünüyordu Phil, sanırım ikimizden birinin yaşamı son bulacak. McCracken belki de bundan böyle oyunlarını yalnız başına oynamak zorunda kalacaktı. Belki de müstakbel bir konuk bu işi sona erdirecekti.

«Ve ikinci kaptan komaya girdi,» dedi McCracken boğuk bir fısıltıyla. «Uyanması olanaksız.»

McCracken ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyordu. Başını masaya eğip hıçkırdı. Ani bir hareketle ayağa kalktı. Yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarını elinin tersiyle silip, uzaklaştı. Yalnızlığıyla anlaşmaya çalışıyormuş gibi dikkatle mağaraya bakıyordu.

Geri dönüp kararlı bir adam görünüşüyle masaya oturdu.

«Öylesine gariptir ki,» diye söze başladı. Artık okuyordu. «Cinayetin zavallı kurbanı suçluların savunmasıyla görevlendirilmişti. Eminim, eğer ikinci kaptan bizlerle ilişki kurabilseydi, beraat kararı aldırmak ya da cezayı hafifletmek için elinden geleni yapacaktı. Ama koşullar değiştiği için mahkeme bu sorumluluğu yüklenmek zorunda.»

Phil dikkatle dinliyordu. McCracken'in dağınık sözlerinin ardında bir ipucu var mıydı acaba? Ya da bir savunma? Bu garip formaliteyle McCracken ne anlatmak istiyordu? Kaptan ayağa kalkıp masanın yanına yürüdü ve okumadan konuşmaya başladı.

«Bazı suçların işlendiği gerçektir. İkinci kaptan bunların canlı bir kanıtıdır. Mahvedilen dingi, teknenin seyir defteri, yardım vericisi... hepsi denizin dibini boylamıştır. Bu suçları yadsımak aptallık olur.»

McCracken duraklayıp dudaklarını yaladı. Güçlü yumruğu avucuna indi. Kendini savunmaya dalmıştı.

«Ama acaba iki değişik otoriteyi karıştırıyor muyuz?» diye sordu. «Hükümetlerin tanıdığı kaptan otoritesi ki, yüzyıllardır denizlerde eyaletlerin temsilcisi olmuştur. Daha doğrusu kaptan gemi şeklindeki bir eyaletin yöneticisidir. Can ve mal kaybını önleyici davranışları yasa olarak kabul etmek zorunludur. Ve kaptan

bu otoriteye dayanarak ölüm ya da anarşiye yol açacak olayları önlemekle görevlidir.

«Bu nedenle **Penny Dreadful**'un kaptanı yiyecek ve içecek kısıtlamasını isterken, kürek çekilmesini emrederken ve Mr. Williams'a tedavi amacıyla altı kırbaç atarken yasalara uygun davranmıştır. Aynı şekilde tehlikeli bir kişi olan Mr. Wiliams'ı hapse atarken de sabır ve ihtiyatla davranmıştır.»

Phil bileğini kelepçeye sürtüp parmaklarını çıkarmaya çalıştı. Kolunun derisi soyulup kanamaya başlamıştı. Alnındaki damarlar dışarı fırlamıştı. Konuşmasına dalan McCracken, Phil ile Tracey'ye bakmıyordu bile.

«Ama acaba,» diye sürdürdü sözlerini. «Kaptanın cezalandırma yetkisi var mı? Bu başka bir otorite değil mi? Teknenin kurtuluşuna yardımcı olmayacaksa bir tayfaya ölüm cezası vermenin ne yararı olabilir?»

«Çok haklısın, McCracken,» diye homurdandı Phil. «Eğer cezalandırılmamızı istiyorsan bizi Florida'ya geri götür.»

«Gerçek şu ki, kaptanlar gerektiği zaman tayfalarını kırbaçlamış, tekne dibi temizletmiş, öldürmüştür. Ama bunların nedeni diğer tayfalara yasalara saygılı davranmayı öğretmek değil midir? Ve şimdi biri beyinsel bakımdan hasta, diğeri yüz metre kürek çekemeyecek kadar güçsüz olan iki tayfayı öldürmekle ne sonuç elde edilebilir?»

«Onun parmağını kestin, orospu çocuğu! Deli olan kim?»

Phil ile Tracey'ye bakarak masaya oturdu McCracken. Ellerini iki yana açarken yüzünde mantıklı bir ifade vardı.

«Ayrıca açlık, susuzluk ve fiziksel kısıtlamaların kişinin ahlâk anlayışını bozacağı bir gerçektir. Dehşetle karşılanan davranışlar bazen doğal olabilir. Kaptanla ikinci kaptanı öldürmeye teşebbüs ettiği zaman, Mrs. Williams'ın ölüm kavramını anlamadığı apaçık ortada.»

Tracey ağlamaya başladı.

«Bağışlayın beni!» diye haykırdı. «Tanrım affet beni!»

«Onu rahat bırak, kaptan,» dedi Phil bileğindeki metalle uğraşırken. «Sana on tane yat alabilirim. Tekrar Yucatan'da çalışmaya başlayabilirsin. Ne istersen...»

«İleri sürülecek tek nokta, Mrs. Williams'ın ne yaptığını bilmediği konusudur. Konyakla karıştırılan uyku ilaçlarının öldürücü olduğunun acaba farkında mıydı? Acaba davranışlarının altındaki gerçek, mahkemeye açıklandı mı?»

«Bunu yapmak istemedim,» diye hıçkırdı Tracey. «Yalnızca herkesin uyumasını istedim. Yalnızca uyumasını.»

«Aklını yitirmişti,» diye ekledi Phil aceleyle. «Aklını yitiren birini nasıl cezalandırabilirsiniz? Bir kaptana yakışır davranış mı bu?»

McCracken arkasına yaslandı. Gözleri par-

lıyordu. Kendisinden başka birinin sesini duyduğunu hiç belli etmiyordu.

«Sonuç olarak,» dedi neredeyse neşeyle. «Merhamet büyüklüğün simgesi değil mi? Yüreğin ruhsal yaraları tedavi edişi merhamete sığınması bir mahkemenin büyüklüğünü göstermez mi?»

Elleri ağır ağır masaya döndü. Kendinden memnun gibiydi. Birdenbire bir gürültü oldu. Penny masaya yığılmış ve yere düşmüştü.

«Penny!» diye haykırdı McCracken. «Aman Tanrım!»

Aşağıya eğildi ve titreyen parmaklarla karısının gözkapaklarını açtı. İnanmazlıkla bakıyordu. Başka dünyalardan gelmeye benzer bir feryat güverteyi doldurup mağarada yankılandı.

«Tanrım,» diye ağlıyordu McCracken karısının üstüne kapanıp. «Bu kez çok ileri gittik, sevgilim! Yanlış karar verdik! Oh Tanrım, yanlış karar verdik!»

McCracken'i teselli etmek olanaksızdı.

«Sevgili eşim,» diye yineliyordu durmadan. «Sevgili...»

«Öldü! Öldü o!» diye haykırdı Tracey.

Tiz haykırışları McCracken'e ulaştı. Dönüp ikisine de kapkara, delici bakışlarla baktı.

«Evet,» dedi boğuk bir fısıltıyla. «Siz **ikiniz** yaşarken!»

Sesindeki öldürücü anlam Phil'i ürkütmüştü. Karısını mavi battaniyeye sarıp kollarına ala-

rak iskemlesine yerleştirdi. Dehşetle onu izliyordu Phil. Gözkapaklarının yarı kapalı oluşu dışında Penny'nin ifadesi değişmemişti. konuşmak için bir fırsat bekler gibi kurnazca izliyordu sanki mahkemeyi.

«Mahkeme gerekli tartışmaları dinleyecektir,» dedi McCracken iskemlesine yerleşirken.

Ani bir esinti bayrakları dalgalandırdı ve onlar durgunlaşırken minik dalgalar tekneye çarptı. Ter izi McCracken'in ceketini lekelemişti ve alnından aşağıya sızıyordu. En uygun sözcükleri bulma derdine düşüp kendi konusuna gömülmüştü. Artık Penny'nin uğruna uğraşıyor gibi bir hali vardı.

Phil neler olduğunu anlamadan bakıyordu ona. Niçin bu adam vicdanı karşısında kendini aklamaya çabalıyordu? Eğer onun yerinde kendisi olsaydı, idam kararını gerçekleştirmeden önce acaba merasimi böylesine uzatır mıydı? Yaşamının bu noktasında genç adam bu soruya içten bir yanıt bulamıyordu.

«Bu nedenle bir kanun adamı ister bir kaptan, isterse bir yargıç olsun yasaları uygulamakla yükümlüdür. Sevgi duyduğu bir tayfaya bile ayrıcalık tanıyarak yasaları feda etmesi büyük prensiblerin yıkılması demektir. Çünkü insanların hiçbiri yasaların üstünde değildir.»

«Sen delisin, kaptan!»

«Ve bu konuda yasalar asla daha açık olamaz. Adı geçen suçların cezası çok iyi bilinir.»

«Seni kim atadı, McCracken? Mahkeme Tallahasee'dedir.»

McCracken yumruğunu masaya indirip Phil'e baktı. Sözlerini dinlemiş ya da duymuş olması genç adamı şaşırtmıştı.

«Herhangi bir teknenin kaptanı yasaları uygulamak gereğini duyduğu zamanlar mahkeme kurabilir.»

Şaşıran Phil nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. McCracken'in yanıldığı açıkça görülüyordu ama nasıl tartışılabilirdi?

«Çok... çok eski moda bu,» diye zayıf bir sesle itiraz etti Phil. «Bugün bir kıyı koruma var... ya da federal mahkeme... bir ticaret filosu...»

McCracken'in yumruğu tekrar masaya inince Tracey irkildi. Öne eğilirken boynundaki damarlar kabarmıştı.

«Ayrıca hiçbir dava kimseyi ahlâki sorumluluktan sıyıramaz. Niçin tüm korkaklar kaptanlarını öldürmüyor? Yasalardan dolayı, Mr. Williams, yasalardan dolayı!»

«Gerçek değil, kaptan! İlâçlardan, çılgınlıktan ne haber? Evet, geçici çılgınlık! Biliyorsunuz Tracey'nin aklı başında değildi—»

McCracken tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Elini Penny'nin omzuna dayayarak geri çekildi.

«Ve sonuç olarak,» diyerek sözlerini tamamladı. «Merhamet duygusunu mu hesaba katalım? İnsanlığın başarılarında merhametin mi, yoksa yasanın mı daha soylu olduğunu kim

bilebilir? Ahlak bozukluğunun dönüşü olmayan noktaya erişmediği, kalplerinde birazcık iyilik kalmış kişilere merhamet göstermek insanlık değil mi? Ama bu merhameti ne kadar çabuk değersiz kişilere de dağıtırız. Ve Mr. Williams'da ilahi yasalara saygı duyduğunu gösteren bir belirti göremedim. Hiç yok! Merhamet yasaların adilliğini kabul etmektir! Ve Mr. Williams bunun dışında kalmaya karar vermiştir!»

«Palavrayı kes, McCracken!»

«Cennet tanığım olsun! Okyanusun akıntıları bu sahillerindeki ihaneti yıkasın!»

McCracken'in ani heyecanı geçti. Terden sırılsıklam olan ceketini düzeltti. Ensesinden sızan terler yakasını ıslatmıştı. Phil kuru dudaklarının arasında dolaşan dilinin şiştiğini hissediyordu. Tracey kelepçelerinin izin verdiğince öne eğilmişti. Yakarır gibi anlaşılmaz sözler dökülüyordu dudaklarından. Yalnızca Penny'nin cildi kuru ve düzgündü.

«Mahkeme itirazları dinleyecektir.»

«Ya biz?» diye ısrar etti Phil. «Konuşma hakkımız yok mu?»

«Savunma yeterli değil mi?»

«Sen bir katilsin! Seyir defterini okudum!»

McCracken durakladı.

«Öyleyse kiminle uğraştığınızı biliyorsunuz.»

Arka taraftaki korkuluğa yaklaşıp diz çöktü ve usulca yumruğunu dudaklarına dayadı. Düşünüyor muydu, yoksa dua mı ediyordu, Phil

anlayamadı. McCracken kendi duygularına dalmışken genç adam kelepçelerinden kurtulmaya çabalıyordu. Bilekleri iskemlenin keskin kenarına çarpıyordu her hareketinde. McCracken, ara sıra nemini tekneye kadar yayan parlak ağaçlara bakarak diz çöktüğü noktada duruyordu.

Bir süre sonra geri dönüp derin bir üzüntü belirtisiyle Penny'yi yerinden kaldırarak dümen dolabına taşıdı. Ne yapacağını bilemez gibi bir an duraklamıştı kapıda. Tekrar içeri girip Penny'ye baktı. Sonra yine parlak güneşe çıktı.

Masaya dönüp büyük kâğıda birkaç kelime karalayarak katladı ve göğüs cebine yerleştirdi.

«Asılarak ölüm,» dedi usulca.

15

McCracken ayağa kalkıp arkaya doğru yürüdü ve gözlerini mağaraya dikti. İyi bir yer arar gibiydi ama sonra sanki olayların anısını silmek istercesine elleriyle gözlerini örttü. Dimdik sırtı Phil ile Tracey'ye dönük, bir süre orada durduktan sonra dönüp dümen dolabına girdi. Penny'nin karşısındaki banka uzandı. Phil kelepçelendiği iskemleden kurtulmak için çabalarken, McCracken dümen dolabının boğucu sıcağında rahatsız bir uykuya dalmıştı.

Phil artık yutkunamıyordu. Dili kösele gibi olmuştu.

İskemlesinden düşüp yalnızca kelepçeleriyle bağlı kalan Tracey'nin bir omzu çıkmıştı. Akşamüstünün serinliğiyle birlikte gölgeler iskemlelere kadar kıvrılarak yaklaşan kara yılanlar gibi uzamaya başladı. Sinekler bulut ha-

linde geziniyordu. McCracken dümen dolabında uyuyordu.

«Tanrım,» diye fısıldadı Phil. «Yardım et bana. Yalnızca bir kez. Yalnızca şimdi. Yemin ediyorum ne istersen yapacağım.»

Tracey acıyan gözlerle baktı ona ve sakin bir sesle konuştu. «Geliyor.»

Gölgelerin arasında iri bir gölge gibi yanlarına yaklaştı McCracken.

«Hiçbir şey görmediği halde sonsuz uykusuna yatırmadan önce ikinci kaptana idamlardan birini izlettireceğim.» Sesi hüzünle boğuklaşmıştı. «En büyük maceramızdı bu. Ona fazla geldi.»

«Sana karşı hiçbir şeyim yok, McCracken,» diye yalvardı Phil. «Bizi tekrar suya bırak. Sahile kadar yüzeriz. Adada yaşarız. Bir daha adımızı bile duymazsın.»

«Bu sularda görev yapmış soylu bir ikinci kaptandı. Ve çok güzel bir kadındı.»

Dümen dolabına doğru yürürken gölgesi karanlıklara karıştı. Phil küfrederek zincirini parçalamaya çabalıyordu. Motorlar çalıştı. McCracken'in onları ormanın daha sık olduğu kıyıya doğru götürmekte olduğunu dehşetle farketti genç adam. Yardım bulma olasılığı artık tümüyle yokolmuştu.

Karanlıklara gizlenmiş küçük bir koya girdiler. Yıldızlar soğuk soğuk parlıyordu. Durgun sular ani bir esintiyle dalgalandı ve tekrar eski haline döndü.

McCracken kelepçeleri iskemleden çözerek Phil'i yakasından yakalayıp güvertenin ortasına sürükledi. Belindeki zıpkının ucu Phil'in yanağına batmıştı.

«Aşağıya in!» diye emretti.

Dengesini yitirmemeye çalışan Phil yarı koşup yarı düşerek merdivenden indi. Bileği burkuldu ve zıpkın sırtına battı. McCracken ani bir haykırışla bir tekmede Phil'i kamarasına sokup kapıyı kilitledi. Bir kaç dakika sonra kucağında Tracey'i taşıyarak içeri girip yatağın üzerine bıraktı. Zıpkının ucu Phil'e nişanlanmıştı kamarada bulunduğu sürece.

«Şafak sökerken!» Karanlıkların arasından geliyordu McCracken'in sesi:

Kapı kapanıp sürgülendi. Phil kapıya doğru atılıp yumrukladı. Karanlıkta Tracey'nin kıpırdadığını farkedince durdu.

«Tracey! Bitti artık! Gerçekten öldürecek bizi!»

Genç kadın gözlerini açmış yatağın üzerinde Phil'e bakıyordu.

«Güzel Tanrım,» diye yalvardı Phil. «Ben... ben ölmek istemiyorum!»

Tracey'nin üzerine atılıp onu kollarına aldı ve öpücüklere boğdu. Genç kadının vücudu serin, yapışkan ve donuktu. Yalnızca hafif bir titreme hissediliyordu. Phil utanarak ayağa kalktı.

«Tanrı bizi bir kez daha onun eline bıraktı,» dedi Tracey. «Bizi cezalandırmak için... ve

Tanrı'nın kararına karşı gelemeyiz.»

«Kes artık, allah kahretsin! Birkaç saatimiz kaldı! Bir yol bulmak zorunda—»

«Hayır. Ben ölmek istiyorum. Sen de istemelisin.»

Çılgınca çevresine bakıyordu genç adam. Bir masa çekmecesini duvara fırlattı, lambanın ayağıyla döşemeyi delmeye çalıştı. Lumbozdan dışarı çıkmaya çabaladı. Kamaradaki tek ses Tracey'nin düzensiz soluklarıyla kendi acı çığlıklarıydı. Yatağın yanındaki eski kitap, McCracken'in antika aletleri, haritalar, eski yağ varilinin bir parçası geçici yaşamın zavallı anılarıydı. Phil Metal aletler bulmak için banyoya koştu. Yalnızca tuvalet kâğıdı rulosunun askısıyla ayna çerçevesi vardı işe yarayabilecek. Muslukları yerinden çıkaramadı. Varilin demir bantı belki daha yararlı olabilirdi. Kamaranın altından şaftın geçtiğini hesaplayarak gece boyunca ilkel aletiyle zemin tahtalarını aralamaya çalıştı.

Sonunda tahtanın biri kırıldı ve altından yağ ve yakıt kokusu geldi. Elini karanlık deliğe uzatınca başka bir zeminle karşılaştı. Öfkeyle bunu da parçalamaya çalıştı. Biraz sonra debir bant eğrilmiş, parmakları kanamaya başlamıştı.

Kapı açıldı.

McCracken zıpkın tabancasını Phil'in dizle-

rine nişanlamıştı. Gözlerinde bir hayranlık ışıltısı vardı.

«Tahminlerimin ötesinde çıktınız, Mr. Williams.»

Phil elindeki demir bantı McCracken'in kafasına fırlattı ve ani bir acı genç adamı yere yıktı. Bacağından kan fışkırıyordu. McCracken tabancaya bir zıpkın daha yerleştirdi.

«Bağlayın. Yoksa burada ölürsünüz.»

Phil yarı baygın, gömleğini yırtıp yarasına sardı. Tracey sessizce, görmeyen gözlerle iki erkeği izliyordu.

«Çok yaklaşmıştık değil mi?» diye inledi genç adam.

«Çok. Adadan ancak beş mil kadar uzaktaydınız. Oraya vardıktan sonra asla sizi bulamazdım.» McCracken gülümsedi. «Hiç kimse bu kadar yaklaşamamıştı.»

«Nasıl buldunuz bizi?»

«Küçük vericiyle tabii. Onu kullanmak pek üstün bir zekâ örneği sayılmaz.»

Phil nefretle çevirdi başını. Gözleri lumbozdan dışarıyı dalmış, ormanı kokluyordu.

«Umarım, başka bakımlardan da sizi tatmin etmişizdir.»

«Elbette.»

«Ya bizden sonraki ne olacak, McCracken? Bizden sonraki sizi öldüremez mi? Daha zeki, daha çevik biri?»

McCracken neşeli olmayan bir kahkaha attı.

«O zaman, kazanmayı hak eder, Mr. Williams.»

Konuşurken bile McCracken'in aklının başka yerlerde olduğu belliydi. Belki bundan sonraki konuklarını, belki de Penny'yi düşünüyordu.

«Bir anlaşma, McCracken,» dedi Phil usulca. «Bizi özgür bırakın, size yardım edelim. Konuklar bulalım.»

McCracken'in gülüşü genişledi. «Konuklarım kendi ayaklarıyla gelirler. Tıpkı sizler gibi.»

«Tekneyi yönetmenize yardım ederiz. Artık sanırım yardıma ihtiyacınız olacak çünkü... çünkü...»

Kaptanın gözleri bir an sertleşip tekrar kederli ifadesini aldı. Konuşurken sesi titriyordu.

«Hayır, Mr. Williams. Tek başıma gayet rahat çalışabilirim. Size de gösterdiğim gibi bu tekneler kendi kendilerine gidebilirler.»

Phil'in yanıtını bekler gibi haraketsizce duruyordu McCracken. Acaba psikolojik işkence mi uygulamaya çalışıyor, diye düşündü genç adam. Yoksa konuşmanın yönünü saptama sırası kendisine mi gelmişti?

En sonunda, «Bana bir şey söyler misiniz?» dedi.

«Eğer söyleyebilirsem.»

«Niçin yapıyorsunuz bunu?»

«Ne kadar saçma bir soru?» diye sırıttı McCracken. «Ama siz mutlaka bazı açıklamalar bekleyen küçük bir çocuk gibisiniz.»

«Yani... bu antikalar? Dualar? Mahkeme? Tümüyle bu saçma gösteri?»

MacCracken'in yüz hatları sertleşti. «Gösteri değil bu, Mr. Williams. Törenlerden zevk alırım. Insanların çoğu hoşlanır bunlardan.»

«Ama insanların çoğu...» Son kelimeyi yuttu Phil.

«Öldürmez mi? Hayır. Çoğu, sizler gibi uçurumun öteki tarafında kalmayı yeğler. Sizin bu yana geçtiğinizi sanmıştım. Kürek çekerken ateş ettiğiniz zaman bazı belirtiler gördüğümü sanıyorum.»

McCracken durakladı. Teknenin burnunda yatan Penny'nin sesini duymak için dinler gibiydi. Ani bir hareketle dönüp gri mavi gözlerini Phil'e dikti.

«Oğlumuzu öldürdükleri için yaptığımızı söyleyebilirdim size. Ama gerçek olmazdı. Ama öldürdüklerini biliyorsunuz. Saygon'da bir yerde boru yüklerken ezildi. Çok üzülmüştük. Dava ettik ama ordu... neyse önemli değil. Bazı şeyleri sizin gibilerden daha açık gördüğümü söyleyebilirim. Hepimizi bekleyen sonu görebiliyorum. Merakınız tatmin oldu mu?»

Phil'in gözleri işe yarayacak bir silah aramaktaydı.

«Bunun bir ilâç haline geldiğini söyleyebilirim, Mr. Williams. Ya da seks. Başka nasıl açıklayabilirim ki? Alışkanlık yaratıyor. Tehlikeler olmayınca yaşamın tadı yok.»

McCracken'in gözlerinin yumuşayıp kendi anlaşılmazlığına gömülmesini izledi Phil.

«Araştırmanın ne anlamı var? Yalnızca bundan zevk aldığımı söylemem yeter. Zevk aldığımı farkettim ve şimdi yapıyorum. Hiç kimse kendini daha açık bir şekilde tanımlayabilir mi? Siz niçin deri çantalar yaptığınızı açıklayabilir misiniz?»

Phil yanıtlamadı. McCracken dikkatle onu süzüyordu.

«Sanırım kendinize rağmen sözlerimi anlıyorsunuz. Hiç olmazsa bana ateş ettiniz.»

«Kendimi savundum.»

«Hadi, hadi gerçekçi olun. Neler hissettiniz?»

«Çok harikaydı, McCracken! Dişlerinin güverteye yayılmasını görmek istedim!»

McCracken güldü. «Çok güzel. Değişebildiğinizi görüyorsunuz, Mr. Williams. Bunu siz bile biliyorsunuz.»

Ne diyeceğini bilmeden iskemlesine oturdu Phil. Acaba McCracken onu kendi tarafına mı çekmeye çalışıyordu? Bir sınav mıydı? Acaba idam etmeyeceğini mi belirtiyordu?

«Haklı olsanız bile ne olacak? dedi Phil.

«Ah evet, cehennemi tanıdınız. Acı rüzgârı hissettiniz değil mi? Dingide kürek çekmek nasıldı? Ürkütücü değil miydi? Olağan bir insandan daha üstün değil miydiniz? Yaşamınızda ilk kez varolmanın kişiliğinize yansıdığını farketmediniz mi?»

«Hayır, benim için hiçbir şey değişmedi.»

McCracken güldü.

«Bu da işin bir yönü sayılır. Korkunç umursamazlık. Ama kanı pompalayan budur. Böylesine büyük bir boşlukla karşılaşmış mıydınız daha önce? Okyanus'dan söz ediyorum, Mr. Williams. Kıyaslanınca bizler hiçiz.»

Phil bekledi. McCracken'in deniz konusunda susmamacasına konuşmaya başlayacağını tahmin ediyordu. Ama o sükûnetle söze başladı. «Haydi gerçekçi olun. Yaşamın tatlı yanları, varolmanın sınırında geçen saniyelerin heyecanıyla kıyaslanabilir mi hiç?»

«Bilmiyorum,» dedi Phil dikkatle. «Haklı olabilirsiniz.»

«Elbette haklıyım.»

«Pekâlâ. Bundan sonra ne olacak? Ne yapacağım?»

«Yapmak mı?» Ciddiyetle başını salladı McCracken. «Korkarım hiçbir seçeneğiniz yok, Mr. Williams. Mahkeme edildiniz ve cezanız—»

«Bu kez bir hata yaptınız,» dedi Phil birdenbire. «Ben Charles MacIver veya Henry Ransome ya da French değilim... Beni bekleyenler var.»

«Öyle mi?»

«İsmim Sobel. Kuzeybatı ve Avrupa'da yaygın bağlantıları bulunan büyük bir kuruluşun başkanıyım. Emin olun, yokluğum derhal anlaşılır.»

«Saçma.»

«Florida'da satış yerlerimiz var. Kısa zamanda benden haber bekliyorlar.»

«İkiniz de çok dikkatli davrandınız. Sahte kimlikler, gizli mektuplar... Kimse nerede olduğunuzu bilmiyor.»

Phil'in sıcak alnı terle kaplanmıştı.

«Adamlarım—»

«Adamlarınız,» dedi McCracken aceleyle. «Yokluğunuzda da işi yürütebilirler.»

«Karım—»

«Karınız sizden kurtulduğuna sevinecekti. Haklı mıyım?»

Phil yanıtlamadı.

«Evet, elbette sizi arayacaklar,» diye sözlerini sürdürdü kaptan. «Yasal bir davranış bu. Ama ne bulacaklar? Sizi bana bağlayan hiçbir kanıt yok. Dış dünya tarafından yutulmuş olacaksınız. Hiç kuşkusuz kaçtığınızı sanacaklar. Zamanla adınızı bile unutacaklar.»

Hareketsiz kalmıştı Phil. Gömleğinin sırtı terden sırılsıklamdı. Sinirli bir hareket yapıp zıpkının bedenine saplanmasına neden olacağından korkuyordu. Ama parmakları titriyor, düzensiz, kesik kesik soluk alıyordu.

«Güzellik düşkünlüğünüzden kurtardım mı sizi?» diye sordu McCracken.

Phil dudaklarını yaladı. Söylenenleri duymuyordu bile. Sözcükler donmuş beynine girmiyordu. Yalnızca beş metre uzakta duran beyaz ceketli kaptanı görebiliyordu.

«Ben zengin bir adamım, kaptan. Ben—»

«Bir katil olmaktan çok az uzaktaydınız!»

«Size yardım edebilir. Nerede isterseniz.»

«**Ve bundan zevk aldınız!**»

McCracken dönüp uyanan Tracey'ye baktı. Zıpkın tabancasını Phil'den ayırmadan elini genç kadına uzattı.

«Gelin,» dedi amansız bir nezaketle.

Tracey elini tuttu ve koridora doğru yürümeye başladı. Phil haykırarak öne doğru atıldı. Kapı yüzüne kapanıp sürgülendi.

«Bunu yapamazsın!» diye haykırdı Phil.

Lumboza yaklaşıp dışarı baktı. Durgun sulara ağaçların arasında uçan kırmızı kuşların gölgeleri vuruyordu. **Penny Dreadful**'un uzun, sallanan gölgesi de suyu karartmıştı.

Sığ sularda koyu renkli kumları ve minik çakılları görmek mümkündü. Hava soğumuştu. Alnına ve ensesine konan sinekleri farketti Phil.

Uzaklardan bir ses ezberlenmiş sözcükleri sıralıyordu. McCracken'dı konuşan. Yuvarlak bir gölge yaklaştı, hareket etti, durdu, biçim değiştirdi. McCracken bir kitaptan birkaç kelime daha okudu. Sonra ikinci bir gölge daha geldi güverteden. Şişman bir dikilitaş gibi suya vurdu. Deniz birdenbire dalgalanıp gölgeleri bozdu.

«Tracey!» diye haykırdı Phil. «Kaç! Kurtul!»

McCracken birkaç kelime daha mırıldandı. Tracey'nin dua eden sesi geldi kulaklarına. Ba-

ğışlamasını istiyordu Tanrı'dan. McCracken'in gölgesi onun boynuna bir ilmek geçirdi. Cennet işaret eder gibi elini kaldırdı.

«Tracey! Koş!»

Düzgün, durgun gölge ani bir itişle bir sarıcak gibi öne fırladı. Titredi, sallandı, geri geldi. Tekrar öne gitti, bir kez zıpladı ve sallantısı azalarak geriye doğru süzüldü. Öteki gölgeler gibi hareketsizleşti biraz sonra.

Phil bayıldı.

Gözlerini açtığı zaman lumbozdan dolan güneş ışığı kamarayı aydınlatmıştı. Masanın üstündeki minik pirinç aletler pırıl pırıl parlıyordu. Yatağın kenarına terden sırılsıklam bir halde oturdu Phil. Bakışları lumboza takılmıştı. İki yüz metre genişliğinde aydınlık bir koydu. Durgun suların bazı yerleri hafif esintide kıpırdıyordu. Uzak sahilde yemyeşil otlar görünüyordu. Bunların ardında çıplak kahverengi yuvarlak bir tepe yükseliyordu.

Phil olduğu yerde dördü.

«Tracey? Tracey?»

Elleriyle çarşafları yokladı. Banyoya koştu.

«Oyun yapıyordu,» dedi yüksek sesle. «Tanrının belası gösterilerinden biri daha. Bana işkence etmek için!»

Tek başına banyonun ortasında duruyordu. Tanımadığı bir yüzün görüntüsü vardı aynada. Şişmiş, gözleri kızarmış, sakalı uzamış bir surat. Herşeyi yapabilecek bir delinin çılgın bakışları vardı gözlerinde.

Yepyeni bir düşünce gibi tanımadık bir duygu damarlarında dolaştı. Kurtulmak için McCracken'i öldürmek zorundaydı. Fedakârlık ve itaatin sonu gelmişti. Karşı karşıya kalmış bir aslanla bir panter gibi birbirlerini parçalayacaklardı.

Bu yeni duygularının etkisiyle titreyerek banyodan çıktı. Daha güçlü hissediyordu kendini. Ürekekliğinden sıyrılmıştı. Kalbi düzgün çarpıyor kanaması durmuş olan yarası ağrımıyordu. Bugüne dek olduğu kişiden nefret ediyordu.

Bir silah aradı odanın içinde.

Aletlerin sivri iğneleri, pirinç halkaları vardı. Kronometrenin halkasını alıp cebine tıktı. Hedefini bulduğu zaman kan çıkarabilecek bir cisimdi. Birdenbire yaralamak fikri hoşuna gitmişti. Süründürdükten sonra öldürmek istiyordu. Tracey'nin adını aklından silmek için büyük bir çaba harcamaktaydı. Ya salondaki ya da dümen dolabındaki banklardan birine bağlanmıştı mutlaka ve McCracken'in bitmek bilmez söylevlerini dinliyordu. Varilin üstündeki demir bantın kalanını eline aldı. Metal iyice yumuşamıştı artık. Işık değiştiği için açtığı çukuru rahatça görebiliyordu. Dibinde arzuladığı gibi bir bitişme yeri ya da sıra sıra vidalar yoktu. Belki de içine gazete kâğıdı doldurup yangın çıkarabilirdi.

Ama odada kibrit yoktu. Phil yatağı kapıya dayadı. Ağır karyolaya arkadan dayandığı za-

man belki de McCracken kapıyı itemezdi. Bunu daha önce akıl etmediği için Tracey'nin ölümünden —yoo hayır olamaz— kendini suçladı. Hayır, Tracey yaşıyordu! Bağlanmış, kelepçelenmişti hiç kuşkusuz. Kapıyı açması için McCracken acaba Tracey'ye işkence yapabilir mi? Umudu kırılıp yatağın kenarına çöktü. McCracken her şeyi çok iyi planlamıştı.

Sabırsızca dolaşmaya başladı sonra. Kanı yavaş yavaş yeniden ısındı. Acıkmıştı.

Lumbozun camı parçalanır mı acaba? Parçalarla bir bıçak yapabilir mi? Arka duvarda yumuşak bir nokta var mı? Teknenin kıçına doğru bir delik açabilir mi? Batırabilir mi? Tahtadan yapıldığına göre bir yerinde bağlantısı olmalıydı. Yorgunluk beynini durgunlaştırmıştı. Lumboz çerçevesini yerinden çıkardı. Belki de başını korumak için kalkan gibi kullanabilirdi.

Tracey'nin sesini duyabilmek için kulak kabarttı. Yukardan hafif bir sürtünme sesi geldi. Dışarı bakınca hiçbir şey göremedi. Esinti sahildeki palmiyeleri sallıyordu.

«Tam öğle vakti olacak,» diyen sesini duydu McCracken'in. «O zamana kadar olmaz.»

Phil rahatlamıştı. Eğer Tracey ile değilse kiminle konuşuyordu?

McCracken'in ayak sesleri güvertede dolaşırken, Phil bir kronometreyi söktü ama ne yazık ki, minik yaylar, süslü bir tekerlek ve üzerinde Neptün'ın kabartması olan muhafaza çıktı karşısına. Kum saatiyse oymalı iki küçük

tahta kazandırmıştı. Phil öfkeyle cam kısmını duvara fırlattı.

Tuvalet masasına oturup odayı gözden geçirdi. Gıdasızlık alnında zonklayan bir baş ağrısı yaratmıştı. Yine de her şeyi olağanüstü bir açıklıkla görebiliyordu. Kaderin bir oyunu olarak McCracken ile ikisi uçurumun kenarında karşı karşıya kalmışlardı. Yaşamının ne denli önemsiz olduğunu düşünüyordu bir yandan. Basit insanlar arasında geçen basit bir yaşam. Artık kendi ölümünün eşiğine geldiği anda korkmuyordu.

Kum saatini lumbozun önünde tutup ışınları çarşafın üzerine toplayarak yangın çıkarmayı tasarladı. Biraz ısınıp kaldı cam. Sarı ışık karyolanın kenarına doğru kaydı.

«Güneş dönüyor!» diye mırıldandı Phil midesi kasılarak. «Öğleye yaklaşmış olmalı.»

Yukardan McCracken'in oturuşunu değiştirdiğini ya da ayağa kalktığını belirten bir çıtırdı geldi. Güverteyi geçip bir zamanlar dinginin bağlandığı direklerin yanında birtakım hazırlıklar yaptı.

«Tanrı, Kral Hazretlerinin, bu adaların insanlarının verdiği otoriteyle,» diye söze başladı.

Phil duymaya çalışarak yüzünü buruşturdu.

«Gerçi burada deniz sığ ama akıntı sahile değil açığa doğru gidiyor. Koşullar bizi bu mağaraya zorladı, sevgilim. Ruhlarımız tek olduğu

için asla ayrılmayacağız. Ama bu barbar dünyada biz başarıya ulaştık ve deneylerimizden geçen hiç kimse zeki olmadığımızı söyleyemez. Ya da yaşamı derinliğine yaşamadığımızı...»

McCracken sustu. Derin bir sessizlik oldu. Phil törenin sona erdiğini sandı ama yine başladı aynı tonda konuşmaya.

«Bu nedenle ölümlü bedenini, tekrar doğacağın sulara bırakıyoruz. Üzüntü, pişmanlık, endişe duymadan ayrılıyoruz. Bize tanınmış olan yaşama minnettarız.»

Phil kulaklarını tıkadı. McCracken'in sesi onu zehirler, beynini deler gibiydi. Teknenin ilersindeki ormanın gürültücü kuşları McCracken'i öldürmesini söylüyorlardı âdeta. Evet. McCracken'i öldürecekti. Kendi kendine söz verdi. Adam merhamet dilenecekti ama zevk alarak öldürecekti onu.

Küçük lumboza yaklaştı. Camı çıkardığı için yüzünün yarısını dışarı uzatabiliyordu. Ama mağaradan ve denize açılan koydan başka hiçbir şey görmedi.

Suya bir şey düştü.

Phil irkilerek alnını kenara çarptı. Ağır bir cisim yuvarlanarak denize açılan kanala doğru uzaklaşıyordu.

«Dalgalan, büyük okyanus dalgalan. Ruhumu derinliklerine taşı!»

Minik dalgaların çevresinde kabarcıklar oluştu. Suyun parlaklığı Phil'in gözlerini yakmaya başlamıştı. Başka bir şey söylemeden ikin-

ci bir cisim suya atıldı. Bir battaniyeye sarılmış şekli gördü Phil. Ortasından sıkıca bağlanmış, dönerek suya doğru düşüyordu.

Beyni uyuşarak cismin açık denize akan kanala doğru gitmesini izledi. Kabarcıklar güçlü bir dalgayla tekrar küçük koya doldu ve dağılıp durgunlaştı. Phil hareketsiz parlak ufka bakakalmıştı.

«Bir hile bu!» diye haykırdı. «Bir hile, McCracken!»

Bağırışı koyda yankılandı. Tepe hoşnutsuzlukla onu izler gibiydi. McCracken güvertede yürüdü. Phil içeri koşup yatağa dayandı. Salona inen merdivenlerde ayak sesi olmadı. McCracken yukarıdaydı hâlâ.

Kum saatini alıp kamaraya dolan ışığa tuttu. Karayip Denizinin haritasının çerçevesini kırıp kuru kâğıdı parçalayarak pencerenin altına çektiği varilin üzerine bıraktı. Çerçeveyi parçalarken McCracken'in gürültülerine kulak vermişti.

Güneş ışığı iç taraftaki duvara kadar vuruyordu ama Phil kum saatini altına tutunca ışık kırılıp gökkuşağı renkleriyle yere indi.

Yangın çıkarmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Sabit fikir haline gelmişti bu. McCracken'den önce kendisinin bundan zarar göreceğini akıl edemiyordu. Yıkmak, mahvetmek fikri heyecan veriyordu. Duyuları keskinleşmişti. Maun masanın kenarından parçacıklar koparıp varilin üstündeki kâğıtlara kattı. Odanın bir

ucunda duran alkol lambası gözüne çarptı. Âdeta parçalayarak fanusu çıkardı ve kâğıtların üzerine başaşağı çevirdi. Ancak birkaç damla kalmıştı içinde. Okuduğu romanı da parçalayıp bunlara ekledi.

Kum saati duvarla zeminin birleştiği noktada bir yarım daire oluşturuyordu' Elini ışığın altına koyunca pek az ısınmış olduğunu farketti. Banyodaki ampülü çıkarıp arasına koydu, ışık kırılarak etrafa dağıldı.

McCracken'i duymaya çalıştı.

Kronometrenin içindeki pembe ve lacivert camları ışığa tuttu ama hiçbir yararı olmadı. Nefretle sektantı kırınca çatlak bir ayna masaya doğru fırladı ve küçük bir teleskop yatağın altına yuvarlandı. Phil ardından koştu. Merceklerden birini bulmuş, diğerini arıyordu.

«Nerede?» diye fısıldadı «Allah kahretsin—!»

Yatağın örtülerini silkti, zorlukla altına girdi; bir yandan da ayak seslerine kulak veriyordu. Tozlu hava gözlerini yaşartmıştı. Halının üzerini santim santim aradı ve bir köşede minik merceği buldu.

Işık hâlâ daire şeklindeydi ama açısı değişmişti. Biraz sonra yataylaşacak ve güneş iyice yükselince odaya girmeyecekti.

Merceğin birini tam lumbozun orta noktasında tutup diğerini aşağı yukarı oynatmaya başladı. Ayağıyla varilin yerini değiştirdi. Kolları yorulup titremeye başlamıştı. Mercekler ara-

sı mesafeyi doğru hesaplaması gerekiyordu. Işık sürekli olarak açı değiştirmekteydi.

Kâğıt parçacıklarını yaklaştırdı. Üstlerine vuran ışığa dikmişti gözlerini. Hafif bir esinti kâğıtları oynattı yerinden. Parçacıkların bir kısmı havalandı.

«Allah kahretsin!»

Bir kâğıt parçası birdenbire tutuşunca sıcak bir hava yükseldi. Ayağıyla kalanları ışığın altına getirmeye çabaladı ama varil çok yüksekti. Merceklerden gelen ışığı yitirmekten korktuğu için kollarını kıpırdatamıyordu. Kâğıtlar kahverengine dönüşerek varilin yüzeyinden uçuştular.

Mercekleri elinden bırakıp biraz daha kâğıt yırttı, masanın altındaki tahta kıymıklarını bunlara kattı ve bitmek bilmez bir dakika ışığın altında kıpırdamadan durdu hepsi. Sonra ısının etkisiyle bir kâğıt parçası kahverengileşip buruştu. Titrek bir ışık yükseldi. Phil'in elleri titremeye başlamıştı.

Sayfalar teker teker kararıp uçtular. Haritanın bir köşesi siyahlaşıp kaldı. Birkaç santim yukardan dumanlar çıkıyordu. Phil usulca üfleyince kırıntılar uçuştu ve yanmamış kâğıtlar ortaya çıktı. Tekrar kâğıtları yerleştirip varilin yerini değiştirdi, ışığa yaklaşması için ayağıyla altından yükseltti.

O anda McCracken'in salondan gelen ayak seslerini duydu.

Mavimsi bir duman yükseldi ve esintiye kapılınca alev aldı. Sessizlikte Phil kâğıtların hışırtısını duydu. Renksiz bir alevle yanıyorlardı. Sayfaların köşeleri havaya doğru kıvrılıyor, sonra sarı bir alev çıkmaya başlıyordu. Dumanın keskin kokusu genzini yaktı. Ağrıyan kollarıyla kıpırdatmadan tutuyordu mercekleri. Ayağı hâlâ varilin altındaydı ve soluk almaya çekiniyordu. Bir alev top haline getirilmiş bir kâğıdın ucuna kadar gelip söndü. Harita parçacıklarından ani bir sarı ışık parladı.

Minik ateşe dikkatle üzerinde birkaç damla alkol olan kâğıtları yerleştirdi. Beyaz bir duman yükseldi. Kararmış kâğıtları usul usul üflüyordu. Kıvılcımlar yongalara düştü ve alevlendi. Varilin üstündekilerin hepsi yanmaya başlamıştı.

McCracken'in ayak sesleri mutfağa gitmiş gibi koridorun sonunda duraklamıştı ama şimdi kamaraya doğru geliyordu.

Tahta parçacıkları minik kıvılcımlar yaratıp sonunda ince, uzun mavi bir alev çıkardılar. Sonradan kattığı kâğıtlar da yanmaya başladı. Phil çerçeveyi kırarken avuçlarına kıymıklar battı. Hava ufak kümenin altına rahatça erişebildiği için ateş gitgide büyüyordu.

Kapı vuruldu.

16

Phil buruşturduğu kâğıtları alevlere atıyordu. Zemin tahtalarının kırdığı parçalarını da bulup dikkatle kâğıtların üzerine yerleştirdi. Varilin cilalı yüzeyi kararmaya başlamıştı.

Kamara kapısının sürgüsü geri çekildi. Phil sessizce Batı Hint Adalarının haritasını çerçevesinden çıkarıp rulo yaparak alevlere attı.

«Bana bir dakika verin, kaptan,» dedi kapalı kapıya bakarak. «Dua... Dua etmek istiyorum.»

«Bunu günlerce önce düşünmeliydiniz.»

«Kendimle... hesaplaşmaya ihtiyacım var.»

«Biraz sonra hesaplaşacaksınız zaten.»

«Yalvarırım, kaptan. Dertliyim. Karınızın hatırı için.»

Sessizlik.

«Beş dakika, Mr. Williams.»

Sürgü yerine itildi. Kaptanın ayak sesleri

uzaklaştı. Phil çerçeveyi dörde kırıp alevlerin üzerine yerleştirdi. Bir demir parçasıyla masa çekmecesini parçaladı ve masanın kabartmalarını kırdı. Bunları da vakit yitirmeden alevlere kattı. Güneş iyice yükselmişti ve ışık dairesi varilin çok üstünde kalıyordu. Eğer ateş sönerse bir kere daha yakmak olanaksızdı.

Perdeler alev almayacak kadar kalındı. Çarşafın kenarı karardı ama alevlenmedi. Romanın cildi kıvrılıp bükülerek yandı. Banyodaki kâğıt havlular anında yokolmuştu. Kum saatinin tahta aksamı küle dönmüştü. Kapıdan söktüğü kabartmalardan üzerindeki yanmaz boya nedeniyle yalnızca duman çıkıyordu. Çekmeceden bir gecelik kaptı. Tracey için New York'tan aldığı gecelikti bu! Paralize olmuş gibi baktı elindekine bir süre ve sanki başka birinin elleri geceliği usulca alevlerin arasına attı. Kumaş kıvrılıp büküldü ve sıcak bir alev çıkardı. Şimdi çarşaf da ateş almıştı. Alevler yaklaşmasını önleyecek kadar ısınmıştı. Perdeler yanıyordu. Phil onları yerlerinden koparırken ayak sesleri yaklaştı.

McCracken kapıya vurdu.

«Daha bitmedi, kaptan. Bunun nasıl olduğunu siz bilemez—»

«Nasıl olduğunu çok iyi bilirim, Mr. williams. Her gün ölümle burun buruna yaşıyorum.»

«Ama ben değil, kaptan! İki dakika daha verin bana! Yalnızca iki dakika!»

«İnsana cesaret yakışır, Mr. Williams. Yalvarış değil.»

Phil eline geçirdiği bir selefon gömlek kılıfını alevlere attı. Varilin üstü kömürleşmişti. Duman lumbozdan dışarı çıkıyordu. Esintiyle içeri dolunca gözleri yandı. Hasır şapkası bir anda açılıvermişti. Tracey'nin bluzlarını da attıktan sonra çekmeceyi alevlerden duvara doğru yerleştirdi.

«Başkalarından daha az cesur mu olduğumu sanıyorsunuz, kaptan?»

«Vasat, Mr. Williams?»

Sürgü çekildi.

Odada alevlerin hışırtısı açıkça duyulabiliyordu. Tahtaya döktüğü tırnak ojesi hızla parladı. Seyahat broşürleri alevlenirken çekmecenin üstünde kıvılcımlar yürümeye başlamıştı. Aç alevler her şeyi yutuyordu.

Kapı karyolaya çarpıp daha fazla açılmayı reddetti.

Bir gecelik daha alev aldı. Tracey'nin el çantasının içindekiler havaya uçtu. Tavana dek yükselen duman ağır ağır dışarı süzülüyordu. Varilin kenarlarından mavi dumanlar çıkmaya başlamıştı. Phil masayı itip varili kımıldamayacak şekilde duvara dayadı.

«Kapıyı açın, Mr. Williams. Fazla uzatmamalısınız.»

Duş perdesi yanacak cinsten değildi ama çarşaf dolabındakiler itiraz etmedi. Kâğıt mendil dolu bir naylon torba derhal parladı ve çar-

şaflar yanmaya başladı. Phil ikinci boş çekmeceyi de bunlara kattı.

McCracken tüm ağırlığıyla kapıya yaslandı. Yatak biraz gerileyince Phil atılıp ileri itti.

«Kaderinizi kabul etmenizi emrediyorum, Mr. Williams!»

«Önce sizi öldüreceğim, McCracken!»

Ani bir itiş yatağı yerinden oynattı. Phil tekrar itmeye çabaladı ama McCracken'in ağırlığına dayanamayacağını anladı. Kapı aralığından zıpkının ucu görünüyordu.

«Alçaltıcı bir davranış bu, Mr. Williams!»

«Töreninizi mi bozuyorum?»

«Bunu yapmayacak kadar zekisiniz!»

Varil ikiye yarılınca yanan parçalar halıya dağıldı. Phil'in masaya doğru fırlattığı yastıklar alevlerin arasına karıştı.

«Niçin şerefsizce ölmek istiyorsunuz, Mr. Williams? Karınız cesaretin bir simgesiydi adeta!»

Phil damarları kabararak yatağa bir kez daha yaslandı ve koşup dolu bir çekmeceyi olduğu gibi alevlerin içine attı. Masa kararmaya başlamıştı. Karyola sürtünerek geri geldi.

«Ne yapıyorsunuz, Mr. Williams?»

Karyolayı itmeye çabaladı ama McCracken'in gücüne karşı durabilecek gibi değildi. Zıpkını çevresinde boyaların kabardığı lumbozun altına nişanlamış olduğunu görüyordu. Çekmecelerde kalan gömlekler ve kazaklar kötü bir koku çıkararak tutuşmaya başlamışlardı.

Odanın küçüldüğünü hissediyordu Phil. Durduğu yerde ısı iyice artmıştı. McCracken bunu ne zaman farkedecekti?

«Neler oluyor, Mr. Williams? Aldığım bu da nedir?»

Zıpkın fırlamaya hazırdı. Kapının aralığından yalnızca McCracken'in kolu görünüyordu. Er geç bir zıpkın atacak, diye düşünüyordu Phil ikincisini yerleştirinceye dek geçen saniyeler içinde eşit olacağız.

Uzanıp kırık sekstantın pirinç halkasını aldı. Keskin fakat hafif bir silahtı. Karyolanın arkasında mümkün olduğu kadar sağa çekilip yere çömeldi. Alev sol tarafından saçlarını kavurmaya başlamıştı. Zıpkın sola doğru nişanlanmıştı. Phil ayakkabısını ateşe attı. Zıpkın oynadı ama fırlamadı. Birdenbire duvarın kenarında duran Lumboz camı gürültüyle patladı. Ani bir hareketle kapıdaki el oynadı ve odanın ortasından hızla bir şey geçti. Öylesine süratle olup bitmişti ki, Phil şaşkına döndü. Kapı açıldı. McCracken kurulu tabancayla sola döndü ve ateşe nişan aldı. Alevlere bakarken ağzı açık kalmıştı.

Phil birdenbire McCracken'in yalnızca kendisi gibi bir insan olduğunu anladı. Yani onu yenilgiye uğratabilirdi. Kuralların kendi lehine değiştiğini farketti. Oyun McCracken'ınındı ama hamle sırası Phil'e gelmişti. Kendi kulaklarına bile korkunç gelen bir bağırışla yerinden fırlayıp bulanık gördüğü beyaz şekle atıldı. Pi-

rinç halkayı kafasına indirdi. Kemik sesi geldi kulağına. Sert bir itişle duvara yaslandı ve koşarken sırtının ortasına saplanacak zıpkını beklemeye başladı.

Bir savaş çığlığı atarak salona kaçtı.

«Saldırı bu!» diye haykırdı McCracken.

Phil mutfağa dalıp bıçakları aradı ama bulamadı. McCracken'in ayak seslerini duyunca önce baş taraftaki kamaraya doğru koştu ve kapana kısılacağını anlayınca merdivenlerden yukarı attı kendini.

«Kundakçılık!» diye bağırıyordu McCracken.

Phil güverteye açılan kapıyı kapattı. Kilidi olduğunu görünce önüne bir şezlong dayadı. McCracken'in zıpkını kapıyı delip geçti. Açılan delikten, dudaklarında bir beğeni sırıtışıyla merdivenlere yaklaştı kaptan.

«İyi başardınız, Mr. Williams.»

Phil delikten aşağıya, McCracken'ın göğsüne doğru güneş gözlüklerini ve güneş kremini atarken McCracken üçüncü zıpkını takıyordu. Yan korkuluğa koşarken güneşin parlaklığı karşısında şaşırıp kalmıştı. Tam önünde bir ip duruyordu. Ucunda büyücek bir ilmek olan kalın bir ip. Bu ilmek kendi boynu için hazırlanmıştı.

Bir dehşet çığlığı atarak dümen dolabına kaçtı. Kapının önündeki şezlong güvertenin uzak köşesine dek uçmuştu.

McCracken'in tabancasını koluna dayamış, güverte boyunca kendisini aradığını görüyordu.

Eğer yaşamın başlangıcı ve sonu karanlıksa, bu da sonsuza dek sürecek bir dakikasıydı Dümen dolabının içinde yere eğilip masadan bir tornavida alarak göğsüne yaklaştırdı.

«Neler hissediyorsunuz, Mr. Williams? Kanınız kaynıyor mu? Korkmuyor musunuz?»

Dümen dolabının ısısı dayanılır gibi değildi. Korkunç bir yağmurda burada titreyerek oturmuş olmalarına inanmak çok güçtü. Phil ağır bir alet aradı ama yalnızca beyaz sinyal lambasını görebildi.

«Ölüm, Mr. Williams, ürkütücü değil mi?»

Kapıdan girdiği anda McCracken'i kör edecek kadar güçlü değildi sinyal lambası ama şaşırtabileceğini umuyordu Phil. Bir kalkan bulabilir miydi? Bankın üzerindeki şilteyi çekiştirdi.

«Bu ışığın sona ermesi olağanüstü bir deney!» diye bağırdı McCracken. «Bunu kavrayamıyor musunuz, Mr. Williams?»

Phil uzun bankı dümen dolabının cam bölümünün önüne yerleştirdi. Beyaz ceketi ter içinde kalmış güvertede yürüyen kaptanı bir an için görebilmişti.

«Tüm güzelliklere son kez bakmak! İz bırakmadan yok olmak!»

Phil kamarasının üzerinde bulunduğunu farketti. Duman kokusu almadığı için ateşin sönmemiş olmasına dua ediyordu.

«Haksızlığı hissediyor musunuz? Kemikle-

rinizde bile bunu duyabiliyor musunuz, Mr. Williams?»

Bir zıpkın camı delip geçti, şilteyi, bankı deldi ve duvara saplandı. Cam parçacıkları konsolun üzerine yağdı. Yüzüne binlerce iğnenin battığını hissetti Phil. Kolunun birkaç yerden kesilmesine aldırmadan kapının kalan camları arasından dışarıya atladı ve koşmaya başladı.

Ciğerleri oksijen azlığıyla yanarak kabin duvarını döndü. McCracken'in de dümen dolabının çevresinde dolaştığı kesindi ama hangi yönde? Sağa ya da sola koşmak, ölmek ya da yaşamak eşitti. Phil hareketsiz kalıp gölgeleri aradı. Ama güneş sırtındaydı. Güverteye yayılan tek gölge kendisinindi.

İnsanın insanı avladığı muazzam bir arena bu dünya, diye geçirdi içinden.

Kabin duvarının ardından fırladı, şezlonga takılıp düştü ve merdivenlerden aşağıya yuvarlandı. Koridora inince sol dizinin vücudunu taşımadığını farketti.

Bir sarhoşluk kapladı beynini. Yalnızca şakaklarında atan damar ya da olağanüstü keskinleşen duyuları değil, beynine giren kokuydu bunu yaratan. Duman kokusu **Penny Dreadful'** un onarılmaz bir biçimde yaralandığını ortaya koyuyordu.

Yakıp yıkma Phil'in dostu olmuştu.

Dolapları karıştırınca alt rafların birinde sarı çizgili bir bidon buldu. Alkol ya da gaz gibi kokuyordu. Kapağını açıp yakıtı etrafa saçarak

yerde yuvarlandı. Bidon duvara çarpıp alevler fışkıran odaya doğru gitti hızla.

Fırına yaklaşıp musluklarını çevirdi. Alkol lambalarını duvarlara çarpıp kırdı. McCracken merdivenden iniyordu. Kaptanın kamarasına koşup kapıyı örttü.

«Yangın... iyi bir fikir!» dedi McCracken kesik kesik. «Ama pek yararı—»

Fırının ve ocakların açık olduğunu farketmemesi için Tanrıya yakarıyordu Phil. Ama belki de içinde yakıt kalmamıştı. Yazı masasını kapının önüne çekti. Oldukça hafif olan masa yeterli bir barikat sayılmazdı. Motor bölümüne açılan bir kapak var mıydı? Evet, ama koridorda. Ya ikinci bir kapak? Yakıt deposu nerede? Yedek yakıt tankları? Phil duvardan antika kılıçları indirip sapı melek motifiyle kıvrılan en büyüğünü eline aldı.

Kapıya bir balta indi ve Phil ani bir çığlıkla kılıcı savurdu. McCracken tam zamanında çekmişti parmaklarını ama masanın üzerinde kan izleri vardı. Sessizlik. Acaba gitmiş miydi? Phil'in kalbi deliler gibi çarpıyordu. Kapıdaki çatlaktan yangınla ilgilenmeye giden McCracken'ın sırtını görebildi. Kaptanın şaşkınlığa uğraması işine yarayacaktı. Zafer gibi bir duygu olabilir, diye düşündü. İnsan biriyle yaptığı mücadeleyi bazen kazanabilirdi. McCracken'in deniz üstünde geçen günler boyunca söylediklerinin bir bölümünü anlayabiliyordu şimdi.

Duvardaki dolaptan büyük bir yangın söndürücü çıkardı kaptan.

Phil ağır mürekkep hokkasını koridora fırlattı. Mürekkep yere saçılırken tüy kalem uzaklara uçtu. McCracken alevlerle savaşarak yanan kamaraya girmeye çalıştı. Phil mutfağa geçti. Ocaklar yanıyordu. Perdeleri yırtıp üstlerine attı. Kâğıt peçeteleri, masa örtüsünü, baharat kutularını da yığınca dört ayrı yerden çıkan alevler birleşip büyüdü. Sonra kuru çiçekler, mutfak rafındaki kitaplar alevlere gömüldü. Konyak şişesini raflara, alevlere, yere boşalttı.

Salondaki içki şişelerini kapıp salon kapısından mutfağa attı. Kir ve kanla lekelenmiş beyaz gömleği tam zamanında farkedip tüm gücüyle bir şişeyi nişanladı. Duvara çarpıp parçalanan şişeyi duydu. Boğucu duman midesini bulandırmıştı.

«Seni öldüreceğim, McCracken!»

Bir zıpkın koridor boyunca tıslayıp boynunun yanından mutfak dolabına saplandı.

«Çıplak ellerimle!» diye haykırdı Phil.

McCracken mutfağa yaklaştı ve bir kez daha çekti tetiği.

Aynı anda Phil'in bileği alnına yükseldi. Öylesine büyük bir güçle geriye itilmişti ki, kırılmasa bile çatladığı kesindi. Kulaklarındaki uğultuya rağmen fırından yükselen alevlerin tavandan geçen kabloları eritirken çıkardığı tıslamayı duyabiliyordu.

«Haykırın, Mr. Williams! Cennete haykırın! Son haykırışınız!»

«Birlikte,» diye mırıldandı Phil son zıpkının da atılmış olduğunu anlayınca.

Parmakları hâlâ yerindeydi ama kolundan et parçaları sarkıyordu ve bileği bükülmüyordu. «Başardım,» dedi ciğerleri kurşunlu dumanla dolarken.

«Evet, Mr. Williams iyi başardınız,» diye onayladı. McCracken kemerinden sedef kakma saplı bir hançer çekerken «Çok fazla iyi.»

«Sana her şeyimi verdim,» diye fısıldadı Phil nerede bulunduğunu, kim olduğunu bilmeden. Kendisine ait olmayan bacaklar üzerinde geri gitmeye çabalıyordu. Sol kolu yanından aşağıya sarkmıştı. «Her şeyimi.»

McCracken dudağını yaladı. Hançeri eline aldıktan sonra kullanmaktan kaçınıyormuş gibiydi. Sanki yakın dövüşün zevksiz bir yanı vardı.

«İtiraf et, McCracken! Teknende hiç benim gibi biri olmadı.»

McCracken gözlerini onun yüzünden ayırmadan koridorda gerilemesini sağlayarak dikkatle bakıyordu. Phil birdenbire eğilip kullanılmış yangın söndürücü tüpünü alıp kafasına fırlattı. Tüp duvara çarpıp mutfağa yuvarlandı.

«Evet, Mr. Williams. İkimiz de aynı cinsiz!»

«Pek değil. Sen sakatsın! Canisin! Çılgınsın!»

Phil dolapta bulduğu bir yastığı fırlattı ama

McCracken bir tek bilek hareketiyle kendinden uzaklaştırdı. Kamaradan dumanlar çıkıyordu. Ani bir mide sancısıyla ikiye katlandı Phil. Zorlanmış ciğerlerinden yükselen kesik kesik solukları kendi kulağına bile yabancı geliyordu.

«Ya sen, Mr. Williams?» diye bağırdı McCracken. «Beni öldürme çabası içindesin. Cani olan kim? Zampara! Hain!»

Phil öksürerek çömeldi.

«Eğer bunu inkâr edersen şerefsiz, zavallı bir asalaksın!» diye tısladı McCracken.

Ani bir esinti kamaraya doldu ve duvarlar alev alırken korkunç bir gürültü ve parlamayla McCracken yerinden fırladı. Phil'in kulakları çınlıyordu. McCracken ayağa kalktı ve dayanamayıp çömeldi. Kulakları kanıyor, gözleri donuklaşmış, hançeri sallayıp duruyordu.

«Yanıyor! Yanıyor!» diye bağırdı Phil. «Teknene bir bak McCracken!»

Alevlenen tahtalar gitgide loşlaşan koridoru aydınlatmıştı.

«Senin tabudun olacak!» diye haykırıyordu Phil. «Ben! Phil Sobel! Williams değil! Sobel! **Ben** yaptım bunu!»

«Teknem!» diyebildi ancak.

İkinci bir parlama McCracken'in yüzünü aydınlattı ve bidonun parçaları koridora dağıldı. Keskin bir ses teknede yankılanırken korkunç bir alkol kokusu ortalığa yayıldı.

Phil banyoya girip kapıyı örttü, körcesine alevlerle boğuşup muslukları ve duşu açtı. Ba-

şını suya sokup serinledikten sonra sağ koluyla vantilatörden soluk almaya çalıştı.

«Williams!» diye kükredi McCracken.

«Tanrım!» diye yakarıyordu Phil. «Lütfen batsın bu tekne.»

Binlerce parmağın kapıyı soyduğunu gördü hayal meyal.

Boya yol yol akıyordu aşağıya. Ağır ağır duman sızıyordu kenarlarından. McCracken dolapla banyo kapısını karıştırdığı için raflardaki giysileri parçaladıktan sonra hatasını anlayıp yön değiştirmişti. Beyaz ceketi kan, is ve ter içinde kalmıştı.

Phil vahşice ensesine, ellerine, yüzüne saldırdı. Hançer yaralı sol koluna saplandı. Kendini kaybederek olduğu yerde döndü. Yalnızca beyaz fayanslardaki ve ceketteki kırmızı kan lekelerini görebiliyordu. Sürüklenerek güverteye çıkıp kustu. Ciğerleri toz zerreleriyle dolmuştu.

Gördüklerini pek iyi anlayamadan alevlere, dumana bakıyordu. Bir geçitten geçmiş olduğunu hissediyordu. Daha önceki Phil değildi artık. Kim olduğunun da farkında değildi. Bitkiler, yılanlar ve böceklerin yaşayıp insanların bulunmadığı bir adaya bakıyor olması son derece doğal geliyordu.

McCracken aşağılarda bir yerdeydi. Ölü mü? Yaralı mı? Kurşunlu dumandan boğulmuş mu? Bunları bilmiyordu Phil. Garip bir rahatlıkla dolaşmaya başladı. Güneş beyaz güverteye vuruyordu. Kıç güverteden beyaz boyaları-

nın kabardığını, bayrak direğinin çevresindeki çatlaklardan koyu dumanın yükseldiğini görünce kalbi ısındı.

Güzel bir düş gibiydi. Güneş cildini ısıtıp can vermişti. Koyun mavi dalgaları ıssız sahile tembelce vuruyordu. Sanki doğa yaptığı her şeyi alkışlar gibiydi.

Phil kırık kapısından dümen dolabına girdi. McCracken gözlerinin önüne gelince pusulaya, telsize, bütün aletlere saldırıp kırıp döktü. Ve bu duygu benliğinden sıyrılınca yorgunluğunu farketti. Rengi solmuştu, güçlükle soluyor ve her sesten irkiliyordu.

Kendisinden daha büyük bir şeyin pençesinde olduğunu kavrıyordu. Güçlü ellerinin şiddetine, damarlarında dolaşan soğukkanlı cinayete çok uzaklardan bakar gibiydi. Dümen dolabının camlarını kırıp eline geçirdiklerini denize fırlattı. Yangına yardımcı olmak için zemini delecek bir balta bulunmaz mıydı? Bayrak direğinin yanında kısa bir direk daha vardı. Birkaç darbeden sonra vazgeçti. İskele tarafına doğru yürüdü. Kamarasının pencèresinden kalın bir duman yüzüne çarptı.

Güverteyi geçti. Dingi yoktu. Dümen dolabına dönüp koltuk değneği yerine kullanmak için kısa direği aldı. Yaralı bacağıyla yüzebilecek miydi? Suyun derinliği ne kadar dı? Belki de sırtüstü bırakabilirdi kendini. Onun gibi ahlak anlayışı olmayan minik balıklar kumların

üstünde, gölgelerin arasından oradan oraya dolaşıyorlardı.

Salon merdivenlerine açılan kapıdan buhar gibi bembeyaz duman yükseldi.

Phil güverte iskemlelerini aşağıdaki dumana attı. Güneş şemsiyesini yerinden çıkarıp aşağıya yuvarladı. Bulabildiği tüm yanabilecek eşyaları, kalemleri, yastıkları, kazakları, hatta voleybol ağını, rengarenk Havai gözlüklerini, mayoları merdivenlerden aşağıya gönderdi. Koyu karanlığa bakınca alevleri göremiyordu ama sıcaklığını hissedebiliyordu. Yastık kılıfları parlayıverdi. Zıpkınla parçalanmış kapıyı atarken zıpkın yere düştü. Onu de tekmeyle merdivenden indirdi.

Kalan güverte iskemlelerini kapının çevresine çekti. Duman kısık bir ıslıkla kapıdan yükseliyordu şimdi. Dümen dolabının kapısını yağmurdan koruyan branda unutulamazdı. Masayı da çıkarmak istedi ama kapıdan geçiremedi.

Phil masayı parçaladı, kalan eşyaları içine doldurdu, düzgün bir şerit gibi alevlerin yükseldiği kapıya yaklaştı. Isı görünmez bir perde gibi kaplamıştı güverteyi. Güverte zemininden duman yükseliyordu. Boyanın üzerinden görünmesi olanaksızdı ama birkaç santim yükselince toplanıp bulut halinde havaya karışıyordu. Güverte iskemleleri yanmaya başladı. Her şey mükemmeldi.

Penny Dreadful düş gören bir köpek gibi kımıldadı.

Düşen tabakların sesi geldi aşağıdan. Bayrak direğine yaklaşıp bayrakları topladı ve birini dümen dolabının artıklarının üzerine, diğerini de alevli merdivene attı. Rüzgârın yönü değişti ve duman genzini yaktı. Gerilerken bile hoşnutlukla izliyordu her şeyi.

Alevler güvertede ilerlerken mavi göğe kıvılcımlar yükseliyordu. Baş tarafından kara duman çıkıyordu. **Penny Dreadful** hareket eder gibiydi. Şiddetli bir tartışmayla ateşe beyaz, ıslak bir duman karıştı. Phil merdivene yaslanıp sağ koluyla tutunarak aşağıya inebileceğini anladı. Ayrılmak istemediği için elini son basamaktan çekmiyordu bir türlü. Suyun tahmininden daha derin olduğunu görüyordu. Bir ışık oyunu berrak kumları gözlerinin önüne sermişti.

Soluk alması güçleşmişti. Yangın oksijeni bitiriyordu. Teknenin gövdesi ısındı.

Phil zayıfladığını hissetti. Bilinci dağılıyordu. Yalnızca suyun içindeki çakılları ve teknenin gövdesini görüp başının üstünden gelen yangın homurtusunu işitebiliyordu. Evren üç metrelik bir dairenin içinde toplanmıştı sanki. Acıyla ve memnuniyete yakın bir duyguyla doluydu. Titreyen kolları artık bedenini taşımayacak gibiydi. Suya vuran güneş ışıkları gözlerini kamaştırdı. Ilık, yumuşak, sonsuz bir şeye

kaydığını hissediyordu. Ama gelecek değildi bu. Geleceğinin önemi kalmamıştı.

«Ben kazandım!» dedi yüksek sesle.

Parmaklarının basamaktan sıyrıldığını farketti. Sırtüstü dalgalara bıraktı kendini. Göğü, dumanı, alevleri, balıkları, ormanı ve kanayan kolunu görüyordu yalnızca. Kendisine seslenildiğini sandı bir an. Berrak sular onu kucakladı. **Penny Dreadful** zincirinden kurtulmuştu. Ağır ağır yan yatarak açık denize doğru uzaklaşıyordu. Kara dumanlar Phil'e kadar geliyordu.

«Mr. Williams!» Hayvani bir ses yankılandı.

Yan yatan teknenin kıç korkuluğunda bir insan şekli görünüyordu. Dumanla kararmış, kan izleriyle dolu alnına yanık saçları yapışmıştı.

«Mr. Williams!» diye bağırdı şekil doğrulmaya çabalıyarak.

Phil'in kolları tembelce açılıp kapanıyordu. Ne ileri, ne de geri gidiyordu. Kırık bacağı dalgalarda yosun gibi sallanıyordu.

Zemin tahtaları patlayınca şekil yere düştü. Bir kaptan şapkası suya uçtu. **Penny Dreadful** yirmi metre kadar ilerdeydi ve hızla açık denize yaklaşıyordu.

«Tebrikler, Mr. Williams! Siz... onsunuz! **On numara!»** Çok uzaklardan geliyordu ses.

Tekneyi aydınlatan patlama Phil'in gözlerini yaktı. Aceleyle sahile doğru giderken kaba-

ran yüzünde zafer ifadesi vardı. McCracken'in sözleri yılan gibi dolaşıyordu beyninin derinliklerinde.

Phil kendinden geçti.

17

ÖZEL BİR YAT BATTI, ÜÇ KİŞİ KAYIP

MIAMI, Florida (UPI) — Bahama güvenlik yetkilileri, denizde üç kişinin ölümüne neden olan yangının tek tanığının bugün serbest bırakıldığını açıkladılar. New York'un tanınmış moda merkezlerinden Sobel Firmasının yöneticisi olan 38 yaşındaki Philip Sobel acil yanık tedavisi görmüştür. Mr. Sobel Nassau'nun on mil doğusunda ıssız bir adada kendinden geçmiş durumda bulunmuştu. Geçen bir özel uçak 27 metrelik bir gezi teknesi olan **Penny Dreadful'** un yanan enkazını bildirince, yağ artıklarını izleyen görevliler Mr. Sobel'in bulunduğu koya varmışlardı. Mr. Sobel'in açıklamalarına göre, kazanın kurbanları Manhattan'lı Mrs. Tracey Hansen ile Florida'lı John ve Penny McCracken'dir.

Mr. Sobel'in ilk ifadesine göre, **Penny Dre-**

adful uluslararası sulara vardıktan hemen sonra arızalanmıştır. Yetkililere yalnızca tekneyi demir attığı koya doğru kürekle çektiğini açıklayan Mr. Sobel, yasal hakları tanınıncaya dek konuşmayı reddetmiştir. Üç saat kadar Bahama güvenlik görevlileri tarafından sorguya çekildikten sonra ABD yetkililerine devredilmiştir.

Araştırmalar sonunda Coral Gables, Florida'ya kayıtlı **Penny Dreadful** adında bir tekne bulunmadığı anlaşılmıştır. John ve Penny McCracken isimlerinin de sahte olduğu sanılmaktadır.

FBI tarafından yapılan altı saatlik sorgulamadan sonra Mr. Sobel tedavisinin devamı için Miami'de serbest bırakılacaktır.

TEŞEKKÜR

MORRISTOW, N.J. — Dün 28 yaşındaki Tracey Elizabeth Hansen için Holy Cross Katolik Kilisesinde ayin düzenlenmiştir. Mrs. Hansen iki hafta önce Nassau'dan birkaç mil ötede yanan teknede kaybolanlardan biridir. Byrn Mawr'dan mezun olan Mrs. Hansen 1974'de Winter Kolejinde iki sömestir İngilizce öğretmenliği yapmıştır. Başarılı biniciliğinin yanı sıra, Morristown Oda Orkestrasında flüt çalmaktaydı. 1975'de M.I.T. elektronik mühendisliği mezunu olan Lawrence Foster Hansen ile evlenmiştir. Mr. Hansen. Son olarak Savunma Ba-

kanlığı emrinde çalışmaktaydı. Manhattan'da oturan Hansen'lerin çocukları yoktu.

Ayinde Mr. Hansen, merhumenin annesi Mrs. Daniel Farrier, kızkardeşi Isabel Harding Cutler, kızkardeşi Janet Farrier, Hansen'in ağabeyi Ralph Hansen ve Philip Sobel bulunmuştur.

ÖLÜM TEKNESİNİN TANIĞI BOŞANDI

NEW YORK N.Y. (UPI) — Yanan gezi teknesi **Penny Dreadful**'dan tek kurtulan kişi olan Philip Sobel on yıllık eşi Barbara Ann Stroud Sobel'den ihanet nedeniyle boşandı. Mr. Sobel, Mark ve Philip adlı oğullarının velayetini ve Sobel firmasındaki tüm haklarını karısına devretti.

Philip Sobel dört ay önce Bahama'ların doğusunda küçük bir adanın sahilinde kanlar içinde bulunmuştu. Sobel'in kazada ölen arkadaşının Manhattan'lı Mrs. Lawrence Hansen olduğu açıklanmıştı. Yetkililer sabotaj ya da kundakçılık üzerinde durdukları halde, hiçbir şikâyette bulunmamıştı. Sobel'in ifadesi karışıktı ve **Penny Dreadful**'un o koyda niçin bulunduğu ortaya çıkmamıştır. Adadan birkaç mil uzakta yüzen tahtalar üzerinde yanmış et parçaları bulunmuştu. 1737'de Kraliyet Donanması tarafından geliştirilmiş olan antika bir kronometre de su yüzündeki bir kabinin içinde ele geçirilmişti.

Bu tip kronometreler 200 yıldır kullanılmamaktadır. Sobel kazayla ilgili birçok soruyu yanıtsız bırakmıştır ama daha derin bir araştırma yapılamamıştır.

Boşanma davasının sonunda Mr. Sobel'e miktarı belirtilmeyen bir paranın ödendiği açıklanmıştır. Sobel Moda Merkezinin dış ülkelerdeki anlaşmaları dahil tüm haklarının Barbara Sobel'e devredildiği öğrenilmiştir.

Dünkü boşanma davasında anlaşmanın mahkemeye sunulduğu on dakika içinde Sobel' in duruşmada olduğu görülmüştür. Şu anda nerede olduğu bilinmemektedir.

Barbara Sobel genç kızlık soyadı Stroud'u kullanacağını açıklayıp Hudson Vallay Modelleri adını verdiği eski Sobel Firmasını yönetmek üzere Manhattan'a taşınacağını bildirmiştir.

Sarasota Yat Satışları

Ruhsatlı ve kefilli satışlar
21212 Sunrise Plaj Yolu
Sarasota, Florida

Eyalet sicil no 30655
Fatura no. 63064

7 Eylül, 1980

Yatın ismi: **ON NUMARA**
İmalatçı : Amerikan Tekne Yapımcıları
Uzunluğu : 20 metre
Direk : 6 metre
Salma : 2 metre

Motorlar

Gm 8V-71 çift dizel 300 BG.
Yol : 15 deniz mili 1900 Dev./Dak. 20 GPH
Azami : 18 deniz mili 2300 Dev./Dak.

Elektrik

12/32/110 — (6) MD batarya
Yedek : Kohler 10 Kw
Transformatör : 12V — 110V

Maun kaplama güverte
Bronz aksam
Meşe kasalar
Yanmaz reçineli cila
Apelco MS 252 Sondör
Apelco telsiz
Digital derinlik ölçüsü
Apelco ADF
Apelco radar, ADR7
VHF 12 kanal
Otopilot (Bendix)

Malzeme ve kullanım :

Fiberglas batmaz dingi (alıcının isteği üzerine dıştan takma motor konmadı.)
Otomatik karbondioksit yangın söndürme sistemi
Üçlü tanklar : Yakıt 1 ton
Su : 400 litre

Dört kişilik. Ana kamara önde, konuk kamarası kıçta. İki ocaklı elektrik fırını. Amerikan barlı salon. Stereo set. Geniş gardroplar. Kamaralarda fayanslı banyo. Kapalı dümen. Büyük dolaplar ve paslanmaz çelik, çiftli eviye. Emniyet kemerli ve bağlı zıpkın tabancalı Harriman balık koltuğu. Yanmaz kaplamalar.

Fiyatı : 234.000 dolar
Alıcı : Mr. Philip Williams Casa Grande Oteli Sarasota.

Sedye

M. Higgins Clark

İstasyon

M. Higgins Clark

Arena

Norman Bogner

Çıkmaz Yollar

Richard Harris

Lanetli Gemi

Clive Cussler

Şeytan Çığlığı

Wilbur Smith

Frank de Felitta

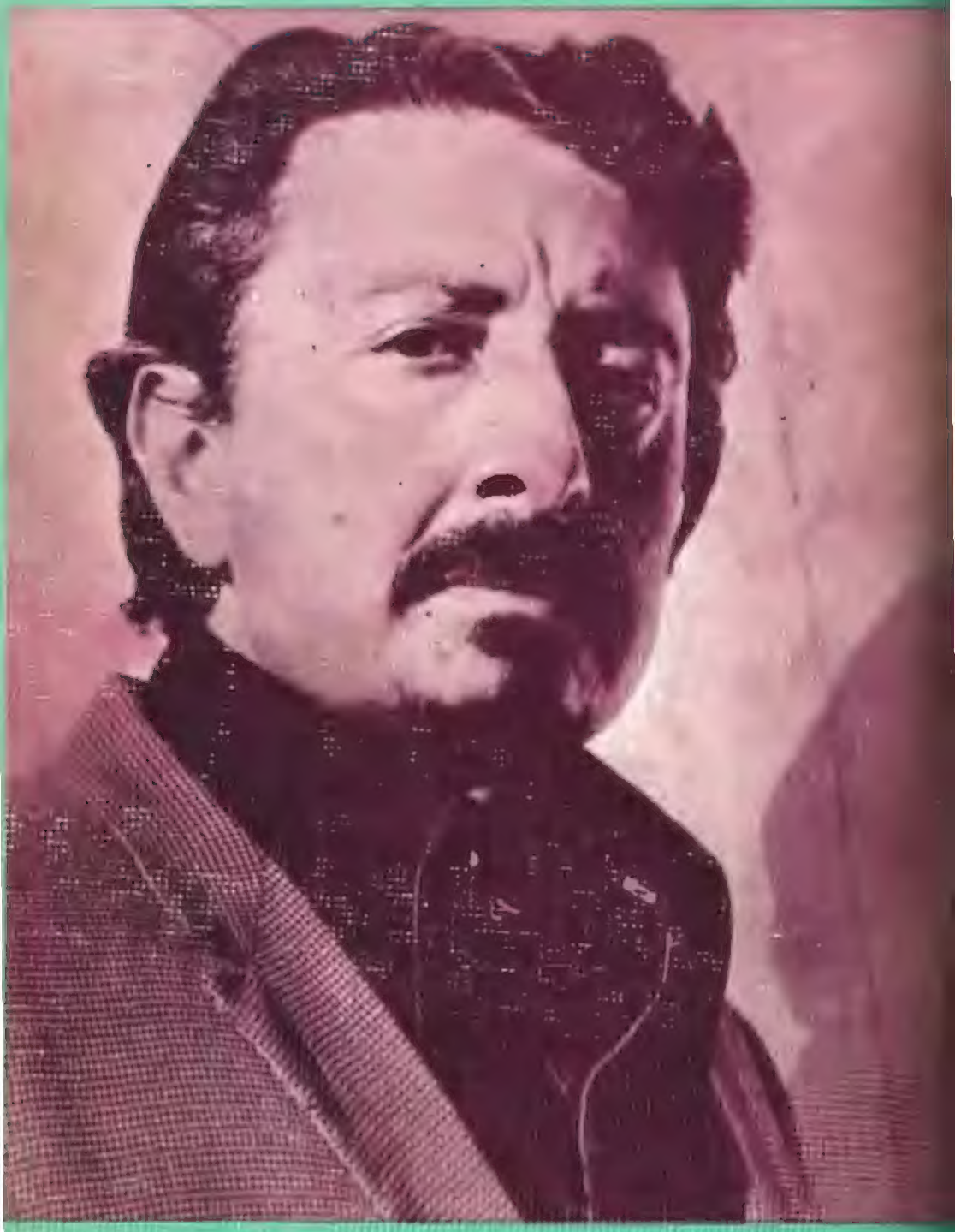

Masum bir deniz yolculuğu ile başladı soluk kesen olaylar dizisi. Birbirini izleyen beklenmedik felâketlerin sebebi neydi?..

DENİZİN ÖFKESİ neden dinmek bilmiyordu?..

İLİŞKİ, OTOPSİ ve AUDREY ROSE yazarı Frank de Felitta'nın her kitabı dünyada olay yarattı ve ülkemizde de ilk baskıları 20 günde tükendi.

250 Lira

FRANK DE FELITTA

DENİZ SINAVI

Okyanusun enginliğinde, insanın hem doğayla hem de kendi sınırlarıyla yüzleştiği anlar vardır. Frank De Felitta'nın bu nefes kesen romanı, cesaret, sadakat ve hayatta kalma mücadelesini unutulmaz bir deniz macerasında birleştiriyor.

Bahamalar'da iki sevgilinin çıktığı özel bir keyif gezisisnin, giderek bir kabusa ve saf kötülüğe dönüşmesini anlatan bir korku romanı.

Deniz, bazen bir yolculuk değil, bir sınavdır...

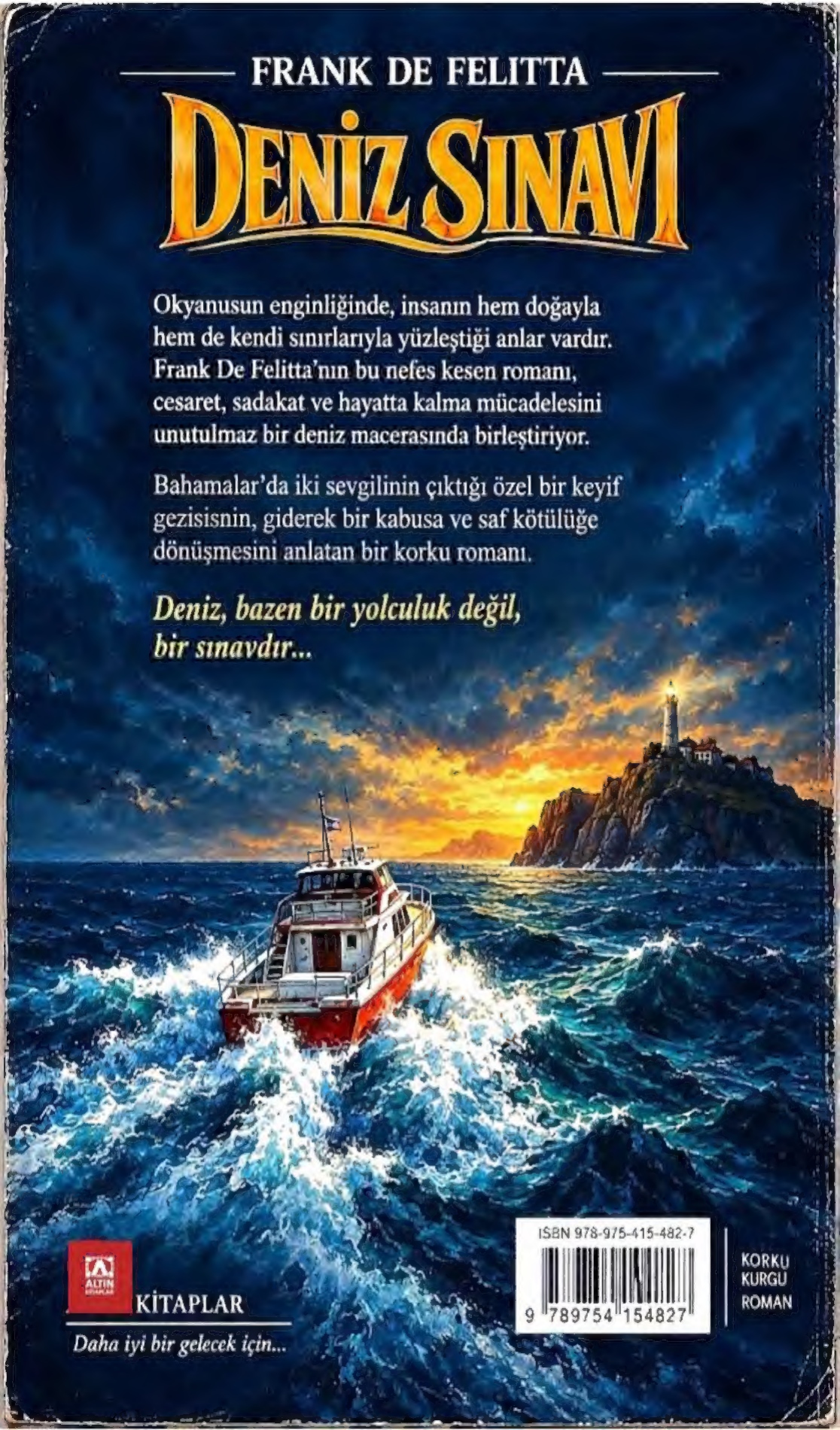

ALTIN KİTAPLAR
Daha iyi bir gelecek için...

ISBN 978-975-415-482-7
9 789754 154827

KORKU
KURGU
ROMAN